

Инфо ДАР

ВЕЩЕРЪТ

КНИГА СЕДМА - ТОМ 2

ГОСПОДАРКАТА НА ЕЗЕРОТО

Анджей Сандовски

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ
ГОСПОДАРКАТА НА ЕЗЕРОТО
ТОМ 2

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Историята на принцесата на Цинтра Цирила затваря цикъла от приключения на вешера Гералт от Ривия във втория том от последната седма книга от сагата за Вещера.

Ненадминат по своя сюжет и развитие на характерите, оригиналният и жив свят на поредицата „Вещерът“ е предизвикателна интерпретация на борбата и същевременно тънката граница между Доброто и Злото. Със своя нов поглед към класическото фентъзи, Анджей Сапковски ни потапя в един нов фентъзи свят — свят наечно отпътуване и вечно завръщане. Всяко отпътуване е същевременно и завръщане, всяко прощаване — среща, всяко завръщане — раздяла. Всичко е едновременно и начало, и край, подобно на безкрайността, която символизира древната змия Уробос. Древният Уробос ни напомня, че във всеки един момент, във всяко събитие се съдържат миналото, настоящето и бъдещето. Така, както и историята на Цири, детето на Старата кръв, наследник на Дара Дорен, е едновременно и начало, и край — това е нейното Предопределение.

*Направени сме ние
от сънища и сън отвред
обгръща
тоз малък наш живот!*

Шекспир
, „Бурята“^[1]

ОСМА ГЛАВА

Близо до мястото на жестоката битка, в която се сблъскаха всичките сили на Севера с цялата нилфгардска мощ, се намираха две рибарски селца: Старите задници и Брена. И тъй като по онова време Брена вече беше изгорена до основи, първоначално това ужасно клане беше наричано „Битката при Старите задници“. Днес за нея говорят като за „Битката при Брена“ и за това има две причини. Първо, построената наново Брена се превърна в голямо и процъфтяващо селище, а село Старите задници постепенно опустя и пътищата, водещи към него, обраснаха с коприва, тръни и репеи. Второ, такова название никак си не подхождаше на подобно славно и трагично събитие. И наистина — битка, в която са загинали повече от трийсет хиляди бойци, и изведнъж — Задници, и то стари?!

Така че в цялата историческа и военна литература беше прието наименованието „Битката при Брена“ — както в нашите, така и в нилфгардските източници, които, честно казано, са много повече от нашите.

Преподобният Яре
Стария от Еландер,
Annalesseu Cronicae Incliti
Regni Temeriae

— Кадет Фиц-Остерлен — незадоволителна оценка. Моля, седнете. Господин кадет, бих искал да обърнете внимание на това, че

непознаването на прочутите и важни битки в историята на родината е позорно за всеки патриот и добър гражданин, а за бъдещите офицери е просто скандално! Позволете ми да направя още една малка забележка, кадет Фиц-Остерлен. За всичките двайсет години, през които съм преподавал тук, не си спомням изпит за даване на офицерско звание, в който да не е бил зададен въпрос за Битката при Брена. Така че невежеството по този въпрос практически поставя непреодолима пречка пред по-нататъшната кариера в армията. Но тъй като вие сте барон, не е задължително да станете офицер; можете да опитате късмета си в политиката. Или в дипломацията. От все сърце ви желая успех там, кадет Фиц-Остерлен. А ние ще се върнем на битката при Брена, господа. Кадет Путкамер!

— Аз!

— Елате при картата. Моля, продължете. Оттам, където господин баронът изгуби дар слово.

— Тъй вярно! Фелдмаршал Мено Коехорн решил да извърши маневра и да се отправи бързо на запад заради докладите на разузнаването, съобщаващи, че армия от нордлинги е тръгнала на помощ на обсадената крепост Майена. Маршалът решил да им пресече пътя и да ги принуди да влязат в решителен бой с него. За тази цел разделил силите на армейска група „Център“. Една част оставил при Майена, а с останалите сили се придвижил бързо...

— Кадет Путкамер! Вие не сте писател-белетрист! Вие сте бъдещ офицер! Що за определение е „останалите сили“? Моля, дайте ми точното *ordre de bataille*^[2] на ударната група на маршал Коехорн. Използвайки военна терминология!

— Слушам, господин ротмистър! Под командването на фелдмаршал Коехорн били две армии: Четвърта конна армия начело с генерал-майор Маркус Брайбант, патрон на нашето училище...

— Много добре, кадет Путкамер.

— Mrъсен подмазвач — прошепна от мястото си кадет Фиц-Остерлен.

— ... както и Трета армия, начело с генерал-лейтенант Рец де Мелис-Сток. В състава на Четвърта конна армия, наброяваща повече от двайсет хиляди бойци, влизали дивизията „Венендал“, дивизия „Магне“, дивизия „Фрундсберг“, Втора виковарска бригада, Седма даерландска бригада, освен това бригадите „Наузица“ и „Врихед“. В

Трета армия влизали дивизия „Алба“, дивизия „Дейтвен“, както и...
хмм... както и дивизия...

* * *

— Дивизия „Ард Феайн“ — подхвърли Джулия Абатемарко. — Освен ако не сте объркали нещо, разбира се. На знамето им наистина ли имаше голямо сребърно слънце?

— Тъй вярно, полковник! — отвърна твърдо командирът на разузнаването. — Със сигурност го имаше!

— „Ард Феайн“ — измърмори Сладката ветрогонка. — Хм... Интересно. Оказва се, че в трите маршови колони, които уж сте видели, към нас са се запътили не само цялата Конна, но и част от Трета армия. Не! Не вярвам! Трябва да го видя със собствените си очи. Ротмистър, по време на моето отсъствие вие поемате командването на бандерата^[3]. Нареждам да изпратите куриер при полковник Панграт...

— Но полковник, смятате ли, че е разумно лично да...

— Изпълнявай!

— Слушам!

— Голям риск поемате, полковник! — Командирът на разузнаването се опита да надвика тропота на приближаващите се коне. — Може да се натъкнем на елфически разезд...

— Стига дрънканици! Води ме!

Отрядът се спусна в галоп по стеснението, понесе се вихрено по долината на реката и влетя в гората. Тук се наложи да намалят темпото. Придвижването им беше затруднено от растящите нагъсто дървета, а освен това наистина можеха да се натъкнат на разузнавателни разезди или изпратени напред нилфгардски аванпостове. Разузнавачите на кондотиерите всъщност бяха приближили неприятеля откъм фланговете, а не фронтално, но фланговете сигурно също бяха защитени. Така че операцията изглеждаше адски рискова. Но Сладката ветрогонка обожаваше такива неща. В цялата Свободна рота нямаше да се намери човек, който да не я последва. Дори в пъкъла.

— Тук е — обади се командирът на разузнаването. — Ето тази кула.

Джулия Абатемарко вдигна глава. Кулата беше крива, порутена, от нея стърчаха изпочупени греди, стените ѝ бяха обсипани с дупки и отвори, в които западният вятър свиреше като на пищялка. Никой не знаеше кой е построил тази кула на това безлюдно място. Но си личеше, че е била построена отдавна.

— Да не се срути?

— Със сигурност няма, полковник.

В Свободната рота, сред кондотиерите, не се използваха обръщенията „господин“ или „госпожа“. Никакви господа, само звания.

Джулия хукна нагоре по стълбите и бързо се озова на върха на кулата. Командирът на разузнаването стигна при нея едва след минута, пъхтейки като бик, яхнал крава. Облегната на изкривения парапет, Сладката ветрогонка оглеждаше долината с помощта на далекоглед, подала език между устните си и вирнала малкото си задниче. При вида ѝ командирът на разузнаването почувства как го побиват тръпки, но бързо се овладя.

— Със сигурност са „Ард Феайн“ — облиза устни Джулия Абатемарко. — Освен това виждам даерланците на Елан Трахе, има и елфи от бригадата „Врихед“, нашите стари познати от Марибор и Майена... Аха! Ето ги и черепите. Прочутата бригада „Наузика“... Виждам и огнените езици на знамената на дивизия „Дейтвен“... И бялата хоругва с черен алерион^[4] — знакът на дивизията „Алба“...

— Разпознавате ги веднага — промърмори в отговор командирът на разузнаването, — като стари познати... Как сте ги научила толкова добре?

— Завършила съм военната академия — отсече Сладката ветрогонка. — Станала съм офицер след изпит. Добре. Видях каквото исках да видя. Да се връщаме в бандерата.

* * *

— Към нас се приближават Четвърта конна и Трета армия — каза Джулия Абатемарко. — Повтарям, цялата Четвърта конна и почти цялата кавалерия на Трета. Зад хоругвите, които забелязах, се вдигаше

прах до небето. Там, в тези три колони, според мен са около четирийсет хиляди конници. А може и да са повече. Може...

— Може Коехорн да е разделил армейска група „Център“ — довърши Адам „Адю“ Панграт, командир на Свободната рота. — Взел е със себе си само Четвърта конна и конниците от Трета без пехотата, за да се придвижи по-бързо. Хей, Джулия, ако аз бях на мястото на конетабъл Наталис или крал Фолтест...

— Знам. — Очите на Сладката ветрогонка проблеснаха. — Знам какво би направил. Изпрати ли им куриери?

— Разбира се.

— Наталис е старо куче. Може пък утре...

— Може — прекъсна я „Адю“. — Дори мисля, че ще стане. Мятай се на коня, Джулия. Искам да ти покажа нещо.

Двамата препуснаха бързо, отдалечавайки се от останалата войска. Сънцето почти докосваше върховете на западните хълмове, дърветата и храсталациите изпъстряха долината с дългите си сенки. Но все още се виждаше достатъчно добре, за да може Сладката ветрогонка веднага да разбере какво иска да ѝ покаже „Адю“ Панграт.

— Тук — потвърди той предположението ѝ, надигайки се на стремената. — Тук бих приел утрешното сражение. Ако аз командавах армията.

— Добро място — съгласи се Джулия Абатемарко. — Равно, твърдо, гладко... Има къде да се разгърнем... Хм... От тези хълмове до онези вирчета там... Някъде около три мили... А за командането едва ли може да се намери по-добро място от оня хълм ей там.

— Права си. Погледни там, в средата, виждаш ли едно езерце или вирче, което блести... Може да се използва... Рекичката ще свърши добра работа като отбранителна линия, защото е малка и заблатена... Как ѝ беше името, Джулия? Вчера я пресякохме. Помниш ли?

— Забравих го. Май беше Хохла. Или нещо подобно...

* * *

Който познава тамошния край, лесно може да си представи какво се е случило, а за онези, които не са добре запознати с терена, ще поясня, че лявото крило на кралската войска стигна до онова място, където днес се намира село Брена. По онова време там нямаше никакво селище, защото година по-рано то било изравнено със земята от Катериците. Точно там, на лявото крило, се намираше кралският редански корпус, командван от граф Руйтер. В него служеха осем хиляди души, пехота и конница.

Центрърът на кралските сили се намираше точно срещу хълма, който след битката започнаха да наричат Обесников. На тоя хълм стояха крал Фолтест със своята свита и конетабъл Ян Наталис, които от високо можеха да наблюдават развитието на бойните действия. Тук бяха струпани главните сили на нашата войска — дванайсет хиляди доблестни темерски и редански пехотинци, подредени в четири огромни четириъгълника, охранявани от десет роти конници, разположени до северния край на езерцето, наричано от местните жители Златното. Зад централната част на войската се беше подредила втора линия резерви — три хиляди бойци от визимската и мариборската пехота, предвождани от войводата Бронибор.

В южния край на Златното езеро, точно до рибните развъдници и завоя на река Хотла, на площ от близо една миля се бяха разположили войските от дясното ни крило, които се състояха от Свободния отряд на махакамските джуджета, осем роти лека кавалерия и бандерите на прочутата Свободна кондотиерска рота. Дясното крило беше командвано от кондотиера Адам Панграт и джуджето Баркли Елс.

От срещуположната страна, на миля или две, на голото поле отвъд гората, се беше строила нилфгардската армия на фелдмаршал Мено Коехорн. Като черна стена се бяха изправили облечените в желязо войни, полк до полка, рота до ротата, ескадрон до ескадрона, докъдето стига погледът — нямаха край. А по гората от хоругви и копия

можеше да се съди, че войската е колкото широка, толкова и дълга. Защото в нея имаше четирийсет и шест хиляди войници, за което малцина от нашите знаеха, но така беше по-добре, защото иначе щяха да им се пръснат сърцата при вида на цялата нилфгардска мощ.

Но и без това сърцата дори на най-храбрите забълъскаха като чукове в гърдите им, когато стана ясно, че ще настане кървава сеч и малцина от стоящите в строя ще доживеят да видят залеза на слънцето.

Яре побутна нагоре плъзгащите се по носа му очила, прочете още веднъж написаното, въздъхна, поглади оплещивящото си теме, след това взе гумата, леко я нагря и изтри последното изречение.

Вятърът шумеше в листата на липите, жужаха пчели. Децата, както и всички останали деца, се опитваха да се надвикият едно-друго.

Търкалящата се по тревата топка се блъсна в крака на стареца. Преди тромавият и непохватен мъж да успее да се наведе, едно от внучетата му се стрелна като малко вълче и без да се спира, сграбчи топката. Масата се разклати. С дясната си ръка Яре успя да задържи мастилницата, притискайки с лявата листовете хартия.

Натежалите от събрания акациев прашец пчели жужаха.

Яре продължи да пише.

Утрото беше навъсено, но слънцето надникващо през облаците, сякаш за да напомни, че часовете летят. Задуха вятър, знамената зашумяха и се засуетиха като птици, събиращи се на ята, за да отлетят надалеч. А нилфгардците не помръдваха от мястото си и накрая всички започнаха да се чудят защо маршал Мено Коехорн не дава заповед за настъпление...

* * *

— Кога? — Мено Коехорн вдигна глава от картите и погледна своите военачалници. — Питате ме кога ще заповядам настъпление?

Никой не се обади. Мено изгледа поотделно всеки един от командирите си. Най-напрегнати и разтревожени изглеждаха онези, които щяха да останат в резерва: Елан Трахе, командир на Седма даерландска, и Кес ван Ло от бригадата „Наузика“. Нервничеше и Оудер де Вингалт, адютант на маршала, чиито шансове да участва активно в битката бяха най-малки.

Онези, които трябваше да ударят първи, изглеждаха спокойни и дори отегчени. Маркус Брайбант се прозяваше. Генерал-лейтенант Рец де Мелис-Сток бъркаше в ухото си с кутре, което след това оглеждаше изпитателно, сякаш очакваше да види там нещо заслужаващо вниманието му. Оберщер^[5] Рамон Тирконел, младият командир на дивизия „Ард Феайн“, си подсвиркваше тихичко, вперил поглед в една известна само нему точка от хоризонта. Оберщер Лиам аеп Муир Мос от дивизия „Дейтвен“ разлистваше томчето с поезия, което носеше неотльчно със себе си. Тибор Егебрахт от дивизията тежки копиеносци „Алба“ се почесваше по тила с дръжката на камшика си.

— Ще започнем нападението веднага, след като се върнат патрулите — каза Коехорн. — Притесняват ме онези хълмове на север, господа офицери. Преди да атакуваме, трябва да разбера какво има зад тези хълмове.

* * *

Ламар Флаут се страхуваше. Умираше от страх, ужасът пълнеше по червата му и му се струваше, че в стомаха му има поне десетина хълзгави, покрити с воняща слуз змиорки, които яростно се опитват да намерят пролука, през която да се измъкнат на свобода. Един час по-рано, когато патрулът получи заповед и се отправи на разузнаване, някъде дълбоко в себе си Флаут таеше надежда, че сутрешният хлад ще разсее тревогите му, че рутината, отработеният ритуал, твърдата и сурова същност на работата му ще потушат страха. Лъжеше се. Сега, след изтичането на един час и изминаването на някакви си пет мили, далече, опасно далече от своите, дълбоко, страшно дълбоко във

вражеска територия, близо, смъртоносно близо до неизвестни опасности — едва сега страхът показа на какво е способен.

Спряха се на края на елховата гора, като внимаваха да не се подават иззад гъстите хвойнови храстни. Пред тях, зад ниските ели, се простираше широка котловина. Над тревата се стелеше мъгла.

— Никой — отбеляза Флаут. — Няма жива душа. Да се връщаме. И без това стигнахме твърде далеч.

Вахмистърът го погледна накриво. Далеч ли? Бяха се отдалечили само на миля. И на всичко отгоре се бяха влачили като куци костенурки.

— Няма да е зле да надникнем и зад онези хълмове, господин лейтенант — каза той. — Струва ми се, че оттам ще имаме по-добра видимост. Надалече, към цялата долина. Ако някой идва насам, не може да не го забележим. Е, какво? Ще се промъкнем ли дотам, господине? Само няколко стаяния са.

„Няколко стаяния — помисли си Флаут. — През открита местност, като на тепсия!“ Змиорките се извиваха в стомаха му и упорито търсеха изход навън. Поне една със сигурност беше на прав път — Флаут усещаше това.

„Чух звън на стремена. Пръхтене на коне. Там, в гъстата зеленина, между младите ели на песъчливия склон. Какво помръдна там? Някаква фигура?

Обкръжават ли ни?“

Из обоза се носеше слух, че няколко дни по-рано кондотиерите от Свободната рота нападнали от засада разезд на бригадата „Врихед“ и пленили един елф. Разправяха, че го били кастирали, отрязали му езика и му отсекли пръстите на ръцете... А накрая му извадили очите. Ха да те видим сега, присмели му се те, как ще се забавляваш със своята елфка приятелка. Дори няма да можеш да гледаш как тя се забавлява с други.

— Е, господине? — прокашля се вахмистърът. — Ще отскочим ли до хълмчето?

Ламар Флинт прегълътна.

— Не — отвърна той. — Не бива да губим време. Уверихме се, че тук няма врагове. Трябва да доложим на командването. Връщаме се!

* * *

Мено Коехорн изслуша доклада и вдигна очи от картите.

— Под знамената! — заповяда рязко той. — Господин Брайбант, господин Де Мелис-Сток. Нападаме!

— Да живее императорът! — извикаха Тирконел и Егебрахт.

Мено ги изгледа някак странно.

— Под знамената — повтори той. — Нека Великото Слънце ви окъпе в слава!

* * *

Мило Вандербек, полууръст, полеви хирург, известен с прякора Ръсти, жадно вдъхна изумителната смес от миризите на йод, амоняк, спирт, етер и магически еликсири, изпълващи палатката. Искаше да се пропие с тази миризма — здрава, чиста, невинна, незаразена и клинично стерилна. Знаеше, че тя няма да се задържи дълго такава.

Погледна девствено бялата операционна маса и хирургическите аксесоари — десетки инструменти, вдъхващи уважение и доверие с равнодушното и страховито величие на студената стомана, със сияещата чистота на метала, с реда и естетиката на разполагането им.

Около инструментите се въртеше персоналът му — три жени. „Пфу — мислено се поправи Ръсти. — Една жена и две момичета. Пфу: една стара, макар и красива и младолика жена. И две деца.“

Магичката и лечителка на име Марти Содергрен. И доброволките. Шани, студентка от Оксенфурт, и Йола, жрица от храма на Мелителе в Еландер.

„Марти Содергрен я познавам — помисли си Ръсти, — неведнъж съм работил с тази красавица. Малко си пада нимфоманка със склонност към истерии, но това не е страшно, стига магията ѝ да действа. Анестезиращи, дезинфекции и спиращи кръвоточението заклинания.

Йола. Жрица, или по-скоро — послушница. Момиче с простодушна красота и обикновена като ленено платно, с големи, силни селски длани. Храмът се бе погрижил длани ѝ да не загрубеят

от тежката и мръсна изморителна работа на полето. Но нямаше как да скрие произхода ѝ.

Не, за нея не се беспокоя. Селските ръце са верни ръце, на които може да се разчита. Освен това възпитаничките на храма рядко могат да подведат някого, в момент на отчаяние не се отпускат, а търсят опора във вярата си, в своята мистика. И интересното е, че това им помага.“

Той погледна към червенокосата Шани, която ловко вдяваше хирургически конци в закривените игли.

„Шани. Дете на зловонните градски улички, попаднала в Оксенфуртския университет благодарение на собствената си жажда за знания и невероятните лишения на родителите ѝ, плащащи за нейното обучение. Шегаджийка. Веселячка. Какво умее тя? Да вдява конец в иглите? Да слага превръзки? Да държи куките при операция? Ха, интересен въпрос: а ако припадне, изпусне куките и забие нос в отворения корем на оперирания?

Хората са толкова неиздръжливи. Затова помолих да ми изпратят елфка. Или някой от моя народ. Но не. Нямат им доверие.

Всъщност те и на мен ми нямат доверие.

Аз съм полуруст. Нечовек.

Чужд!“

— Шани!

— Да, господин Вандербек?

— Ръсти. Тоест, за теб — господин Ръсти. Какво е това, Шани? И за какво служи?

— Изпитвате ли ме, господин Ръсти?

— Отговаряй, момиче!

— Това е распатор. За сваляне на надкостната ципа при ампутации. За да не се къса ципата под зъбците на триона и да се получи чист и гладък разрез! Доволен ли сте? Взех ли изпита?

— Тихо, момиче, тихо.

Шани приглади с длан косата си.

„Интересно — помисли си той. — Тук сме четирима лекари. И всичките сме червенокоси! Съдба ли е това?“

— Моля ви, момичета — каза той, — излезте от палатката.

Те излязоха, въпреки че и трите изсумтяха под нос. Всяка по свой начин.

Пред палатката седеше група санитари, възползвани се от последните минути на сладко безделие. Ръсти ги погледна сурво и подуши въздуха, проверявайки дали вече са се напили.

Ковачът, огромен мъжага, пухтеше край приличащата на скамейка за изтезания маса и подреждаше върху нея инструментите за сваляне на ризници и шлемове с изкривени забрала от телата на ранените.

— Там — започна Ръсти без предисловие, посочвайки с пръст към полето, — всеки момент ще започне битка. И веднага ще се появят първите ранени. Всички вие знаете какво да правите, всеки знае задълженията си и мястото си. Ако всеки си върши работата, нищо лошо няма да се случи. Ясно ли е?

Нито едно от „ момичетата“ не се обади.

— Там — продължи Ръсти и отново посочи към полето, — около сто хиляди войници ще започнат да се осакатяват взаимно. По най-различни изискани начини. Тук и в другите две болници сме общо дванайсет лекари. За нищо на света няма да успеем да помогнем на всички пострадали. Дори на нищожен процент от нуждаещите се от помощта ни. Но и никой не очаква това от нас. Обаче ние ще лекуваме! Защото това е, простете за бanalния израз, смисълът на нашето съществуване. Да помагаме на нуждаещите се. Така че ще помагаме толкова, колкото можем.

Отново никой не се обади. Ръсти се извърна.

— Ще направим каквото можем — рече той по-тихо и по-топло.
— Но нека всички да се постараем онова, което не можем да направим, да е възможно най-малко.

* * *

— Раздвижаха се — каза конетабъл Ян Наталис и избърса изпотената си длан в бедрото. — Ваше Кралско Величество, Нилфгард се раздвижи. Идват към нас!

Крал Фолтест, удържайки танцуващия си сив кон, наметнат с украсено с кралски лилии покривало, обърна към конетабъла своя красив, достоен за изсичане върху монета профил.

— В такъв случай да ги посрещнем достойно. Господин конетабъл! Господа офицери!

— Смърт на Черните! — в един глас ревнаха кондотиерът Адам „Адю“ Панграт и граф Де Руйтер.

Конетабълът ги погледна, след което се изправи в седлото и изрева с всички въздух в дробовете си:

— Под знамената!

В далечината глуко ечаха нилфгардските литаври и барабани, бучаха рогове и бойни тръби. Земята се тресеше под тропота на хиляди копита.

* * *

— Сега — обади се Анди Бибервeld, полуруст, старши в обоза, прибирайки косата си зад малкото островърхо ушенце. — Всеки момент...

Тара Хилдебранд, Диidi Хофтмайер и останалите ездачи, които се бяха събрали около водача си, поклатиха глави. Те също бяха чули глухия монотонен тропот на копита, носещ се иззад хълмовете и гората. Слушаха засилващите се като жужене на пчели, рев и глуко бучене. Чувстваха как се тресе земята. Ревът и бученето рязко се засилиха.

— Първият залп на стрелците. — Анди Бибервeld имаше богат опит, беше виждал, по-точно чувал, не една битка. — Ще последва и втори.

Той беше прав.

— Сега вече ще се сблъскат!

— П-по... добре да се п-пъхнем под талигите — предложи Уилям Хардботъм по прякор Пелтека, като се въртеше неспокойно. — К-казвам ви...

Бибервeld и останалите полурустове го изгледаха със съчувствие. Под талигите? За какво? От бойното поле ги делеше почти четвърт миля. Дори някой разезд да се добере до тях, до обоза, нима криенето под талигите щеше да ги спаси?

Ревът и тропотът се усилиаха.

— Сега — каза Анди Бибервeld.

И отново се оказа прав.

От четвърт миля разстояние, иззад хълмовете и гората, през рева и дрънкането на желязо в желязо, до обоза достигна отчетлив, чудовищен звук, от който им настръхнаха косите.

— Кавалерията. — Бибервeld облиза устните си. — Кавалерията се натъкна на пиките...

— С-само — обади се пребледнелият Пелтек — не р-разбирам к-какво са им в-виновни к-конете на тия к-кучи синове!

* * *

Яре изтри с гумата за незнайно кой път написаното изречение. Затворил очи, той си спомняше онзи ден, онзи миг, когато се сблъскаха двете армии. Когато всички войници, подобно на разярени кучета, се хванаха за гърлата в смъртоносна схватка.

Търсеше думи, с които би могъл да го опише.

Но напразно.

* * *

Клинът на конницата се вряза в карето на пехотата. Като гигантски кинжал дивизия „Алба“ посичаше всичко, защитаващо достъпа към живите тела на темерийската пехота — пики, копия, алебарди, метателни копия, щитове. Като кинжал дивизия „Алба“ се вряза в живите тела и навсякъде плисна кръв. Кръв, в която газеха и се хълзгаха конете. Но острието на кинжала, въпреки че проникваše надълбоко, не успя да прониже нито сърцето, нито който и да е друг жизненоважен орган. Вместо да разкъса и нареже на части темерийския квадрат, клинът на дивизия „Алба“ навлезе в него и затъна. Натъкна се на еластичната и лепкава като смола тълпа от пехотинци.

Първоначално това не изглеждаше особено опасно. Главата и фланговете на клина се състояха от елитни, тежковъръжени роти. Камите и мечовете на ландскнехтите отскачаха от щитовете като чукове от наковални, беше невъзможно да се доберат и до защитените

с броня коне. И въпреки че ту един, ту друг войник падаше от коня (а понякога и заедно с коня), мечовете, брадвите, топорите и шестоперите на кавалеристите поваляха пехотинците и забилият се в пехотата клин започна да потъва по-надълбоко.

— Алба-а-а! — Младши лейтенант Девлин аеп Меара чу кряська на оберщер Егебрахт, който се извиси над ревовете, воя и цвilenето.
— Напред, „Алба“! Да живее императорът!

Ездачите се придвижваха напред, удряйки, изблъсквайки и мушкайки. Изпод копитата на цвилещите и хриптящи коне се разнасяше жвакане, скърцане и хрущене.

— Алба-а-а!

Клинът се заби още по-надълбоко. Ландскнехтите, макар и съсечени и окървавени, не отстъпиха и притиснаха конниците като в клещи. Под ударите на алебардите, брадвите и бойните вериги бронирани бойци от първата линия се спряха. Поразявани от протазани^[6] и пики, свалени от седлата с куките на гизарми и рогатини, безжалостно пребивани с железни топузи и боздугани, кавалеристите от дивизия „Алба“ започнаха да гинат. Врязалият се в пехотата клин, който доскоро наподобяваше страшно, осакатяващо желязо, забито в жив организъм, сега приличаше повече на ледена шушулка, стисната в огромен селски юмрук.

— Темерия-я-я! За краля, момчета! Убивай Черните!

Но на ландскнехтите също не им беше лесно. „Алба“ не позволяваше да я разкъсат, мечовете и брадвите се вдигаха и падаха, промушваха и съсичаха, и за всеки свален от седлото конник пехотата плащаше скъпо с кръв.

В процепа между пластините на бронята на оберщер Егебрахт се заби пика, той закрещя и се олюля върху седлото. Преди някой да успее да му се притече на помощ, страшен удар с бойна брадва го свали от коня. Пехотата го стъпка.

Знамето с черен алерион^[7] със златен перисониум^[8] на гърдите се разклати и падна. Бронирани бойци, сред които и младши лейтенант Девлин аеп Меара, се хвърлиха към него, съсичайки, тъпчайки и крещайки.

„Иска ми се да знаех — помисли си Девлин аеп Меара, издърпвайки меча си от разцепения череп на някакъв темерийски

ландскнехт. — Иска ми се да знаех: за какво е всичко това? Защо? Заради кого?“

* * *

— Ъъ... И тогава се събрали Конвентът на великите магистърки... Нашите почтени Майки... Ъъ... Споменът за които ще живее вечно в сърцата ни... Тъй като... Ъъ... Магистърките от Първата ложа... решили... Ъъ... Решили...

— Послушнице Абонде. Не си готова. Оценка — незадоволителна. Седни си.

— Но аз учих, наистина...

— Сядай.

— За какъв дявол трябва да учим тези древни неща? — промърмори Абонде, сядайки на мястото си. — Кой днес се интересува от това? На кого му е нужно? И каква е ползата от него...

— Тишина! Послушнице Нимуе!

— Тук съм, госпожо магистър.

— Виждам. Можеш ли да отговориш на въпроса? Ако не, сядай и не ми губи напразно времето.

— Мога.

— Слушам те.

— Значи хрониките ни учат, че Конвентът на магистърките се събрали в замъка „Плещивата планина“, за да реши как да сложи край на пагубната война между императора на Юга и владетелите от Севера. Почтената Майка Асире, свята мъченица, обявила, че владетелите на Севера няма да спрат да воюват, докато не им изтече кръвта. А почтената Майка Филипа, свята мъченица, отвърнала: „Ще им дадем една голяма и кървава, страшна и жестока битка. Нека кръвта на армията на императора и войските на кралете да изтече в тази битка, и тогава ние, Великата ложа, ще ги принудим да сключат мир.“ Така и станало. Почтените Майки направили така, че да се проведе битката край Брена. А владетелите били принудени да сключат централният мир.

— Много добре, послушнице Нимуе. Бих ти дала отлична оценка... ако не беше онова „значи“ в началото на изложението ти.

Изреченията не тряба да започват с думата „значи“. Седни. А сега за цинтрийския мир ще ни разкаже...

Удари звънецът, обявявайки междучасието. Но послушниците не скочиха да отбележат края на урока с викове и тропане по чиновете. Запазиха тишина и благовъзпитано спокойствие. Та нали вече не бяха деца, бяха в трети клас! На по четиринайсет години!

А това задължаваше.

* * *

— Е, тук няма какво да се добави. — Ръсти прецени състоянието на първия ранен, чиято кръв изтичаше върху досконо девствено бялата операционна маса. — Бедрената кост е раздробена... Артерията не е разкъсана, иначе щяхте да ми донесете труп. Прилича на удар с брадва, като твърдото крило на седлото е изпълнило ролята на дърварски пън. Моля, погледнете...

Шани и Йола се наведоха. Ръсти потри ръце.

— Както вече казах, тук няма какво да се добави. Може само да се отнеме. На работа, Йола. Стегни бинта, силно. Шани — нож. Не този, а двуострия. За ампутации.

Раненият не сваляше очи от ръцете им, следеше действията им с погледа на изплашено, попаднало в капан животно.

— Малко магия, Марти, ако обичаш — кимна полуръстът, навеждайки се над пациента така, че да скрие всичко от погледа му. — Ще ампутирам, синко.

— Не-е-е! — зарева раненият, мятайки глава наляво и надясно, опитвайки се да се изтръгне от ръцете на Марти Содергрен. — Не иска-а-ам!

— Ако не го ампутирам, ще умреш.

— По-добре да умра... — Под влиянието на магията раненият беше започнал да говори по-бавно. — По-добре да умра... отколкото да остана сакат... Оставете ме да умра... Моля ви... Оставете ме да умра!

— Не мога. — Ръсти вдигна ножа и погледна към острието, към все още блестящата, неопетнена стомана. — Не мога да ти позволя да умреш. Така се случи, синко, че аз съм лекар.

Той решително заби остието и направи дълбок разрез. Раненият започна да вие. Диво, нечовешки.

* * *

Куриерът спря коня си толкова рязко, че изпод копитата му захвърчаха чимове. Двама адютанти се вкопчиха в юздата, опитвайки се да удържат покрития с пяна жребец. Куриерът скочи на земята.

— От кого? — извика Ян Наталис. — Кой те праща?

— Господин Де Руйтер... — едва промълви куриерът. — Спряхме Черните... Но имаме огромни загуби... Господин Де Руйтер моли за помощ...

— Няма помощ — след кратко мълчание отвърна конетабъльт. — Трябва да издържите. Длъжни сте!

* * *

— А тук — посочи Ръсти с вид на колекционер, който показва своята колекция, — погледнете, прекрасен пример за рана в корема... Някой много ни е улесnil, като е направил любителска лапаротомия^[9] на този нещастник. Добре, че са го носили внимателно и не са разсипали по пътя важни органи... Тоест предполагам, че не са разсипали. Ти как смяташ, Шани? Защо изведенъж направи такава физиономия, момиче? Досега си познавала мъжете само отвън?

— Червата са повредени, господин Ръсти.

— Диагнозата ти е толкова точна, колкото и очевидна! Тук дори не е нужен оглед, достатъчно е само да се помирише. Йола, кърпа. Марти, все още тече силно; ако обичаш, отдели още малко от безценната си магия. Шани, притискане. Постави съдова клема, нали виждаш, че тече като река. Йола, нож.

— Кой надделява? — попита неочеквано раненият съвсем нормално, макар и леко нечленоразделно, и опули очи. — Кажете... кой... побеждава?

— Синко — Ръсти се наведе над отворената, кървава и пулсираща коремна ципа, — повярвай ми, ако бях на твоето място, това щеше да е последното нещо, за което да се тревожа!

* * *

... и тогава на лявото крило и в центъра се разрази жестока и кървава битка, но колкото и големи да бяха яростта и натискът на нилфгардците, редовете им се разбиха в кралските войски, както вълна се разбива в скалите, защото тук бяха струпани подбрани войници, бойните роти на мариборската, визимската и третогорската бронирана пехота, както и ландскнехти, професионални наемници, които конницата не може да уплаши.

И се сблъскаха двете армии така, както морето се хвърля срещу твърдата скала, и се разрази бой, в който трудно можеше да се разбере кой взема връх, защото макар че морските вълни непрестанно се нахвърляха върху скалата и не утихваха, а отстъпваха само за да ударят отново, скалата си стоеше непоклатима и все си се виждаше сред бурните вълни.

По съвсем различен начин се развиваха събитията на дясното крило на кралските войски.

Също както опитен ястреб, който знае къде да се спусне и да нанесе смъртоносен удар с клюна си, така и фелдмаршал Мено Коехорн знаеше къде да удари. Събра в юмрук бронираните си дивизии, копиеносците от „Дейтвен“ и бронираната пехота от „Ард Феайн“ и нападна вражеските войски малко над Златното езеро, където се намираха ротите от Бруге. Бругенците се съпротивляваха геройски, но се оказаха по-слаби и по оръжие, и по дух. Не удържаха на нилфгардския напън. На помощ им се притекоха две бандери на Свободната рота под командването на стария кондотиер Адам Панграт и успяха да спрат Нилфгард, проливайки реки от кръв. Но така

намиращите се на десния фланг джуджета от Свободния отряд се оказаха заплашени от обкръжаване и цялата кралска войска я застрашаваше разцепване.

Яре топна перото си в мастилницата. Някъде в градината се разкрештяха внучетата му и смехът им зазвъня като стъклени камбанки.

Но зоркият поглед на Ян Наталис веднага забеляза надигащата се опасност и той веднага осъзна какво става там. И без да се колебае, изпрати куриер при джуджетата със заповеди към полковник Елс...

* * *

При цялата си наивност на седемнайсетгодишнен младеж, корнет^[10] Аубри разбираше, че трябва да стигне до джуджетата и да се върне на командния хълм за по-малко от десет минути. В никакъв случай не повече. Не и при положение, че язди Чиквита, изящната и бърза като вятър кобила.

Но още преди да се добере до Златното езеро, корнетът разбра, че първо, не е ясно кога ще успее да достигне дясното крило, и второ, не е ясно кога ще успее да се върне. И освен това разбра, че пъргавината на Чиквита ще му бъде от голяма полза.

На полето западно от Златното езеро кипеше бой. Черните се биеха с бругенската конница, която защитаваше бойните редици на пехотата. Внезапно, пред очите на корнета, от групата хора и коне към река Хотла като парченца цветно стъкло се втурнаха в беспорядък стотици фигурки със зелени, жълти и червени наметала. След тях като черна река се устремиха нилфгардците.

Аубри рязко спря кobilата и дръпна юздата ѝ, готов да се обърне и да побегне, да се махне от пътя на бегълците и преследвачите им. Но чувството за дълг взе връх. Корнетът се прилепи към шията на коня и препусна в зашеметяващ галоп.

Около него се разнасяха викове и ревове, като в калейдоскоп се мяркаха фигурки, проблясваха мечове, чуваше се звън и грохот. Няколко притиснати до езерото бругенци се съпротивляваха отчаяно, забили в земята около себе си знамена с котвени кръстове. На полето Черните довършваха разпръснатата, лищена от подкрепа пехота.

Изведнъж черно наметало с изображение на сребърно слънце закри гледката му.

— *Evgyr, nordling!*

Аубри изкрешя, подплашената от вика му Чиквита направи еленов скок, спасявайки му живота, и той се озова отвъд обсега на нилфгардския меч. Над главата му засвистяха стрели, пред очите му отново се замяркаха разноцветни фигури.

„Къде съм? Къде са нашите? Къде е врагът?“

— *Evgyr, morv, nordling!*

Грохот, удари, цвилене на коне, вик.

— Спри се, хлапако! Не отивай там!

Женски глас. Жена върху вран жребец, облечена в доспехи, с развиващи се коси и лице, опръскано с кръв. До нея — войници с брони.

— Кой си ти? — Жената размаза кръвта по лицето си с ръката, в която държеше меча.

— Корнет Аубри... Адютант на конетабъл Наталис... Нося заповеди на полковниците Панграт и Елс...

— Няма да успееш да стигнеш там, където се бие Адю. Иди при джуджетата. Аз съм Джулия Абатемарко... Напред, по дяволите! Обкръжават ни! В галоп!

Той не успя да ѝ възрази. А и нямаше никакъв смисъл.

След две-три минути главозамайващ галоп от прахоляка изникнаха пехотинците, строени в каре, прикриващи се зад дървени щитове като костенурка под черупката си, а копията им стърчаха като игли от игленик. Над карето се развиваше голямо златно знаме с кръстосани чукове, а до него стърчеше прът с конски опашки и човешки черепи.

Нилфгардците се нахвърляха върху карето като псета, опитващи се да ухапят размахващ бастуна си старец. Дивизията „Ард Феайн“ с огромните слънца на наметалата си не можеше да бъде събркана с никоя друга.

— Напред, Свободна рота! — извика жената и размаха меча си.
— Да си заработка дукатите!

Конниците, а с тях и корнет Аубри, се нахвърлиха върху нилфгардците. Схватката продължи само няколко минути, но беше ужасяваща. След това пред тях се разтвори стената от щитове. Озоваха се насред карето, сред тълпа от джуджета с ризници, шлемове с мрежести качулки и островърхи забрала, сред реданската пехота, леката бругенска кавалерия и облечените в брони кондотиери.

Джулия Абатемарко — едва сега Аубри осъзна, че това е Сладката ветрогонка, кондотиерката — го побутна към едно шкембесто джудже с островърх шлем, украсен с червен пискюл, което седеше непохватно върху нилфгардски кон и се надигаше, за да може да надниква над главите на пехотинците.

— Полковник Баркли Елс?

Джуджето одобрително кимна с пискюла, забелязвайки кръвта, с която бяха опръскани корнетът и кобилата му. Аубри неволно се изчерви. Това беше кръвта на нилфгардците, избити от кондотиерите, които бяха яздили с него. Той самият дори не беше успял да си изтегли меча.

— Корнет Аубри.

— Синът на Анзелм Аубри?

— Най-малкият.

— Ха! Та аз познавам баща ти! Какви новини ми носиш от Наталис и Фолтест, корнете?

— Центърът на силите ни е заплашен от пробив... Господин конетабълът заповядва на Свободния отряд да се придвижи колкото се може по-бързо към Златното езеро и река Хотла... За да подкрепите...

— Думите на корнета бяха заглушени от рев, пръхтене и цвилене на коне. Аубри изведнъж осъзна колко безсмислени са заповедите му. Че те не означават нищо за Баркли Елс, за Джулия Абатемарко, за цялото каре на джуджетата под златното знаме с чуковете, развяващо се над черното море от обкръжаващите ги, атакуващи от всички страни нилфгардци.

— Закъснял съм — изстена той. — Пристигнах твърде късно...

Сладката ветрогонка изсумтя. Баркли Елс се озъби.

— Не, корнете — отвърна той. — Просто Нилфгард пристигна твърде рано.

* * *

— Поздравявам дамите и себе си със сполучливата резекция на тънкото и дебелото черво, спленектомията и закърпването на черния дроб. Обръщам внимание на времето, което ни беше необходимо, за да ликвидираме последствията от причиненото на нашия пациент за части от секундата по време на боя... Съветвам ви да го приемете като тема за философски размишления. А сега госпожица Шани ще зашие нашия пациент.

— Но аз никога не съм го правила, господин Ръсти.

— Все някога трябва да започнете. Зашивайте червеното с червен, жълтото с жълт, а бялото с бял конец. Така със сигурност ще се получи добре...

* * *

— Хубава работа! — хвана се за брадата Баркли Елс. — Какви ги говориш? Какво искаш да ми кажеш, сине на Анзелм Аубри? Че ние тук безделничим? Та ние дори не трепнахме под натиска им, мамка му! Не отстъпихме нито крачка! Не е наша вината, че онези от Бруге не издържаха!

— Но заповедите...

— Не ми пука за тия заповеди!

— Ако не затворим пролуката — надвика заобикалящия ги рев Сладката ветрогонка. — Черните ще пробият фронта! Ще пробият фронта! Направи ми отвор, Баркли! Аз ще ги ударя! Ще се промъкна!

— Ще ви избият, преди да успеете да се доберете до езерото! Ще загинете за нищо!

— Какво предлагаш тогава?

Джуджето изруга, свали шлема от главата си и го удари в земята. Очите му гледаха диво, налети с кръв, страшни.

Чиквита, уплашена от виковете, затанцува под корнета, доколкото позволяващо теснотията.

— Доведете ми Ярпен Зигрин и Денис Цранмер! Веднага!

От пръв поглед си личеше, че двете джуджета бяха водили яростен бой. И двете бяха облети в кръв. Стоманеният нараменник на едното носеше следите от силни удари с меч и плочките му стърчаха, изкривени нагоре. Главата на другото беше увита с парцал, през който се процеждаше кръв.

— Всичко наред ли е, Зигрин?

— Интересно — въздъхна джуджето, — защо всички все това питат?

Баркли Елс се обърна, потърси с поглед корнета и впи поглед в него.

— Значи така, най-малки сине на Анзелм? — изхриптя той. — Кралят и конетабълът ни заповядват да им се притечем на помощ? Добре, отвори си хубаво очите, корнете. Защото ще има какво да видиш.

* * *

— По дяволите! — изрева Ръсти, отскочи от масата и размаха скалпела си във въздуха. — Защо? Защо, по дяволите, трябваше да стане така?

Никой не му отговори. Марти Содергрен само разпери ръце. Шани наведе глава. Йола подсмръкна.

Пациентът им, който току-що беше умрял, гледаше нагоре с неподвижни и стъклени очи.

* * *

— Убийте ги! Смърт на гадовете!

— Равнявайте се! — крещеше Баркли Елс. — В крачка! Дръж строя! И плътно, плътно!

„Няма да ми повярват — помисли си корнет Аубри. — За нищо на света няма да ми повярват, когато започна да им разказвам за това. Това каре джуджета се бие в пълно обкръжение... Обградени са от всички страни от кавалерия, секат ги, удрят ги... А това каре продължава да върви напред. Върви с равна крачка, плътно. Върви

напред, минава през труповете и ги тъпче, изтласква пред себе си конницата, изтласква пред себе си елитната дивизия «Ард Феайн». И не спира да върви.“

— Бийте ги!

— Поддържайте ход! Поддържайте ход! — ревеше Баркли Елс.
— Дръж строя! Пейте, мамка ви! Нашата песен! Напред, Махакам!

От няколко хиляди гърла на джуджета се разнесе знаменитата махакамска бойна песен.

*Xoy! Xoy! Xoy!
Чакайте, клиенти!
Скоро ще ви разтресем.
Бардака ви ще разнесем
до неговите фундаменти.
Xoy! Xoy! Xoy!*

— Бийте ги, Свободна рота! — Като тънък кинжал в грозния рев на джуджетата се вряза високото сопрано на Джулия Абатемарко. Кондотиерите се откъсваха от строя и нападаха атакуващите карето конници. Действията им граничеха със самоубийство. Върху наемниците, лишени от защитата на алебардите, пиките и щитовете на джуджетата, се стовари цялата мощ на нилфгардската атака. Ревът, виковете на хората, цвilenето на конете накараха корнет Аубри неволно да се свие върху седлото. Някой го удари по гърба и той почувства как заедно с повлечената от тълпата кобила се придвижва към най-страшното стълпотворение, към най-страшното клане. Аубри стисна здраво дръжката на меча, която изведнъж му се стори хълзгава и ужасно неудобна.

Само след миг се озова пред линията на щитовете и започна да сече наляво и надясно като обезумял и да реве като звяр.

— Още веднъж! — чу той дивия крясък на Сладката ветрогонка.
— Още един напън! Дръжте се, момчета! Бийте ги! За дукатите, лъскави като слънце! Свободна рота!

В строя се вклини нилфгардски конник без шлем и със сребърно слънце на наметалото. Вдигна се на стремената и със страшен удар на брадвата си повали едно джудже заедно с щита му и разсече главата на

друго. Аубри се завъртя върху седлото и замахна с всичка сила. От главата на нилфгардеца излетя голямо парче, покрито с коса, и той рухна на земята. В този миг корнетът също отнесе удар по главата и падна от седлото. Заради голямата блъсканица не се озова веднага на земята, известно време повися на стремената между небето и земята, прилепен между хълбоците на два коня. Но въпреки че ужасно се страхуваше, той не изпита почти никаква болка. Когато най-накрая падна на земята, подкованите копита на конете за секунда размазаха черепа му.

* * *

Шейсет и пет години по-късно старицата, която бяха помолили да разкаже за онзи ден, за Брененското поле, за карето на джуджетата, което се придвижваше към Златното езеро през труповете на приятели и врагове, се усмихна, при което нейното и без това сбръчкано и тъмно като сушена слива лице се набръчка още повече. Тя махна раздразнено — а може би само се преструваше на раздразнена — с треперещата си, костелива, ужасно изкривена от артрита ръка.

— По никакъв начин — започна тя — едната страна не успяваше да надделее над другата. Ние се намирахме в центъра. Обкръжени. Те — отвън. Просто се избивахме едни други. Кхъ-кхъ-кхъ... Те нас, ние тях...

Старицата с голямо усилие успя да потисне пристъп на кашлицата си. Онези от слушателите, които се намираха по-близо, забелязаха на бузата ѝ сълза, която се опитваше да си пробие път между бръчките и старите белези.

— Те бяха също толкова смели, колкото и ние — избъбри бабичката, която някога наричаха Джулия Абатемарко, Сладката ветрогонка от Свободната кондотиерска рота... — Кхъ-кхъ... Бяхме единакво смели. И ние, и те.

Старицата замълча. Но не за дълго. Слушателите не я подканваха, защото виждаха как тя се усмихва на спомените си. На своята храброст. На мяркащите се в мъглата лица на онези, които бяха загинали геройски. И лицата на онези, които геройски бяха оцелели...

За да бъдат по-късно подло убити от водката, наркотиците и туберкулозата.

— Да, бяхме еднакво смели — завърши Джулия Абатемарко. — Нито една от страните нямаше сили да бъде по-смела от другата. Но ние... Ние успяхме да бъдем смели една минута повече...

* * *

— Марти, много те моля, дай ни още малко от своята чудна магия! Още съвсем мъничко! В корема на тоя нещастник е такъв гулаш, на всичко отгоре подправен с множество телени брънки от ризница! Не мога да направя нищо, докато се гърчи като риба, която кормят! Шани, дръж куката, по дяволите! Йола! Спиш ли, мамка му? Притискай! Притиска-а-ай!

Йола въздъхна дълбоко и преглътна с усилие слюнката в устата си. „Сега ще припадна — помисли си тя. — Няма да издържа, не понасям тая воня, тая ужасна смесица от миризми — на кръв, повръщано, екскременти, урина, съдържанието на червата, пот, страх, смърт. Не издържам на непрекъснатите викове и вой, на хълзгавите окървавени ръце, които се вкопчват в мен, сякаш аз съм тяхното спасение, техният живот... Не мога да понеса безсмислието на онова, с което се занимаваме тук. Защото то е безсмислено. Една голяма, огромна, безсмислена безсмислица.

Няма да издържа на усилията и умората. Носят все нови... И нови...

Няма да издържа. Сега ще започне да ми се повдига. Сега ще припадна. Какъв срам...“

— Салфетка! Тампон! Притиснете червото! Не това! Мекото притисни! Гледай какво правиш! Ако още веднъж събркаш, ще те плесна по червенокосата кратуна! Чуваш ли ме? По червенокосата кратуна!

„Велика Мелителе! Помогни ми! Помогни ми, богиньо!“

— Значи можело! Веднага се оправи. Още едно притискане, жрици! Сложи клемата на артерията! Чудесно! Чудесно, Йола, дръж така! Марти, избърши ѝ очите и лицето. Моите също...

* * *

„Каква е тази болка? — помисли си конетабъл Ян Наталис. —
Какво ме боли толкова?

А, да!

Стиснатите ми юмруци!“

* * *

— Ще ги довършим! — извика Кес ван Ло и потри ръце. — Ще ги довършим, господин маршал! Линията им се разкъса! Да нападнем! Да ги нападнем, без да отлагаме и те няма да издържат, кълна се във Великото слънце! Ще преминат в бягство!

Мено Коехорн, който нервно гризеше нокът, се усети, че го гледат, и бързо извади пръста от устата си.

— Да нападнем — повтори по-спокойно, не чак толкова развълнувано Кес ван Ло. — „Наузика“ е готова...

— „Наузика“ ще остане на мястото си — прекъсна го Мено. — Даерланската бригада също няма да мърда. Господин Фаоилтиарна!

Командирът на бригадата „Врихед“ Исенгрим Фаоилтиарна, наричан Железния вълк, обърна към маршала страховитото си лице, обезобразено от белег, минаващ през челото, веждите, основата на носа и бузата му.

— Атакувайте там, където се допират Темерия и Редания! — посочи с жезъла си Мено. — Тук!

Елфът отдаде чест. Осакатеното му лице не трепна, не се промени и изразът в големите му, дълбоки очи.

„Съюзници — помисли си Мено. — Съратници. Бием се заедно. Против общ враг.

Но аз въобще не ги разбирам, тези елфи.

Те са съвсем различни.

Съвсем чужди.“

* * *

— Интересно. — Ръсти се опита да избърше лицето с ръкав, но той беше подгизнал от кръв. Йола му се притече на помощ. — Любопитно — продължи хирургът, посочвайки пациента си. — Намушили са го с вила или с някаква двувърха разновидност на гизарм... Единият връх е пробил сърцето. Ето, погледнете. Камерата със сигурност е пробита, аортата е почти прекъсната... А допреди минута все още дишаше. Тук, на масата. Ранен в сърцето, той е издържал до масата...

— Нима искате да кажете — попита намусено конникът от леката доброволческа кавалерия, — че е мъртъв? И напразно сме го донесли тук от бойното поле?

— Никога не е напразно — отвърна Ръсти, без да отмества поглед. — Но, да, той е мъртъв. Уви. Край. Отнасяйте го. Ex, по дяволите... Погледнете му очите, момичета.

Марти Содергрен, Шани и Йола се наведоха над трупа. Ръсти отвори клепачите на мъртвеца.

— Някога виждали ли сте нещо подобно?

Момичетата потрепериха, но след това отговориха.

— Да — казаха те едновременно, с лека изненада.

— И аз съм виждал — каза Ръсти. — Това е вещер. Мутант. Затова е издържал толкова дълго... Ваш боен другар ли е бил, хора? Или случайно сте го донесли?

— Приятел ни беше, господин докторе — отвърна начумерено другият доброволец, гигант с превързана глава. — От нашия ескадрон, доброволец като нас. Какъв майстор с меча беше! Името му беше Коен.

— Вещер?

— Аха. Но въпреки всичко си беше порядъчен човек.

— Да — въздъхна Ръсти, забелязвайки четиридесетте войници, носещи на пропито с кръв наметало поредния ранен — много млад, съдейки по тънкия му вой. — Да, жалко... С удоволствие бих се захванал с аутопсията на този порядъчен вещер. И любопитството ме яде отвътре, и дисертация бих могъл да напиша, ако му надникна във вътрешностите. Но няма време! Свалете трупа от масата! Шани, вода. Марти — дезинфекция! Йола, полей... Хей, момиче, пак ли плачеш? Сега пък за какво?

— За нищо, господин Ръсти. За нищо. Вече всичко е наред.

* * *

— Чувствам се така — повтори Трис Мериголд, — сякаш са ме ограбили.

Ненеке не отговори дълго време, продължавайки да гледа от терасата към градината на храма, където гъмжеше от жрици и послушнички, занимаващи се с пролетна работа.

— Ти направи своя избор — каза най-накрая тя. — Ти избра своя път, Трис. Своята съдба. Доброволно. И няма за какво да съжаляваш.

— Ненеке — сведе очи магьосницата. — Наистина не мога да ти кажа нищо повече от това, което вече ти разказах. Повярвай ми и ми прости.

— Че коя съм аз да ти прощавам? И каква е ползата ти от моята прошка?

— Нали виждам как ме гледаш! — възмути се Трис. — Ти и твоите жрици! Виждам как очите ви питат: „Какво правиш тук, магичке? Защо не си там, където са Йола, Еурнейд, Кати, Мира? Яре?“.

— Преувеличаваш, Трис!

Магьосницата зарея поглед към гората, синееща се зад стените на храма, към пущеците от далечните огньове. Ненеке мълчеше. В мислите си тя не се намираше тук, а там, където кипеше бой и се лееше кръв. Мислеше си за момичетата, които беше изпратила там.

— Те ми отказаха всичко — обади се най-накрая Трис.

Ненеке мълчеше.

— Отказаха ми всичко — повтори Трис. — Толкова мъдри, разсъдливи, толкова логични... Как да не им повярваш, когато ти казват, че има по-важни и по-незначителни проблеми... че без колебание трябва да се откажа да разсъждавам върху незначителните и без капчица съмнение да се посветя изключително на най-важните. Че няма смисъл да спасявам хората, които познавам и обичам, защото това са просто отделни единици, а съдбата на единиците не оказва влияние върху съдбата на света. Че няма смисъл да се изправям в защита на чест и идеали, защото това са просто празни приказки. Че истинското бойно поле за съдбата на света се намира на едно съвсем друго място и точно там ще се проведе битката.

А аз се чувствам ограбена. Ограбиха ме, не ми позволиха да върша безумни постъпки. Не мога да си бия главата като обезумяла, да изтичам на помощ на Цири, не мога да се втурна да спасявам Гералт и Йенефер. Не мога дори да участвам във войната, в тази война, където избяга Яре и където ти изпрати своите девойки... Отказаха ми възможността да се изкача на Хълма. Да застана още веднъж там. Но този път напълно премислила и осъзнаваща правилността на своето решение.

— Всеки си има свое решение и свой Хълм, Трис — рече тихо архижицата. — Всеки. И ти няма да избягаш от своите.

* * *

Пред входа на палатката се струпа навалица. Донесоха поредния ранен, съпроводъдан от няколко рицари. Единият, облечен в желязо от глава до пети, ги подтикваше, командваше, пришпорваше:

— По-бързо, санитари! По-живо! Носете го насам, насам! Хей, ти, фелдшере!

— Зает съм. — Ръсти дори не вдигна глава. — Оставете ранения на носилка. Ще се заемем с него, след като свърша...

— Веднага ще се заемеш с него, глупав докторе! Това е самият благороден граф Гарамон!

— Този лазарет — повиши глас Ръсти, тъй като заседналият във вътрешностите на ранения войник на крайник от стрела за арбалет отново се изпълзна от пинсетата му, — този лазарет няма много общо с демокрацията. Тук носят главно барони, графове, маркизи и всякакви други с по-високи рангове. А за ранените с по-нисък ранг едва ли се грижи някой. Но и тук все пак съществува някакво равенство! Под тук имам предвид масата пред мен!

— А? Не разбрах!

— Няма значение — Ръсти отново пъхна в раната пинсетите — дали този клетник, от чийто корем се опитвам да измъкна това желязо, е благородник или не. Той лежи на моята маса. И смея да заявя, че за мен е все едно дали е княз или шут.

— И какво?

— Вашият граф ще си изчака реда.

— Ах ти, смотан полуръст!

— Помогни ми, Шани. Вземи другите пинсети. По-внимателно с артерията. Марти, още малко магия, ако може. Тук има ужасно кръвотечение.

Рицарят скочи напред със скърцащи зъби и дрънчаща броня.

— Ще заповядам да те обесят! На въжето, нечовек такъв!

— Млъкни, Папеброк — проговори раненият граф с усилие, хапейки устни. — Млъквай. Остави ме тук и се връщай на бойното поле...

— В никакъв случай, графе!

— Това е заповед.

Зад платнището на палатката долетяха грохот и звън на желязо, конско цвилене и див вой. Ранените в лазарета виеха по най-различни начини.

— Моля, погледнете. — Ръсти вдигна пинсетата и показва измъкнатия с толкова усилия заседнал във вътрешностите на ранения войник накрайник. — Това нещо е изковано от професионалист, който за труда си получава заплата, позволяваща му да издържа многочленно семейство и същевременно да подпомага развитието на дребното производство, като така спомага за повишаването на всеобщото благосъстояние, а чрез него — и на всеобщото щастие. А начинът, чрез който този предмет се е задържал в човешките вътрешности, несъмнено е защитен с патент. Да живее прогресът!

Той небрежно захвърли окървавения накрайник в кофата и погледна към ранения, който по време на операцията беше изгубил съзнание.

— Зашийте го и го отнесете — прошепна той. — Ако извади късмет, ще живее. Давайте следващия поред. Онзи с разцепената глава.

— Той отстъпи реда си — спокойно отвърна Марти Содергрен.
— Току-що.

Ръсти вдъхна дълбоко, отдалечи се от масата без излишни коментари и се наведе над ранения граф. Ръцете му бяха мръсни, дрехите му бяха пропити с кръв като облеклото на касапин. Даниел Ечевери, граф Гарамон, пребледня още повече.

— Е — изсумтя Ръсти, — ваш ред е, уважаеми графе. Слагайте го на масата. Така. Какво имаме тук? Ха, от тази колянна става не е останало нищо за спасяване. Каша! Толкова здраво ли се биете там,

графе, че до такава степен да си натрошите кокалите? Е, сега малко ще ви заболи, господине. Моля ви да не се вълнувате. Ще бъде също като в битка. Бинт! Нож! Ще ампутираме, ваша светлост.

Даниел Ечевери, граф Гарамон, който до този момент запазваше достойнство, нададе вой като вълк. Преди да успее да стисне зъби от болка, Шани бързо мушна в устата му парче липово дърво.

* * *

— Ваше Кралско Величество! Господин конетабъл!

— Говори, момко.

— Свободният отряд и Свободната рота удържат прохода покрай Златното езеро... Джуджетата и кондотиерите се държат твърдо, макар да са целите в кръв... Казват, че „Адю“ Панграт е убит. Фронтино е убит, Джулия Абатемарко е убита... Всички, всички са мъртви. Дорианската рота, която им отиваше на помощ, е изклана до крак...

— Резервите, господин конетабъл — тихо, но твърдо рече Фолтест. — Ако искате да знаете моето мнение, време е да се пуснат резервите. Нека Бронибор прати срещу Черните своята пехота! Още сега! Незабавно! Иначе ще разкъсат редиците ни, а това значи край.

Ян Наталис не отговори нищо, забелязal поредния куриер, препускащ към него на разпенен кон.

— Поеми си дъх, момко. После mi разкажи всичко.

— Фронтът е разкъсан... Елфите от бригада „Врихед“... Господин Руйтер съобщава на наша светлост...

— Какво съобщава? Говори!

— Че е време да си спасявате живота.

Ян Наталис вдигна очи към небето.

— Бленкерт! — каза глухо той. — Да дойде Бленкерт! Или да падне нощ.

* * *

Земята около палатката затрепери под копитата, стените ѝ сякаш се издуха от конското цвилене и силните викове. Вътре връхлятя

някакъв войник, следван от двама санитари.

— Бягайте! — извика войникът. — Спасявайте се! Нилфгард побеждава нашите! Смърт! Смърт! Поражение!

— Клема. — Ръсти извърна лице от струйката кръв, която бликна като фонтан от артерията. — Клипс! И тампон! Притисни го, Шани! Марти, моля те, направи нещо с това кръвотечение...

Точно до палатката някой изрева като звяр. Отсечено. Изцвили кон и нещо се стовари на земята със звън и грохот. Стрела от арбалет прониза платнището и свистейки, излетя от другата страна, за щастие твърде високо, за да застраши лежащите на носилките ранени.

— Нилфга-а-ард! — извика отново войникът с писклив, треперещ глас. — Господа фелдшери! Не чувате ли какво ви говоря? Нилфгард разкъса кралската линия, идва насам и сече наред! Бягайте!

Ръсти взе иглата от ръцете на Марти Содергрен и направи първия бод. Оперираният от дълго време не помръдва. Но сърцето му биеше. Личеше си.

— Не искам да умирам! — изрева някой от намиращите се в съзнание ранени.

Войникът изруга, подскочи към изхода, извика нещо, политна назад и се стовари върху глинения под, пръскайки кръв на всички страни. Йола, която стоеше на колене до носилките, скочи на крака и се отдръпна назад.

Изведнъж стана много тихо.

„Лошо — помисли си Ръсти, когато видя кой влиза в палатката. — Елфи. Сребърната мълния. Бригада «Врихед». Прочутата бригада «Врихед».“

— Изглежда, тук се лекува — отбеляза първият от елфите, висок, с продълговато, красиво, изразително лице и големи светлосиви очи.
— Лекува ли се?

Никой не отговори. Ръсти усети, че ръцете му започват да треперят. Той бързо подаде иглата на Марти. Забеляза, че челото и горната част на носа на Шани пребледняват...

— Значи така? — продължи елфът, разтягайки зловещо думите.
— Защо ли ги раняваме там, на полето? Ние ги раняваме в битката, за да умрат от раните си. А пък вие ги лекувате? Никаква логика не виждам в това. Никакво съвпадане на интересите.

Той се наведе и почти без да замахва, заби меча си в гърдите на ранения, който лежеше на най-близката до входа носилка. Другият елф довърши втория ранен с копието си. Третият, който все още беше в съзнание, се опита да отбие удара с лявата си ръка и дебелото бинтовано чуканче на дясната.

Шани извика. Тънко, пронизващо. Заглушавайки тежкия, нечовешки стон на убивания сакат мъж. Йола се хвърли към носилките и прикри с тялото си следващия ранен. Лицето ѝ беше побеляло като бинт, а устните ѝ трепереха неконтролирамо. Елфът присви очи.

— *Va vort, baenna!* — изляя той. — Иначе ще те пронижа заедно с твоя *Dh'oine*!

— Марш оттук! — С три скока Ръсти се озова пред Йола и я прикри с тялото си. — Вън от моята палатка, убиецо! Върви си там, на полето! Там ти е мястото. Сред другите убийци. Там можете да се избивате един друг, щом толкова ви се иска! Но се махайте оттук!

Елфът погледна надолу. Към треперещия от страх пълничък полуръст, чиято къдрава глава стигаше малко над кръста му.

— *Bloede Pherian* — изхриптя той. — Човешки лакей! Махай се от пътя ми!

— Няма да стане. — Зъбите на полуръста трракаха, но той произнесе ясно думите си.

Вторият елф подскочи и смушка хирурга с дървената дръжка на копието си. Ръсти падна на колене. Високият елф дръпна грубо Йола от ранения и замахна с меча. Но замръзна, щом видя на черното, нагънато под главата му наметало, сребърните пламъци на дивизия „Дейтвен“. И пагоните на полковник.

— *Yaevinn!* — изкрещя елфка с тъмни, заплетени на плитка коси, връхлитайки в палатката. — *Caemt, veloe!* *Ess'avgryiad a'Dh'oine a'en va!* *Ess'tedd!*

Високият елф погледа още няколко секунди ранения полковник, след това отмести поглед към наслзените от ужас очи на хирурга. Погледна го, завъртя се на токове и излезе.

От другата страна на стените отново се разнесе тропот, викове и звън на желязо.

— Бой по Черните! — ревяха хиляди гласове. Някой нададе животински рев, воят премина в чудовищно хриптене. Ръсти се опита

да стане, но краката не го слушаха. Ръцете му също не му се подчиняваха.

Йола, която се тресеше цялата от спазми, се сви като зародиш на пода до ранения нилфгардец.

Шани плачеше, без да се опитва да скрие сълзите си. Но не изпускаше от ръце кукичката. Марти шиеше спокойно, само устните ѝ се движеха в някакъв безмълвен, беззвучен монолог.

Ръсти остана седнал на пода. Погледът му попадна върху свития в ъгъла санитар.

— Дай малко водка — едва успя да промълви той. — Само не ми казвай, че нямаш. Знам ви аз вас, мошеници. Винаги имате водка.

* * *

Генерал Бленхайм Бленкерт се надигна в стремената и протегна врат като жерав, заслушвайки се в звуците на боя.

— Разгърнете строя — заповяда той на командирите си. — И зад оня хълм минете в тръс. Според разузнаването ще попаднем веднага на дясното крило на Черните.

— И ще им дадем да се разберат! — извика с тънко гласче един от лейтенантите, юноша с меки като коприна и още съвсем редки му стачки.

Бленкерт го погледна накриво.

— Напред, със знамената начело! — заповяда той, вдигайки меча си. — При атаката викайте „Редания“! Викайте с цяло гърло! Нека момчетата на Фолтест и Наталис разберат, че иде помощ.

* * *

През последните четири найсет години, откакто беше навършил шестнайсет, граф Кобус де Руйтер беше участвал в много битки и несъмнено в гените му имаше нещо, което му позволяваше да приема ревовете, крясъците и тътената на битката като симфония, като концерт за барабан с оркестър, макар че за всички останали бойният рев и тътен не бяха нищо повече от оглушителни викове и грохот.

Затова граф де Руйтер веднага различи в концерта новите ноти, акорди и оттенъци.

— Ура, момчета! — закрещя той и размаха жезъла си. — Редания! Редания идва! Орли! Орли!

От север, иззад хълмовете, към бойното поле се носеше вълна от конници, над които се вееха амарантови знамена и голям gonfalon със сребърен редански орел.

— Помощ! — ревна Руйтер. — Идва помощ! Ура! Бой по Черните!

Тъй като беше потомствен войник, той веднага забеляза, че нилфгардците свиват фланга си и се опитват да го разгърнат срещу настъпващата в плътен фронт конница. Знаеше, че не бива да допуска това.

— След мен — изкрещя графът, изтръгвайки знамето от ръката на знаменосеца. — След мен! Третогорци, след мен!

Те нападнаха. Атакуваха самоубийствено, страшно. Но ефективно. Строят на нилфгардците от дивизия „Венендал“ се разпадна и върху тях връхлятежаха реданските конници. Към небето се надигна страшен тътен.

Кобус де Руйтер вече не виждаше и не чуваше нищо. Една стрела от арбалет се заби право в слепоочието му. Графът увисна настрани и падна от коня, а знамето го покри като саван. Осем поколения Де Руйтерови, които препускаха редом с него в боевете и следяха настоящата битка от отвъдното, одобрително закимаха с глави.

* * *

— Може да се каже, господин ротмистър, че в този ден нордлингите били спасени от чудо. Или някакво стечние на обстоятелствата, което никой не би могъл да предвиди. Наистина, Рестиф дьо Монтолон пише в своята книга, че маршал Коехорн събркал при оценката на силите и на намеренията на противника. Че поел неоправдан риск, като разделил армия „Център“ и преместил кавалерийския резерв. Че рисковано влязъл в битка, без да има поне трикратно превъзходство на силите. И че пренебрегнал разузнаването и не забелязал реданската армия, която идвала на помощ.

— Кадет Путкамер! „Произведението“ със съмнителна стойност на господин Дъо Монтолон не се изучава в нашето училище! А Негово Императорско Величество дори се изказа много критично за тази книжка! Така че, кадет, не си позволявайте да я цитирате тук. Направо ме изумявате. Досега отговорите ви бяха много добри, много точни и изведнъж започвате да ни говорите за чудеса и стечение на обстоятелствата, а накрая си позволявате да критикувате способностите на командир Мено Коехорн, един от най-великите военачалници, които са се раждали в тази империя. Кадет Путкамер и останалите господа кадети, благоволете да засучете несъществуващите си мустаци и запомнете, че ако наистина смятате да вземете офицерския изпит, то решаваща роля в битката при Брена не са играли разни чудеса или случайности, а заговор! Враждебни диверсионни сили, подривни елементи, подли смутители на реда, космополити, фалирали политици, предатели и изменници! Язва, която по-късно прогорихме с нажежено желязо! Но преди да го направим, подлите предатели на собствената си нация успяха да оплетат мрежите си и да подготвят капаните си. Точно те омаяха и предадоха маршал Коехорн, измамиха го и го заблудиха! Точно те, подлеци без чест и вяра, свикнали...

* * *

— Кучи синове — повтори Мено Коехорн, без да отлепя око от далекогледа. — Просто кучи синове. Но почакайте, аз ще ви намеря, ще ви науча какво означава разузнаване! Де Вингалт! Искам лично да намериш офицера, който командваше патрула до хълмовете на север. И заповядай всички от патрула да бъдат обесени!

— Слушам! — тракна с токове Оудер де Вингалт, адютант на маршала.

Но той нямаше как да знае, че Ламар Флаут, офицерът, който командваше патрула, точно в този момент загива под копитата на атакуващите по фланговете скрити нордлинги, онези същите, които не беше забелязал. Де Вингалт нямаше как да знае, че на самия него му остават само два часа живот.

— Според вас колко от тях има там, господин Трахе? — Коехорн все още не отместваше далекогледа от окото си.

— Не по-малко от десет хиляди — сухо отвърна командирът на Седма даерланска. — Главно реданци, но забелязвам също така знамената на Аедирн. Има и еднорог, което означава, че участва и Каедвен... Със сигурност поне една рота...

* * *

Ротата препускаше в галоп, изпод копитата хвърчаха пясък и дребен чакъл.

— Напред, Кафяви! — ревеше пияният както винаги стотник Полугалон. — Бийте ги! Каедвен! Каедвен!

„По дяволите, как ми се пикае! — помисли си Зивик. — Трябваше да изпразня мехура преди битката... Сега може и да нямам време!“

— Напред, Кафяви!

„Винаги Кафявите! Където е най-гадно, Кафявите са там! Кого изпратиха като експедиционен корпус в Темерия? Кафявите. Винаги кафявите. А на мен ми се пикае.“

Пристигнаха. Зивик изрева, извъртя се върху седлото и съсече бронята и рамото на конник с черно наметало и сребърна звезда с осем лъча.

— Кафяви! Каедвен! Бийте ги!

С грохот, тракане и звън, с рев на хора и цвилене на коне, Кафявата рота, известна още като Мечата, влезе в бой с нилфгардците.

* * *

— Де Мелис-Сток и Брайбант ще се справят с тяхна помощ — изрече спокойно Елан Трахе, командир на Седма даерланска бригада. — Силите са изравнени, засега нищо лошо не се е случило. Дивизията на Тирконел неутрализира левия фланг, „Магне“ и „Венендал“ удържат десния. А ние... Ние можем да наклоним везните, господин маршал...

— Да ударим там, където армиите им се съединяват, да поправим грешката на елфите — веднага разбра Мено Коехорн. — Да им излезем в тила, да предизвикаме паника. Правилно! Така и ще постъпим, кълна се във Великото слънце! Под знамената, господа! „Наутика“ и Седма, настъпи вашият час!

— Да живее императорът! — извика Кес ван Ло.

— Господин Де Вингалт — каза маршалът, — вземете адютантите си и ескадрона охранители. Стига са безделничели! Тръгваме на бой заедно със Седма даерландска.

Оудер де Вингалт леко пребледня, но веднага се овладя.

— Да живее императорът! — извика той с цяло гърло. И гласът му почти не трепереше.

* * *

Ръсти режеше, раненият виеше и дращеше по масата. Борейки се геройски с виенето на свят, Йола се грижеше за превръзките, бинтовете за спиране на кръвоточението и клампите. От входа на палатката се чуваше раздразненият глас на Шани:

— Къде? Да не сте се побъркали? Тук живите чакат спасение, а вие ми носите труп?

— Но това е самият барон Анзелм Аубри, госпожо фелдшер! Командир на отряда!

— Бил е командир на отряд. Сега е покойник! Успели сте да го донесете цял само защото бронята му е здрава! Вземайте си го! Тук е лазарет, а не морга!

— Но госпожо фелдшер...

— Не ми блокирайте входа! Виждате ли, носят ми друг, който още диша. Поне на мен ми се струва, че диша. Защото това може да са само газове.

Ръсти изсумтя, но веднага се намръщи.

— Шани! Веднага ела тук! Запомни, момиче — процеди той през зъби, наведен над натрошения крак. — Хирургът може да си позволи да бъде циничен едва след десет години практика. Запомни ли?

— Да, господин Ръсти.

— Вземай респиратора и издърпай надкостната ципа... Ех, по дяволите, трябаше да му сложим още обезболяващо... Къде е Марти?

— Повръща зад палатката, господин Ръсти — без капчица цинизъм отвърна Шани. — Като преяла котка.

— Магьосници. — Ръсти взе триона. — За какво ги измислят всичките тези заклинания, страшни и могъщи, като трябва да се съсредоточат върху измислянето на едно-единствено. Такова, което да им позволи да правят по-малки магии. Например обезболяващи. Но без проблеми. И без повръщане.

Трионът застърга на кост. Раненият нададе вой.

— Стегни превръзката, Йола.

Костта най-после поддаде. Ръсти я обработи с длето и избрса челото си.

— Съдовете и нервите — рече машинално той и се оказа, че е било напразно, защото преди да успее да довърши фразата, момичетата вече зашиваха. Той взе от масата ампутирания крак и го хвърли въгъла, върху купчината други ампутирани крайници. От известно време раненият не ревеше и не виеше.

— Припаднал или умрял?

— Припаднал, господин Ръсти.

— Хубаво. Заший чуканчето, Шани. Давайте следващия! Йола, върви да провериш дали Марти е изповъръщала всичко.

— Интересно — рече тихо Йола, без да вдига глава, — колко години практика имате вие, господин Ръсти? Сто?

* * *

След няколко минути форсиран марш и гълтане на задушлив прах стотниците и десетниците най-накрая спряха с крясъци визимските подразделения и ги подредиха в линия. Яре, който дишаше с отворена уста като риба, забеляза войводата Бронибор, който дефилираше пред строя на великолепния си, покрит с броня жребец. Самият войвода също беше сложил ризницата си, покрита със сини ивици, които го правеха да изглежда като огромна тенекиена скумрия.

— Как сте, смотаняци?

Редовете пиконосци отвърнаха с бучене, наподобяващо далечен гръм.

— Издавате пърдящи звуци — констатира войводата, обърна покрития си с броня кон в срещуположната посока и пое към другия край на строя. — Явно се чувствате добре. Защото когато се чувствате лошо, не пърдите едва-едва, а виете и ръмжите, сякаш всеки момент ще ви окачат на бесилото. По физиономиите ви виждам, че си мечтаете да се хвърлите в бой, че умирате от нетърпение да се срещнете с нилфгардците! Е, визимски разбойници, имам за вас една добра новина! След малко мечтите ви ще се създнат. След съвсем мъничко.

Пиконосците отново забучаха. Бронибор стигна до края на строя, обърна се и продължи, почуквайки с жезъла си по украсеното седло:

— Пехотата се нагълта с прах, марширувайки подир бронираната конница. Да, засега вместо слава и плячка се намирисахте на конски тор. За малко да не попаднете на бойното поле дори днес, когато възникна огромна необходимост. Но ви излезе късметът, поздравявам ви от все сърце! Тук, до селото, чието име забравих, най-накрая ще покажете на какво сте способни и колко струвате като войска. Множеството, което виждате в полето, е нилфгардската конница, възнамеряваща да удари армията ни по фланга, да ни стъпче и да ни потопи в блатата край реката, чието име също забравих. На вас, славните визимски пиконосци, по волята на крал Фолтест и конетабъл Наталис, се падна честта да запълните дупките, които ще се появят в нашите стройни редици. И тези дупки вие ще прикривате със собствените си гърди, така да се каже, удържайки нилфгардската атака. Е, как е, радвате ли се, селяци? Изпълва ли ви гордост, а?

Стиснал здраво пиката си, Яре се огледа. Не се забелязваха никакви признания на ликуване пред перспективата за скорошния бой, а дори и войниците да бяха изпълнени с гордост от оказаната им чест да запушват дупки със собствените си гърди, умело успяваха да я прикрият. Мелфи, който стоеше от дясната страна на Яре, мърмореше под нос молитва. От лявата му страна сумтеше, ругаеше и нервно покашляше професионалният войник Деслакс.

Бронибор обърна жребеца си и се изправи върху стремената.

— Не ви чувам! — изкрештя той. — Попитах ви, кучи синове, дали ви изпълва гордост?

Този път пиконосците, не виждайки друг изход, изреваха в един глас, че да, изпълва ги. Яре също ревеше. Щом трябва, така да бъде.

— Добре! — Войводата спря жребеца пред строя. — А сега се стройте както трябва! Стотници, какво чакате, мамка ви! Стройте се в каре! Първата редица на коляно, втората права! Пиките напред! Не с тоя край, идиот! Да, да, на тебе говоря, дръвнико. Накрайниците по-високо! Сгъстете редовете, по-плътно, рамо до рамо! Да, така е по-добре! Почти като войска!

Яре се оказа във втория ред. Той здраво опря края на пиката в земята и стисна дървото с изпотени от страх ръце. Мелфи продължаваше да реди молитвата си, Деслакс мърмореше неразбрано, редейки едни и същи думи, отнасящи се до подробности от интимния живот на нилфгардците, кучетата, кралете, конетаблите, войводите и майките на всички гореизброени.

Облакът от хора в полето растеше.

— Ей, там, спрете да пърдите и да тракате със зъби! — изрева Бронибор. — Ако си мислите, че с вонята си ще уплашите нилфгардските коне, жестоко се лъжете! Онези пред вас се наричат бригада „Наузи“ и Седма даерланска, известни бойни дивизии с прекрасно обучени войни! Не могат да бъдат уплашени! Не могат да бъдат победени! Те трябва да бъдат избивани! По-високо пиките!

Отдалече вече се носеше тих, но бързо усиливащ се барабанен тропот на копита. Земята затрепери. Сред вдигнатия прах засвяткаха като искри мечове.

— За ваше удобство, визимци — отново закрещя войводата, — пехотната пика от новия, модернизиран образец, има дължина двайсет и една стъпки! А нилфгардският меч е само три стъпки и половина. Надявам се, че можете да смятате? Да знаете, че те също могат. Но разчитат на това, че вие няма да издържите, че ще покажете истинското си лице и по този начин ще потвърдите, че сте дрисльовци, страхливци и крастави овце! Черните разчитат на това, че ще захвърлите оръжията и ще хукнете да бягате, а те ще ви подгонят по полето и ще ви секат по гърбовете, по задниците и по вратовете лесно и без никакво затруднение. Запомнете, смотаняци, че макар страхът да дава криле, от конниците няма да успеете да избягате. На който му е мил животът, на който му е мила славата и плячката, той трябва да остане! Да стои твърдо! Като стена! И да сгъстява строя!

Яре се огледа. Стоящите зад линията на пиконосците арбалетчици вече затягаха дръжките, вътрешната част на карето настърхна от остриета на гизарми, алебарди, коси и вили. Земята трепереше все по-силно, в черната стена на приближаващата се конница вече можеха да се различат отделните фигури.

— Мамо, майчице — повтаряше с треперещи устни Мелфи. — Мамо, майчице...

— Мамка ти — бучеше Делакс.

Тропотът се приближаваше. Яре искаше да оближе устните си, но не можеше. Езикът му отказваше да се държи нормално, беше станал твърд като чуждо тяло, и сух като треска. Тропотът се приближаваше.

— Сгъсти се! — ревна Бронибор и се хвана за меча. — Усещай рамото на съседа! Помнете, че никой от вас не се бие сам! Единственото средство против страха, който ви е обзел, това е пиката в ръката! Пригответе се за бой! Пиките — към гърдите на конете! Е, какво ще правим, визимски разбойници? Вас питам!

— Ще стоим твърдо — изреваха в един глас пиконосците. — Ще стоим като стена! Ще държим строя!

Яре също ревеше. Щом трябва, така да бъде! Изпод копитата на препускащите в клин конници хвърчаха пясък, чакъл и чимове трева. Нападателите ревяха като демони и размахваха оръжия. Яре стисна здраво пиката, сви глава между раменете си и замижка.

* * *

Без да спира работата си, Яре махна с ръка и прогони кръжащата над мастилницата оса.

Идеята на маршал Коехорн не даде никакъв резултат. Фланговият му отряд беше спрян от героичната визимска пехота под командването на войводата Бронибор, която заплати с много кръв за своето геройство. И докато визимците оказваха отпор, нилфгардците на лявото крило започнаха да отстъпват — едни се обръщаха в бягство,

други се събираха и се защитаваха групово, обкръжени от всички страни. Почти същото се случваше и на дясното крило, където яростта на джуджета и кондотиери най-после взе връх над императорските войски. Над целия фронт се надигна всеобщ вик на триумф, а кралските рицари си възвърнаха силата на духа. В същото време духът на нилфгардците падна, ръцете им се вцепениха и нашите започнаха така да ги налагат, че пушек се вдигаше.

Щом видя как гинат и се разбягват бригадите му, фелдмаршал Коехорн разбра, че битката е изгубена.

При него дотичаха офицери и рицари, водейки отпочинал кон, и започнаха да умоляват Коехорн да бяга и да се спасява. Но в гърдите на нилфгардския маршал биеше безстрашно сърце. „Не може — възклика той и отблъсна юздата, която му подаваха. — Не може да избягам като някой страхливец от бойното поле, на което под мое командане толкова много достойни мъже дадоха живота си за императора!“ И смелият Мено Коехорн добави...

* * *

— Вече няма накъде да бягаме — спокойно и разсъдливо добави Мено Коехорн, оглеждайки полето. — Обкръжили са ни от всички страни.

— Дайте ми наметалото и шлема си, господин маршал. — Ротмистър Сийверс избърса от челото си кръв и пот. — Вземете моите! Слезте от жребеца си и вземете моя... Не протестирайте! Трябва да останете жив! Вие сте необходим на империята, незаменим... Ние, даерланците, ще нападнем нордлингите, ще им отвлечем вниманието, а вие се опитайте да пробиете оттук, в ниското, покрай езерцето...

— Но вие няма да се измъкнете — каза Коехорн, хващайки поводите на коня.

— За мен е чест — изправи се на седлото си Сийверс. — Аз съм войник. От Седма даерланска! След мен, другари! След мен!

— Успех — промърмори Коехорн, намятайки на раменете си даерланското наметало с черния скорпион на рамото. — Сийверс!

— Да, господин маршал?

— Не, нищо. Успех, момко.

— И на вас, господин маршал. На конете, другари!

Коехорн ги изпрати с поглед. Гледа дълго подир тях, докато групата на Сийверс не се сблъска с викове и грохот с кондотиерите. С числено превъзходящия ги отряд, на който веднага се впуснаха на помощ и останалите. Черните наметала на даерланците се изгубиха сред кондотиерската сивота. Всичко потъна в прах.

Коехорн се съвзе от нервното покашляне на Де Вингалт и адютантите. Маршалът оправи стремето и седлото, успокои неспокойния жребец и заповяда:

— На конете!

В началото им провървя. При изхода на долината, водещ към реката, се отбраняваше в кръг отряд от последните оцелели от бригадата „Наузица“. Нордлингите бяха съредоточили върху тях всичките си сили и се опитваха да пробият кръга.

Само че на малката групичка на маршала просто не ѝ провървя — наложи се да си пробиват път покрай лека доброволческа конница, съдейки по знаците — бругенска. Боят беше кратък, но яростен. Коехорн вече беше изгубил и последните остатъци от смелостта си и искаше само едно — да оцелее. Без да се интересува от сражаващия се с бругенците ескорти, той се прилепи към шията на коня си и заедно с адютантите си препусна към реката.

Пътят беше свободен; отвъд реката, отвъд кривите върби, се простираше пуста равнина, на която не се виждаше и следа от вражеските войници. Препускащият до Коехорн Оудер де Вингалт също забеляза това и нададе тържествуващ вик.

Преждевременно.

От ленивата, мътна река ги делеше само една обрасла с пача трева поляна. Когато навлязоха в нея в пълен галоп, конете им неочеквано попаднаха в блато и рухнаха напред по корем.

Маршалът прелетя през главата на коня си и пльосна в блатото. Наоколо цвилеха коне, крещяха мятащите се в калта, покрити с пача трева хора. Сред целия хаос той изведнъж различи друг звук. Звук, означаващ смърт.

Свистене на пера.

Затънал до бедрата в тресавището, Коехорн се опита да си пробие път до коритото на реката. Газещият редом с него адютант изведнъж рухна по лице и маршалът забеляза стрелата, стърчаща от гърба му, забита почти до перата. В този миг усети силен удар по главата. Залитна, но не падна, затънал в тинята. Искаше му се да извика, но от устата му се разнесе само хриптене. „Жив съм“ — помисли си той, опитвайки се да се измъкне от лепкавата тиня. Един от конете, който се опитваше да се измъкне от калта, го удари по шлема, хълтналият надълбоко метал разкъса бузата му, изби зъбите му и разряза езика му... „Кръвта ми изтича... Гълтам кръв... Но съм жив...“

Чу се ново бръмчене на тетива, свистене на пера, звън и скърдане на пробиващи бронята стрели, цвилене на коне, жвакане и плисване на кръв. Маршалът се огледа и видя стрелците на брега: ниски, набити, широкоплещести фигури с ризници и островърхи шлемове с вдигнати забрала. „Джуджета“ — помисли си той.

Бръмчене на тетива, свистене на стрели. Писъци на обезумели коне и викове на хора, заглушаващи бълбукането на водата в реката и тресавището.

Оудер де Вингалт се обърна към стрелците и с висок, писклив глас обяви, че се предава, умоляваше ги да го спасят, да му пощадят живота. Щом осъзна, че никой не разбира думите му, той вдигна меча над главата си и го хвани за острието. След това го протегна с дръжката напред към джуджетата — международен, почти космополитен жест на подчинение. Но, изглежда, той не беше разбран или поне беше разбран неправилно, защото две стрели веднага се забиха в гърдите му с такава сила, че буквально го изхвърлиха от блатото.

Коехорн свали изкривения си шлем. Той знаеше достатъчно добре всеобщия език на нордлингите.

— Аш шъм малшал Коеон... — зафъфли той, плюйки кръв. — Малшал... Коеон... Пледавам ше...

— Какви ги плещи тоя, Золтан? — попита едно от джуджетата.

— На кого му пука. Виждаш ли емблемата на наметалото му, Мънро?

— Сребърен скорпион! Ха-а-а! Момчета, бой по този кучи син!
За Калеб Стратън!

— За Калеб Стратън!

Засвистя тетива. Едната стрела се заби в гърдите на Коехорн, втората — в бедрото, а третата в ключицата. Фелдмаршалът на Нилфгардската империя залитна назад, падна върху рядката кал, която се разтвори под тежестта му. „Кой — успя все пак да си помисли той, — е тоя Калеб Стратън? Никога в живота си не съм чувал за никакъв Калеб...“

Мътната, кална, окървавена вода на река Хотла го заля през главата и нахлу в дробовете му.

* * *

Тя излезе от палатката, за да гълтне малко чист въздух. И тогава го забеляза да седи на земята до пейката на ковача.

— Яре!

Той я погледна. В очите му зееше пустота.

— Йола? — попита той, отваряйки с усилие пресъхналите си устни. — Откъде се...

— Ама че въпрос! — веднага го прекъсна тя. — По-добре ти кажи откъде се взе?

— Донесохме нашия командир... Войводата Бронибор... Ранен...

— Ти също си ранен. Я си покажи ръката. О, богиньо! Ще ти изтече кръвта, момче!

Яре я гледаше, но Йола изведнъж се усъмни, че той изобщо я вижда.

— Води се битка — каза младежът, леко потраквайки със зъби.
— Трябва да сме като стена... Твърдо в строя. Леко ранените да се носят в лазарета, тежко ранените... Заповед.

— Покажи ми ръката си!

Яре изписка кратко, зъбите му затракаха още по-бързо. Йола се намръщи.

— Ох. Никак не изглежда добре... Ох, Яре, Яре... Майка Ненеке ще е много ядосана... Ела с мен.

Тя забеляза как той пребледня, когато надуши носещата се от палатката воня. Залитна. Тя го прихвана. Видя го как гледа към облятата в кръв маса. Към лежащия върху нея човек. Към хирурга, малкия полуруст, който изведнъж подскочи, затропа с крака, грубо изруга и хвърли скалпела на земята.

— По дяволите! Защо? Защо все така става? На кого му е нужно?
Никой не отговори.

— Кой беше това?

— Войводата Бронибор — едва чуто отвърна Яре, гледайки напред с празен поглед. — Нашият командир... Ние стояхме твърдо в строя. Заповед. Като стена. А Мелфи го убиха...

— Господин Ръсти — помоли се Йола. — Познавам това момче... Той е ранен...

— Все още се държи на крака — студено оцени хирургът. — А тук един почти умиращ очаква трепанация. Тук никакви познанства нямат значение...

В този момент, с отличен усет за драматичното, Яре изгуби съзнание и се строполи на глинения под. Полуръстът изсумтя.

— Е, добре, качвай го на масата — изкомандва той. — Оxo, добре са подредили ръката му. Интересно на какво ли се държи още? Май на ръкава? Бинт за спиране на кръвотечението, Йола! Стягай силно! И не си и помисляй да плачеш! Шани, триона.

С отвратително стържене пилата се вряза в костта над лакътната става. Яре се свести и изрева. Ужасно, но кратко... Защото когато костта поддаде, той отново изгуби съзнание.

* * *

Случи се така, че могъществото на Нилфгард остана да лежи в калта и прахта на брененското поле, а на разширяването на Империята на север окончателно беше сложен кръст. Империята изгуби четирийсет и четири хиляди души, убити и взети в плен. Падна цветът на рицарството, елитната кавалерия. Загинаха, попаднаха в плен или робство, или изчезнаха безследно такива войни

като Мено Коехорн, Брайбант, Де Мелис-Сток, Ван Ло, Тирконел, Егебрахт и други, чиито имена не са запазени е нашите архиви.

Така Брена стана началото на края. Но тук трябва да отбележа, че тази битка беше само малък камък в строежа и значението ѝ нямаше да е толкова голямо, ако плодовете от победата не бяха използвани толкова мъдро. Трябва да спомена, че вместо да почива на лаврите си, да се пъчи от гордост и да чака почести и награди, Ян Наталис се отправи на юг, почти без почивка. Конните отряди под командването на Адам Панграт и Джулия Абатемарко разбиха две дивизии на Трета армия, които се бяха отправили на помощ на Мено Коехорн. Наталис ги разгроми така, че няма накъде повече. Щом научиха за това, останалите живи от армия „Център“ позорно обърнаха гръб и бързичко се оттеглиха към Яруга, следвани по петите от Фолтест и Наталис. Имперските войски изгубиха целия си обоз и всичките си щурмови машини, с които в своето високомерие смятаха да превземат Визима, Горс Велен и Новиград.

И като спускаща се от планината лавина, която по пътя си събира все повече сняг и расте, така и Брена водеше до все по-тежки последствия за Нилфгард. Настъпиха тежки времена за армия „Верден“ под командването на Дъо Вет, която имаше големи проблеми с партизанска война, водена от моряците от Скелиге и крал Етайн от Цидарис. Когато Дъо Вет научи новините от Брена, когато разбра, че с ускорен марш към него настъпват войските на Фолтест и Наталис, веднага заповядда да тръбят отстъпление и панически избяга отвъд реката в Цинтра, сеейки трупове по пътя си, защото при вестта за нилфгардското поражение въстанието във Верден отново се разгоря. В Настрог, Розрог и Бодрог, незавладените от нилфгардците крепости, останаха мощнни гарнизони, които се оттеглиха оттам с почести едва след подписването на централския мир.

В Аедирн вестта за победата при Брена доведе до това, че враждуващите крале Демавенд и Хенселт си подадоха ръце и заедно настъпиха срещу Нилфгард. Армия „Изток“ под командинето на херцог Ардал аеп Дахи, която се отправи към долината на Понтар, не успя да се противопостави на партизаните на кралица Мeve, жестоко нападащи тила на нилфгардците. Демавенд и Хенселт изтласкаха Ардал аеп Дахи до самия Алдерберг. Херцог Ардал искал да приеме битката, но поironия на съдбата неочеквано го присвил стомахът. Налегнали го ужасни колики и дизентерия, повалили го силни болки и след два дни умрял в страшни мъчения. Без да се бавят, Демавенд и Хенселт удариха нилфгардците и храбро ги разбиха в битката, макар и враговете им да имаха значително числено превъзходство. Така духът и изкуството възтържествуваха над грубата сила.

Трябва да се напише и за още нещо: че никой не знае какво точно се е случило с Мено Коехорн при Брена. Казват, че паднал в битката, но никой не познал тялото му и той бил погребан в общ гроб. Други твърдят, че се е укрил в Брокилон, при дриадите, и там станал отшелник, пуснал брада до земята. И починал при дриадите.

Сред простолюдието се носи и едно предание, според което маршалът се връщал нощем на брененското поле, обикалял между гробовете и стенел: „Върнете ми легионите!“, и в края на краишата се обесил на една трепетлика на същия онзи хълм, който и до днес се нарича Обесников. И нощем призракът на стария маршал може да се види сред призраците на останалите, бродещи из полето.

— Дядо Яре! Дядо Яре!

Яре вдигна глава от листа и побутна нагоре пълзналите се по носа му очила.

— Дядо Яре! — извика пискливо най-малката му внучка, палаво и буйно шестгодишно момиченце, което, слава на боговете, приличаше

повече на майка си, дъщерята на Яре, отколкото на безхарактерния му зет.

— Дядо Яре! Баба Люсиене нареди да ти кажа, че за днес стига с това безсмислено драскане и че вечерята е на масата!

Яре внимателно прибра изписаните листове и затвори мастилницата. Чуканчето на ръката му го наболяваше. „Времето се разваля — помисли си той. — Ще вали.“

— Дядо Яре-е-е!

— Идвам, Цири! Ей сега идвам.

* * *

Когато се захванаха с последния ранен, вече беше късно през нощта. Операцията се провеждаше на светлина, първо обикновена, от лампата, след това и магическа. Марти Содергрен се беше съвзела от кризата и въпреки че все още беше бледа като мъртвец, и движенията ѝ бяха бавни и неестествени като на голем, тя правеше заклинанията правилно и ефективно.

Най-накрая и четиримата излязоха от палатката и приседнаха отвън.

Равнината беше обсипана от светлинки. Най-различни. Неподвижни — лагерни огньове, и движещи се — пламъци на факли и борини. В нощта отекваха далечно пеене, възклициания, разговори, победни викове.

Наоколо се разнасяха и откъслечни крясъци и стонове на ранени, молби и въздишки на умиращи. Привикнали към звуците на страдания и смърт, медиците не ги чуха. Това беше нещо обичайно за тях, нещо естествено, толкова типично за нощта, като пеенето на цикадите в акациите около Златното езеро.

Марти Содергрен мълчеше лирично, склонила глава на рамото на полуръста. Йола и Шани, прегърнати и притиснати една към друга, се тресяха в тих, напълно безсмислен смях.

Преди да излязат от палатката, изпиха по чаша водка, а Марти беше почерпила всички с едно заклинание: развеселяваща магия, която обикновено се прилагаше при вадене на зъб. Ръсти се чувствуваше излъган: вместо да го отпусне, усилената от магията напитка само го

замая; вместо да премахне умората, само я засили. Вместо да го накара да забрави, само му напомняше.

„По всичко личи — помисли си хирургът, — че алкохолът и магията подействаха както трябва само на Йола и Шани.“

Той се обърна и на лунната светлина забеляза по лицата и на двете девойки блестящите, сребристи следи от сълзи.

— Интересно — каза той, облизвайки изсъхналите си, безчувствени устни, — кой победи в тая битка? Някой знае ли?

Марти се обърна към него, но продължи да мълчи лирично. Цикадите свиреха сред акациите, върбите и елшите край Златното езеро. Жабите квакаха, ранените стенеха, умоляваха, пъшкаха. И умираха. Шани и Йола се смееха през сълзи.

* * *

Марти Содергрен умря две седмици след битката. Събра се с един офицер от Свободната кондотиерска рота. Отнесе се към приключението лекомислено. За разлика от офицера. Когато след това Марти, която обичаше промените, се свърза с един темерийски ротмистър, полуделият от ревност кондотиер я прониза с нож. Него го обесиха, но лечителката не успяха да спасят.

Ръсти и Йола починаха година след битката, в Марибор, по време на ужасна епидемия от кървава треска, наричана още „Червената смърт“ или — по името на кораба, който я беше донесъл, — „Бичът на Катриона“. Тогава от Марибор избягаха всички лекари и повечето жрици. Ръсти и Йола останаха, разбира се. Те лекуваха — нали бяха лекари. За тях нямаше никакво значение, че за Червената смърт не съществуваха лекарства. И двамата се заразиха. Той умря в ръцете ѝ, в силните обятия на нейните едри, грозновати, селски ръце. Тя умря четири дни след него. Сама.

Шани живя още седемдесет и две години след битката. Отиде си прочута, уважавана от всички — като декан на катедрата по медицина в Оксенфуртския университет. Много поколения бъдещи хиурзи повтаряха прочутата ѝ шега: „Зашивайте червеното с червен, жълтото с жълт, а бялото с бял конец. Така със сигурност ще се получи добре.“

Но малцина забелязваха, че когато произнасяше тази шега, госпожа деканката скришом избърсваше сълзите си.

Малцина.

* * *

Жабите квакаха, цикадите свиреха сред върбите край Златното езеро. Шани и Йола се смееха през сълзи.

— Интересно — повтори Мило Вандербек, полууръст, полеви хирург, повече известен под името Ръсти. — Интересно, кой ли е победил?

— Ръсти — отвърна лирично Марти Содергрен. — Появярай ми, на твоето място това щеше да е последното нещо, за което щях да се тревожа.

[1] Превод Валери Петров — Б.пр. ↑

[2] *Ordre de bataille* (фр.) — развитие на бойните действия. — Б.пр. ↑

[3] Бандера — войсково подразделение в кавалерията, наброяващо 100–200 души. — Б.пр. ↑

[4] Алерион — хералдически орел без клюн и нокти. — Б.пр. ↑

[5] Оберщер — полковник в старата немска и полска пехота. — Б.пр. ↑

[6] Протазан — хладно оръжие, разновидност на копието; представлява плоско острие на върха на дълго (над два и половина метра) дърво. — Б.пр. ↑

[7] Алерион — митологична птица, цар на птиците. — Б.пр. ↑

[8] Перисониум — лъкообразна ивица върху гърдите на хералдична птица. — Б.пр. ↑

[9] Лапаротомия — оперативно отваряне на коремната кухина. — Б.пр. ↑

[10] Корнет — войнско звание, младши офицер в кавалерията. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Някои от пламъците бяха високи и силни, светеха ярко и живо, други бяха малки и колебливи, и светлината им бледнееше и замираше. На самия край имаше едно огънче, толкова мъничко и слабичко, че едва тлееше и едва топлеше — ту с много усилия се разгаряше, ту почти угасваше.

— Чие е това угасващо огънче? — попита вешерът.

— Твоето — отвърна Смъртта.

Флорънс Деланой,
„Приказки и предания“

Почти до най-далечните си, синеещи в мъглата високи върхове, платото приличаше на каменно море, над което на места се издигаха гърбици и ребра като остри зъби на рифове. Впечатлението се засилваше от останките на кораби. Десетки скелети: галери, галеони, каравели, бригове, дракари. Някои изглеждаха така, сякаш са се появили скоро на това място, други — купчини дъски и шпангоути, които се разпознаваха с усилие, явно бяха прекарали тук десетки, ако не и стотици години.

Някои лежаха с кила нагоре, други, полегнали на една страна, изглеждаха така, сякаш са били изхвърлени от някоя сатанинска буря. Трети като че ли бяха маневрирали между опасностите, очакващи ги в каменния океан. Те се издигаха прави, изпъчили гордо бордовете си, с изправени мачти, на които се вееха остатъците от флагове и се мятаяха ванти и щагове. Корабите дори си имаха свои призрачни екипажи — заклещени в прогнилите дъски и заплетени в корабните въжета скелети на мъртви моряци, поели на едно безкрайно плаване.

Внезапната појава на ездача и потропването на копитата подплаши ято черни птици, които се издигнаха с крясъци над мачтите, реите, въжетата и скелетите. Само за миг небето почерня от тях и те закръжиха над ръба на пропастта, на чието дъно се намираше езеро, сиво и гладко като живак. На стръмния склон, издигащ се над корабната гробница, се забелязваше замък, тъмен и мрачен, срастващ се с отвесните скали над езерото. Келпи се разигра, зацвили, размърда уши и погледна накриво към скелетите, останките, целия този мъртъв пейзаж. Към грачещите черни птици, които вече се връщаха и отново накацаха по рушащите се мачти, по вантите и черепите. Птиците разбираха, че няма защо да се боят от самотния конник. И ако някой тук трябва изобщо да се страхува, то това е самият конник.

— Спокойно, Келпи — заговори Цири с променен глас. — Това е краят на пътя. Това е точното място и точното време.

* * *

Тя изскочи пред портите незнайно откъде, появи се изведнъж, като мираж между скелетите. Стражите при вратите я забелязаха първи, разтревожени от граченето на гарваните. Сега всички крещяха, жестикуираха и я сочеха с пръсти, привиквайки останалите.

Когато тя се приближи до кулата над портата, там вече се беше събрала тълпа. Чуваше се възбудена гълъч. Гледаха я всички: малцината, които като Бореас Мун и Дакре Силифант вече я бяха виждали и я познаваха, както и онези, които само бяха чуvalи за нея — новобранците на Скелен, наемниците и обикновените разбойници и грабители от Ебинг и околностите. Сега те изумено гледаха към момичето с пепелява коса, белег на лицето и меч на гърба, и към великолепната врана кобила, която държеше главата си високо, изпръхтяваше от време на време и подрънкваше с подкови по плочите на двора.

Гълъчката и виковете утихнаха. Настъпи пълна тишина. Кобилата пристъпваше като балерина, подковите звъняха като удар на чук върху наковалня. Мина доста време, преди да й препречат пътя, кръстосвайки гизарми и рунки^[1]. Някой протегна неуверено и страхливо ръка към юздата ѝ. Кобилата изпръхтя.

— Отведете ме при господаря на замъка — изрече девойката със звънлив глас.

Бореас Мун, без сам да знае защо, хвана стремето и й подаде ръка. Останалите държаха потропващата с копита и цвилеща кобила.

— Позна ли ме, уважаема госпожице? — попита тихо Бореас Мун. — Вече сме се срещали.

— Къде?

— На леда.

Девойката го погледна право в очите.

— Тогава изобщо не ви гледах лицата — подхвърли равнодушно тя.

— Ти си Господарката на езерото — поклати той сериозно глава.

— Защо дойде тук, момиче? Защо?

— За Йенефер. И заради своето предопределение.

— По-скоро за своята смърт — прошепна Мун. — Това е замъкът Стига. На твоето място щях да бягам оттук колкото се може по-далеч и по-бързо.

Тя отново го погледна. Бореас веднага разбра какво иска да му каже с този поглед.

Появи се Стефан Скелен. Оглежда я дълго, скръстил ръце на гърдите си. Накрая с енергичен жест я покани да го последва. Двамата вървяха мълчаливо, обградени отвсякъде с въоръжени хора.

— Странно момиче — измърмори Бореас. И потрепери.

— За наш късмет тя не е наша грижа — обади се язвително Дакре Силифант. — Направо съм изненадан как ей така я заговори. Та тя е вешница, уби Варгас и Фрип, а после Оли Харшайм...

— Кукумявката уби Харшайм, не тя — сряза го Бореас. — Тя ни подари живота там, на леда, макар че можеше да ни потопи и да ни издави като кученца. Всичките. Включително и Кукумявката.

— Че как. — Дакре се изплю на дворните площи. — А сега той, заедно с магьосника и Бонхарт ще й се отплати за милостта. Защо не погледнеш, Мун, церемонията сигурно вече е започнала. Ще й съдерат кожата на тънки лентички.

— Не се съмнявам, че ще я съдерат — подхвърли Бореас. — Те са си живи кожодери. И ние не сме по-добри, щом им служим.

— Че имаме ли някакъв избор? Нямаме.

Някой от наемниците на Скелен внезапно тихо извика, друг го последва. Трети изруга. Някой въздъхна. Друг мълчаливо посочи с пръст. Върху зъберите, конзолите и триъгълните фронтони над прозорците, над улуците, гаргайлите и маскароните, където и да погледнеха, виждаха накацали черни птици. Тихо и беззвучно те се бяха сбрали тук от гробището на корабите и сега стояха тихо и в очакване.

— Предусещат смъртта — обади се някой от наемниците.

— И труповете — добави друг.

— Нямаме друг избор — машинално повтори Силифант и погледна Бореас.

Бореас Мун гледаше птиците.

— Може би е време да се появи? — отвърна тихо той.

* * *

Изкачиха се нагоре по голямата стълбища с три площадки, минаха покрай статуите, стоящи в нишите на дългия коридор, след това прекосиха галерията, окръжаваща вестибюла. Цири крачеше смело, без да се тревожи. Не я плашеха нито оръжието, нито разбойническите физиономии на придружителите ѝ. Беше излъгала, когато каза, че не помни лицата на хората от замръзналото езеро. Помнеше ги. Помнеше как Стефан Скелен, същият, който сега я водеше с мрачно лице из вътрешността на този страшен замък, трепереше и тракаше със зъби върху леда.

Сега, когато Скелен я поглеждаше от време на време и я изпепеляваше с поглед, тя чувстваше, че той, както и преди, се страхува от нея. Цири въздъхна дълбоко.

Влязоха в хола под високия, поддържан от колони купол, под огромни, приличащи на паяжини полилеи. Цири видя кой я чака там. Страхът заби нокти в сърцето ѝ.

С три крачки Бонхарт стигна до нея. Хвана я с две ръце за салтамарката, вдигна я, притегли я към себе си и приближи лицето ѝ към безцветните си, изпъкнали очи.

— Пъкълът сигурно е ужасно място — изхриптя той, — щом предпочете да се върнеш при мен.

Тя не отвърна нищо. В дъха му се усещаше алкохол.

— А може би дори пъкълт е отказал да те приеме, малко чудовище? Може би онази дяволска кула те е изплюла навън с отвращение, след като е опитала отровата ти?

Той я притегли още по-близо. Тя извърна лице.

— Правилно — тихо рече той. — Ненапразно си се притеснявала, че това ще е краят на пътя ти. Оттук не можеш да избягаш. Тук, в този замък, ще ти източа кръвчицата.

— Приключихте ли, господин Бонхарт?

Тя веднага позна человека, произнесъл тези думи. Магьосникът Вилгефорц, същият, който на Танед беше окован във вериги, а след това я преследваше в Кулата на чайката. Тогава, на острова, той изглеждаше по-нормално. Сега лицето му беше променено по някакъв начин, което го правеше да изглежда грозно и страшно.

— Позволете, господин Бонхарт. — Магьосникът дори не помръдна в подобното на трон кресло. — Аз ще се заема с приятното задължение да посрещна с „добре дошла“ в замъка Стига нашата гостенка, госпожица Цирила от Цинтра, дъщеря на Павета, внучка на Каланте, потомка на знаменитата Лара Дорен аеп Шиадал. Добре дошла. Моля, приближи се.

В последните думи на магьосника вече не се усещаше скритата под маската на учтивостта подигравка. В тях имаше само заплаха и заповед. Цири веднага разбра, че няма да успее да се противопостави на заповедите му. Изпълни я страх. Чудовищен страх.

— По-близо — прошепна Вилгефорц.

Едва сега тя съобрази какво не е наред с лицето му. Лявото око, което беше значително по-малко от дясното, примигваше, очната ябълка се въртеше като полудяла в сбръчканата синя очна вдълбнатина. Картината беше кошмарна.

— Държи се смело, на лицето ѝ няма и следа от страх — каза магьосникът, накланяйки глава. — Одобрявам. Стига само смелостта да не се окаже резултат от глупостта ѝ. Веднага смятам да разпръсна всякакви илюзии. Както правилно отбеляза господин Бонхарт, ти не можеш да избягаш оттук. Нито чрез телепортиране, нито с помощта на собствените ти необичайни способности.

Тя знаеше, че той е прав. По-рано вярваше, че при всички случаи, дори в последния момент, ще успее да избяга и да се скрие

между времената и световете. Сега вече знаеше, че това са напразни надежди. Неосъществими. Целият замък се тресеше от зловеща, враждебна, чужда магия, която я пронизваше, изследваше, пълзеше като паразит по вътрешностите ѝ и гънките на мозъка. И тя не можеше да направи нищо, за да я спре. Беше във властта на враговете си. Безсилна.

„Какво да се прави? — помисли си тя. — Знаех къде отивам и какво правя. Знам защо дойдох тук. Всичко останало наистина беше просто фантазия. Е, да става каквото трябва да стане.“

— Браво — каза Вилгефорц. — Точна оценка на положението. Ще стане каквото трябва. По-точно, ще стане каквото аз решава. Интересно дали се досещаш, прелестна моя, какво ще бъде решението ми?

Тя искаше да отговори, но не успя да преодолее съпротивата на свитото си пресъхнало гърло. Той отново я изпревари, прочел мислите ѝ.

— Разбира се, че се досещаш. Господарка на световете, Господарка на времената и местата. Да, да, прекрасна моя, ти не ме хвана неподгответен със своето посещение. Аз просто знам как и по какъв начин си успяла да избягаш от езерото. Знам с какво и с кого си се сблъскала там. Знам как си попаднала тук. Единственото, което не знам, е дълъг ли беше пътят? Събра ли много впечатления? Ах — усмихна се зловещо той, изпреварвайки я отново. — Няма нужда да отговаряш. Знам, че е било интересно. Знаеш ли, просто с нетърпение чакам лично да го изprobвам. Страшно ти завиждам за тая дарба. Ще се наложи да я споделиш с мен, прекрасна моя. Да, „ще се наложи“ са точните думи. Докато не споделиш дарбата си с мен, просто няма да те изпусна от ръцете си. Нито денем, нито нощем.

Цири най-накрая разбра, че гърлото ѝ се свива не само от страх. Магьосникът го стискаше чрез магия. Гавреше се. Унижаваше я. Пред погледите на всички.

— Пусни... Йенефер — изхриптя тя, гърчейки се от усилието. — Пусни я... А с мен можеш да правиш каквото поискаш.

Бонхарт избухна в смях, сухо се засмя и Стефан Скелен. Вилгефорц почеса с кутрето си ъгълчето на чудовищното си око.

— Едва ли си толкова глупава, за да не разбиращ, че и без това мога да направя с теб каквото си поискам. Искането ти е жалко, дори

смешно.

— Ти искаш мен... — Цири вдигна глава, въпреки че това ѝ костваше доста усилия. — За да ти родя дете. Всички го искат, ти също. Да, аз съм в твоята власт, но дойдох сама тук... Не можа да ме хванеш, въпреки че ме преследваше по целия свят. Дойдох сама и сама ще ти се отdam. В замяна на Йенефер. За живота ѝ. Смешно ли ти е? Добре, тогава се опитай да mi направиш бебе... насила... Ще видиш как бързичко ще изгубиш желание за смях.

Бонхарт скочи към нея и замахна с камшика. Вилгефорц направи един на пръв поглед небрежен жест с ръка, но и това беше достатъчно, за да се изтрягне камшикът от ръката на Бонхарт, а самият той да се завърти така, сякаш е получил силен удар.

— Господин Бонхарт — каза Вилгефорц, масажирайки пръстите си, — като че ли все още ви е трудно да разберете какви са задълженията на един гост. Постарайте се да запомните: когато сте някъде на гости, не се чупят мебели и произведения на изкуството, не се крадат дребни предмети, не се цапат килими и труднодостъпни места. Не се изнасилват и не се пребиват другите гости. Това, последното правило, важи поне до момента, в който домакинът сам приключи с изнасилването и пребиването на гостите си и даде знак, че вече може свободно да се бие и изнасилва. А ти, Цири, също трябва да си направиш изводи от думите ми. Не можеш ли? Ще ти помогна. Ти ще ми се отدادеш сама и ще се съгласяваш покорно с всичко, ще mi позволяаш да правя с теб всичко, което поискам. Според теб това е огромна жертва от твоя страна. Дълбоко се заблуждаваш. Защото аз няма да правя с теб онova, което mi се иска, а което съм принуден. Например: за да се реванширам за Танед, на мен mi се иска да ти извадя поне едното око, а не мога, защото се притеснявам, че няма да го преживееш.

Цири разбра, че трябва да действа или сега, или никога. Тя рязко се извъртя и измъкна Лястовичката от ножницата. Целият замък изведнъж завибрира, тя почувства, че пада и болезнено удари коленете си. Сви се, почти опирайки чело в пода, борейки се с желанието да повърне. Мечът се изплъзна от вцепенението ѝ пръсти. Някой го вдигна.

— Да-а-а — провлачи глас Вилгефорц и подпра брадичка върху допрените си като за молитва длани. — Докъде бяхме стигнали? А, да, до твоето предложение. Жivotът и свободата на Йенефер в замяна...

На какво? На това, че ти ще ми се отدادеш доброволно, с желание, без насилие и принуда? Съжалиявам, Цири. За онова, което ще направя с теб, насилието и принудата просто са необходими. Да, да — повтори той, наблюдавайки с интерес как момичето хрипти, лигави се и се опитва да изкара съдържанието на стомаха си. — Без насилие и принуда просто няма да се получи. Уверявам те, че никога няма да се съгласиш доброволно на онова, което смятам да направя с теб. Така че предложението ти си остава жалко и смешно, а на всичкото отгоре и безсмислено. Затова го отхвърлям. Хванете я. И я отведете в лабораторията.

* * *

Лабораторията почти не се различаваше от онази, която беше позната на Цири от храма на Мелителе в Еландер. Тя също беше ярко осветена, тук също цареше идеална чистота. И тук имаше дълги маси с плотове, обковани с ламарина. Върху плотовете бяха натрупани стъкленици, реторти, колби, епруветки, тръбички, лещи, съскащи и бълбукащи дестилационни кубове и други странни прибори. И тук, както и в Еландер, силно миришеше на етер, спирт, формалин и още нещо, което внушаваше страх. Дори там, в приятелския храм, заедно с приятелски настроените жрици и Йенефер, лабораторията внушаваше страх на Цири. А там, в Еландер, никой не я беше вкаран вътре насила, никой не я беше хвърлил грубо върху скамейката, никой не я беше държал за ръцете с желязна хватка. Там, в Еландер, на сред лабораторията, нямаше ужасяващ стоманен стол, чието садистично предназначение беше повече от очевидно. Там нямаше облечени в бяло и обръснати до голо типове, нямаше го Бонхарт, нямаше го възбуденият, почервенял и нервно облизващ устни Стефан Скелен. Нямаше го и Вилгефорц с едно нормално и друго малко и кошмарно мърдащо око.

Вилгефорц се обърна към масата и започна да подрежда върху нея предизвикващи страх инструменти.

— Разбираш ли, прелестна моя — заговори той, приближавайки се към Цири, — за мен ти си ключът към могъществото и властта. Властта не само над тукашния свят, но и над всички светове. Над

пълния комплект места и времена, появили се след Сливането. Сигурно ме разбиращ. Някои от тези места и времена вече си ги посещавала. Срам ме е да си призная — продължи той след малко, запретвайки ръкави, — но властта ужасно ме привлича. Може да прозвучи тривиално, знам, но аз искам да бъда владетел. Владетел, пред когото ще се кланят, когото ще боготворят и благославят за това, че съществува и ще му отдават божествени почести, ако да речем, реши да избави света от катаклизъм. Дори и ако го направи просто от каприз. Ох, Цири, сърцето ми ликува, когато си помисля колко щедро ще възнаграждавам верните и колко жестоко ще наказвам непослушните и непокорните. Истински мед за душата ми ще бъдат произнасяните от цели поколения молитви за мен, за моята милост и моята любов. Цели поколения, Цири, и цели светове. И чуй какво още следва. Слушаш ли? Те ще се молят да ги спася от глада, огъня, войната и от гнева на Вилгефорц...

Магьосникът размърда пръсти пред лицето й — и рязко я хвана за бузите. Цири извика и се дръпна, но той я държеше здраво. Устните ѝ затрепериха. Вилгефорц забеляза това и се закикоти.

— Дете на Предопределението. — Той се засмя нервно, в ъгълчетата на устата му се появи пяна. — *Aen Hen Ichae*, свещената елфическа Стара кръв... Вече си само моя...

Той се изправи рязко и избърса устата си.

— Всякакви глупаци и мистици — продължи Вилгефорц с обичайния си студен тон — се опитваха да те нагодят, да те приспособят по някакъв начин към приказките, легендите и предсказанията, търсеха гена, който носиш, наследството на предците. Бъркайки небето и звездите с отражението им върху повърхността на езерото, те мистично предположиха, че генът, носител на велики способности, ще продължи да се развива и ще достигне пълната си мощ или в твоето дете, или в детето на детето ти. По този начин около теб растеше магическа аура, виеше се тамянен дим. А истината се оказа толкова банална, колкото и прозаична. Важна е кръвта ти, прелестна моя. Но в абсолютно буквалния, лишен от поетичност смисъл на тази дума.

Вилгефорц взе от масата една стъклена спринцовка с дължина около половин стъпка. На края ѝ имаше тънък, леко извит капиляр.

Цири усети как устата ѝ пресъхва. Магьосникът поднесе спринцовката към светлината.

— След малко — заяви студено той, — ще те съблекат и ще те сложат на стола. Онзи същия, който разглеждаш с такова любопитство. На този стол ще прекараш — в наистина неудобна поза — известно време. А с помощта на ей този прибор, който, както забелязвам, също доста те заинтересува, ти ще бъдеш оплодена. Това изобщо не е толкова страшно, почти през цялото време ще бъдеш в полуусънно състояние от еликсирите, които ще започна да ти преливат от този съд, за да закрепя правилно яйцеклетката и да избегна извънматочната бременност. Няма от какво да се страхуваш, имам голям опит, вече съм го правил стотици пъти. Вярно, че моите избранички нито веднъж не са били посочени от съдбата и от предопределението, но не смяtam, че матката и яичниците на избраницата се различават значително от матката и яичниците на обикновените момичета. А сега — най-важното нещо. — Вилгефорц явно се наслаждаваше на думите си. — Това може и да те натъжи, а може и да те успокои, но трябва да ти кажа, че няма да раждаш детето си. Кой знае, то може наистина да е най-великият избранник, с невероятни способности, спасител на света и водач на народите. Само че никой не може да гарантира това, а и аз нямам намерение да чакам толкова дълго. Нужна ми е кръв. По-точно кръв от плацентата. Щом плацентата се оформи, аз ще я извлека от теб. По-нататъшните ми планове, както можеш сама да се досетиш, вече няма да са свързани с теб, затова не виждам смисъл да ти ги разкривам — би било излишна фрустрация.

Той мъкна, правейки ефектна пауза. Устните ѝ затрепериха — тя вече не можеше да се контролира.

— А сега — театрално кимна Вилгефорц, — моля, заповядайте на стола, госпожице Цири.

— Няма да е зле — блеснаха зъбите под гъстите мустаци на Бонхарт — оная кучка Йенефер да гледа. Заслужила си го е!

— Така си е. — В крайчетата на усмихващите се устни на Вилгефорц отново се появи бяла пяна. — Несъмнено оплождането е свято дело, възвишено и тържествено, мистерия, при която трябва да присъстват всички най-близки роднини. А Йенефер е нейната квазимайка — в примитивните култури подобните на нея активно

участват в съпровождането на дъщерите си до брачното ложе. Хайде!
Доведете я!

— А що се отнася до оплождането — Бонхарт се наведе над Цири, която избръснатите до голо аколити на магьосника вече бяха започнали да разсъбличат, — не може ли по обичайния начин, господин Вилгефорц?

Скелен изсумтя и поклати глава. Вилгефорц леко смръщи вежди.

— Не, господин Бонхарт — отвърна той студено. — Не може.

Сякаш току-що осъзнала сериозността на положението си, Цири изпищя пронизващо. Веднъж, после втори път.

— Хайде, хайде — намръщи се магьосникът. — Влезе смело в леговището на лъва, с гордо вдигнати глава и меч, а сега се плашиш от една малка стъклена тръбичка? Срамота, момиче.

Без да се интересува, че е срамота, Цири изпищя отново, с такава сила, че лабораторните съдове зазвъняха.

И неочеквано замъкът Стига отвърна с викове и суматоха.

* * *

— Задават се неприятности, момчета — повтори Задарлик, човъркайки с върха на рунката си изсъхналия тор от процепите между плочите на двора. — Ще видите какви неприятности ще си имаме.

Той погледна другарите си, но никой от стражите не отговори. Мълчеше и Бореас Мун, който беше останал при портата. По собствена воля, не по заповед. Той можеше също като Силифант да тръгне с Кукумявката, за да види със собствените си очи какво ще се случи с Господарката на езерото, каква съдба ще я сполети. Но Бореас не искаше да гледа това. Предпочиташе да остане тук, на двора, под открито небе, по-далеч от стаите и залите на горния етаж, където бяха отвели момичето. Беше сигурен, че виковете ѝ няма да стигнат дотук.

— Тези черни птици са лош знак. — Задарлик кимна към гарваните, които продължаваха да стоят по стените и корнизите. — Лош знак е и оная девойка, която пристигна с враната кобила. Не е чиста работата на Кукумявката, дето и ние му я вършим. Казват, че той вече не е коронер, нито пък важен господин, а го издирват, както и нас.

Че императорът му е страшно ядосан. Както и на нас — ако ни хванат, лошо ни се пише, момчета.

— Аха! — обади се и друг мъж от стражата, мустакатко с калпак, украсен с пера от черен щъркел. — Така си е! Лошо е, когато императорът ти е ядосан.

— О, стига — обади се трети, който беше пристигнал в замъка с последните попълнения към наемническата дружина на Скелен. — На императора съвсем не му е до нас. Сега той си има други проблеми. Войските му ядат голям бой от нордлингите.

— Може пък да не е чак толкова зле, че сме тук с Кукумявката? — рече четвърти. — Винаги е по-добре да си при онзи, който е отгоре.

— Вярно, че е по-добре — обади се новакът. — Мисля, че Кукумявката ще се издигне. А с него и ние ще се оправим.

— Ох, момчета — облегна се на рунката си Задарлик. — Тъпи сте като конски опашки...

Черните птици излетяха с оглушителен шум и грачене, заслониха небето и обкръжиха кулата.

— Какво става, по дяволите? — ахна един от пазачите.

— Отворете портата!

Изведнъж Бореас Мун усети силната миризма на билки: конски босилек, мента и машерка. Той преглътна, тръсна глава, затвори и отвори очи. Не му помогна. Слабият, сивокос, приличащ на просяк тип, който се беше появил до него от нищото, нямаше никакво намерение да изчезва. Той стоеше и се усмихваше, без да отваря устни. Косите на Бореас за малко да му повдигнат шапката.

— Моля, отворете вратата — обади се усмихващият се мъж. — Веднага. Повярвайте ми, така ще е по-добре.

Задарлик, изпуснал рунката си със звънене, стоеше неподвижно и мърдаше беззвучно с устни. Погледът му беше абсолютно пуст. Останалите пазачи се приближиха до портата с вдървена, неестествена походка, като големи. Свалиха гредата и отвориха двете крила.

В двора с тропот връхлетяха четирима конници. Косите на единия бяха бели като сняг, в ръката му като мълния проблясващ меч. Вторият се оказа светлокоса жена, опъваща тетивата на лъка си. Третата ездачка, съвсем младичка девойка, със замах разсече челото на Задарлик.

Бореас Мун подхвани изпуснатата рунка и вдигна дръжката ѝ пред себе си, за да се предпази. Четвъртият ездач изведнъж се надвеси над него. От двете страни на шлема му бяха прикрепени крила на хищна птица. Проблесна вдигнатият му меч.

— Остави го, Кахир — каза рязко белокосият. — Пести времето и кръвта. Милва, Регис, да вървим...

— Не! — избоботи Бореас, без сам да знае защо прави това. — Не натам... Там има само задънен проход. Трябва да вървите нататък, по онези стълби. Горе, в замъка. Ако искате да спасите Господарката на езерото... трябва да побързате.

— Благодаря — отвърна белокосият. — Благодаря ти, непознати. Регис, чу ли го? Води ни.

Само след миг на двора останаха само труповете. И Бореас Мун, все още облегнат на дървената рунка. Не можеше да я пусне, толкова силно му трепереха краката.

Гарваните с грачене кръжаха над замъка Стига. Мъгла обгръщаше кулите.

* * *

Вилгефорц изслуша със стоическо спокойствие и с каменно лице съобщението на дотичалия наемник. Но играещото и непрекъснато примигващо око го издаде.

— Помощ в последния момент? — изскърца той. — Не е за вярване. Такива неща просто не се случват. Или се случват, но само в панаирджийските представления, а това точно на такова ми мяза. Бъди така любезен, добри ми човече, и ми кажи, че всичко това си го измислил, за да се пошегуваш с нас?

— Нищо не съм измислил! — възмути се войникът. — Истината ви казвам! Нахълтаха някакви... Цяла армия...

— Добре, добре — прекъсна го магьосникът. — Пошегувах се. Скелен, заеми се лично с това. Сега е моментът да покажеш какво струва малката ти армия, наета, между другото, с моето злато.

Кукумявката подскочи, размахвайки нервно ръце.

— Не гледаш ли твърде просто на нещата, Вилгефорц? — извика той. — Като че ли не си даваш сметка за сериозността на ситуацията!

Ако някой е нападнал замъка, то това може да е само армията на Емхир! Което означава...

— Нищо не означава — отряза го магьосникът. — Но знам какво си мислиш. Добре, ако фактът, че стоя зад гърба ти, ще те поуспокои, нека бъде така. Да вървим. Вие също, господин Бонхарт. А що се отнася до теб — погледна той Цири със страшното си око, — остави всяка надежда. Знам кой е дошъл тук със своята достойна за фарс помощ. И ти гарантирам, че ще превърна този фарс в ужас.

Той се обърна към слугите и аколитите:

— Хей, вие! Оковете девойката в двимерит и я заключете в килията с три катинара. И не отстъпвайте нито на крачка от вратата! Ще отговаряте с главите си за нея! Ясно ли е?

— Тъй вярно, господине!

* * *

Връхлетяха в коридора, оттам в друга зала, пълна със статуи. Никой не им препречи пътя. Мярнаха се само няколко слуги, които се скриха веднага, щом ги забелязаха.

Хукнаха нагоре по стълбите. Кашир изби вратата с ритник. Ангулеме влетя вътре с боен вик и с един удар на меча си отсече шлема на стоящата до вратата броня, която взе за стража. Веднага разбра грешката си и избухна в смях.

— Хе-хе-хе! Вижте само...

— Ангулеме — укроти я Гералт. — Не стой! Давай нататък!

Пред тях се отвориха врати, мярнаха се фигури. Без да се замисля, Милва опъна тетивата и пусна една стрела. Някой изкрещя. Вратите се затвориха. Гералт чу как падна мандалото.

— Напред! Напред! — извика той. — Не стойте!

— Вещерю — каза Регис. — Глупаво и безсмислено е да тичаме така на сляпо. Аз ще отида... Ще полетя на разузнаване.

— Лети.

Вампирът изчезна, сякаш отвян от вятър. Гералт нямаше време да се изненада. Те отново се натъкнаха на хора, този път въоръжени. Кашир и Ангулеме се хвърлиха с викове срещу тях и хората хукнаха да бягат, най-вече от Кашир и впечатляващия му шлем с крила.

Озоваха се в заобикалящата вътрешния двор галерия. До вратата, водеща към вътрешността на сградата, оставаха няколко крачки, може би двайсетина, когато в другия край на галерията се появиха хора. Разнесоха се викове, усиленни от ехото. Засвистяха стрели.

— Скрийте се! — извика вещерът.

Стрелите се сипеха като градушка. Фучаха пера, накрайниците изкарваха искри от каменния под, трошаха мазилка по стените. По вещера и групата му се сипеше прах.

— Залегнете! Зад парапета!

Проснаха се на пода, опитвайки се да се прикрият колкото могат зад резбованите колони на парапета. Но не успяха да се отърват без рани. Вещерът чу как Ангулеме извика и видя как момичето се хваща за рамото, за окървавения ръкав.

— Ангулеме!

— Няма нищо! Мина през месото! — извика момичето с леко треперещ глас, потвърждавайки онова, което вещерът вече знаеше — ако острието на стрелата беше раздробило костта, Ангулеме щеше да изгуби съзнание от шока.

Стрелците от другия край на галерията не спираха да стрелят и крещяха, викайки подкрепление. Неколцина притиха настани, за да могат да достигнат до противника от по-остър ъгъл. Гералт изруга и прецени разстоянието, отделящо ги от аркадата. Работата не изглеждаше добре. Но да останат тук означаваше сигурна смърт.

— Скачаме! — изкрещя той. — Внимание! Кахир, помогни на Ангулеме.

— Ще ни избият!

— Скачаме! Така трябва!

— Не! — извика Милва и се изправи с лък в ръка.

Тя се изпъна и зае стрелкова поза, като истинска статуя, мраморна амazonка с лък. Стрелците от галерията закрещяха.

Милва отпусна тетивата.

Единият от стрелците излетя назад, удари се с гръб в стената и върху мазилката остана кървав отпечатък, наподобяващ огромно осмокрако. От галерията долетяха рев, гневни и заплашителни крясъци.

— Велико слънце... — изстена Кахир. Гералт го стисна за рамото.

— Да скачаме! Помогни на Ангулеме.

Стрелците от галерията съсредоточиха обстрела си върху Милва. Стрелкината дори не помръдна, въпреки че около нея се сипеха отломки от мазилката, хвърчаха парчета мрамор и натрошени стрели. Тя спокойно пусна тетивата. Нов вик и втори противник рухна като парцалена кукла, опръсквайки с кръв и мозък своите съседи.

— Сега! — извика Гералт, забелязвайки как стражите скачат от галерията и падат по каменния под на дворчето в опит да се скрият от безмилостните стрели на Милва. Продължиха да стрелят само тримата най-смели.

Една стрела се удари в стълба, засипвайки Милва с прах от мазилката. Тя издуха падналия върху лицето ѝ кичур коса и опъна лъка.

— Милва! — Гералт, Ангулеме и Кахир изтичаха до арките. — Остави ги! Бягай!

— Само още веднъж — каза стрелкината, притиснала перата на стрелата към крайчето на устните си.

Тетивата изплююща. Единият от тримата смели стрелци изкрештя, преметна се през перилата и падна долу, върху каменния под на дворчето. Останалите за миг изгубиха цялата си смелост. Стовариха се на пода и се притиснаха към него. Притичалите се на помощ хора не бързаха да излязат в галерията и да се изложат под убийствения обстрел на Милва.

С изключение на един.

Милва го оцени веднага. Не много висок, хилав, побелял. С протрит до блясък нараменник върху лявата мишница, със стрелкова ръкавица на дясната ръка. Тя го видя как вдига красивия си комбиниран лък с резбовано ложе, как меко го натяга. Видя опънатата тетива на фона на загорялото му лице, видя как червеното перо на стрелата докосва бузата му. Видя, че той се цели правилно.

Тя вдигна лъка, меко опъна тетивата, като същевременно се прицелваше. Тетивата се докосна до лицето ѝ, перото на стрелата — до крайчеца на устните ѝ...

* * *

— По-силно, по-силно, Марийке! До бузата. Усучи тетивата с пръсти, за да не падне стрелата от ложето. Притисни ръка към бузата. Прицели се. Отвори и двете очи! Сега притаи дъх. Стреляй!

Въпреки кожения предпазител, тетивата болезнено ожули лявата ѝ мишница.

Баща ѝ искаше да каже още нещо, но се разкашля. Тежка, суха, болезнена кашлица. „Той кашля все по-силно — помисли си Марийка Баринг, отпускайки лъка. — Все по-силно и все по-често. Вчера се разкашля, когато се целеше в козата. И заради това на обед ядохме варен лебед. Не мога да понасям варения лебед. Мразя глада. И нищетата.“

Старият Баринг си пое въздух с хриптене.

— Стрелата ти премина на педя от целта, момиче! На цяла педя! Нали ти казах да не дърпаши така, преди да отпуснеш тетивата! А ти подскочаш, сякаш имаш охлюв в задника. И се целиш твърде продължително. Стреляш с изморена ръка! Само хабиш стрелите!

— Ама нали уцелих! И то не на една педя, а на половин педя от целта.

— Не ми викай! Боговете ме наказаха, като вместо момче ми пратиха момиче с кашкавалени пръсти.

— Въобще не са ми кашкавалени пръстите!

— Тепърва ще разберем. Стреляй още веднъж. И не забравяй какво ти казах. Стой така, сякаш си се сраснала със земята. Цели се и стреляй бързо. Какво ми се мръщиш?

— Защото ми се караш!

— Имам право на това — баща съм ти. Стреляй.

Тя опъна лъка, нацупена, готова да се разплачне. Той го забеляза.

— Обичам те, Марийке — рече глухо баща ѝ. — Никога не го забравяй.

Тя отпусна тетивата в мига, в който перото се докосна до устните ѝ.

— Добре — рече баща ѝ. — Добре, дъще.

И се закашля страшно, хрипливо.

* * *

Мургавият стрелец в галерията загина на място. Стрелата на Милва попадна под лявата му подмишница и навлезе надълбоко, почти до половината, строшавайки ребрата му и разкъсвайки дробовете и сърцето.

Пуснатата секунда по-рано от мургавия стрелец червенопера стрела улучи Милва ниско в корема и излезе отзад, разбивайки таза и разкъсвайки червата и артерията. Стрелкината се стовари на пода като ударена с таран.

Гералт и Кахир закрещяха в един глас. Без да ги интересува, че стрелците от галерията забелязаха падането на Милва и отново вдигнаха лъковете си, те изскочиха пред портичката, зад която се прикриваха, сграбиха стрелкината и я издърпаха, без да обръщат внимание на дъжда от стрели. Една от стрелите иззвънтя, удрийки се в шлема на Кахир. А Гералт можеше да се закълне, че друга му облиза косата.

Милва остави след себе си широка блестяща ивица кръв. На пода, където я оставиха да лежи, веднага се образува огромна локва. Кахир ругаеше, ръцете му трепереха. Гералт усети как го обзема отчаяние. И ярост.

— Лелче! — извика Ангулеме. — Лелче, не умира-а-ай!

Мария Баринг отвори уста, разкашля се силно и изплю кръв на брадичката си.

— И аз те обичам, татко — произнесе тя съвсем ясно.

И умря.

* * *

Бръснатите аколити не можеха да се справят с мятящата се и викаща Цири, на помощ им се притекоха прислужниците. Един от тях, който отнесе силен ритник от нея, се преви, падна на колене и се хвани с две ръце за слабините, трескаво опитвайки се да си поеме въздух.

Но това само разгневи останалите. Цири получи удар с юмрук по шията и пестник в лицето. Преобърнаха я, някой силно я удари в бедрото, друг седна на глезените ѝ. Един от бръснатите аколити, млад, със зли жълто-зелени очи, притисна колене в гърдите ѝ, хвани я за косата и силно дръпна. Цири нададе вой.

Аколитът също изкрешя. И се изцъкли. Цири забеляза как от бръснатата му глава бликна кървав фонтан, опръсквайки бялата му лабораторна мантия с кошмарен десен.

Затрешяха преобръщащи се мебели. Пронизителното звънене и хрущене на чупещото се стъкло се сляха с безумния вой на хората. Разливащите се по масите и пода екстракти, филтри, еликсири и други магически субстанции се смесваха и съединяваха, като при някои контакти се издигаха кълба жълт пушек. Помещението веднага се напълни с отровна смрад.

С наслзените си от вонята очи Цири с ужас забеляза през дима, че из залата с невероятна скорост се мята нещо черно, наподобяващо гигантски прилеп. Видя как по време на полета си прилепът докосва хората, и онези, до които се е допрял, падат с писък на пода. Пред очите ѝ един от бягащите прислужници беше подхвърлен във въздуха и се строполи върху масата, където започна да се гърчи, да пръска кръв и да хръпти сред разбитите реторти, тръбички, дестилационни кубове, лещи и колби.

Получилите се смеси плиснаха върху лампата. Засъска и засмърдя, а в лабораторията изведнъж избухнаха пламъци. Вълната от топлина разпръсна пушека. Цири стисна зъби, за да не се разкреши.

На стоманения стол, който беше предназначен за нея, седеше слабоват, прошарен мъж, облечен с елегантен черен костюм. Той спокойно заби зъби в шията на преметната през коленете му аколит и започна стръвно да смуче. Аколитът пищеше пронизващо и подриваше конвултивно. Изпънатите му ръце и крака потреперваха ритмично.

Мъртвешки сините езичета на пламъците танцуваха по металическото покритие на масата. Ретортите и колбите се взривяваха една след друга.

Вампирът се откъсна от шията на жертвата си и погледна Цири с черните си като ахат очи.

— Понякога се случва така — заяви той нравоучително, облизвайки кръвта от устните си, — че човек не може да не пие. Но ти не се страхувай — усмихна се той, виждайки изражението на лицето ѝ.
— Не се бой, Цири. Радвам се, че те намерих. Казвам се Емиел Регис. Аз, колкото и странно да ти прозвучи, съм приятел на вешера Гералт. Дойдох заедно с него, за да те спасим.

В димящата лаборатория влетя въоръжен наемник. Приятелят на Гералт се извъртя към него, засъска и оголи кучешките си зъби. Наемникът нададе див вой, който дълго време продължи да отеква в далечината.

Емиел Регис бутна от коленете си неподвижното, омекнало като парцал тяло на аколита, стана и съвсем по котешки се протегна.

— Кой би предположил! — рече той. — Такъв палячо, а кръвта му колко вкусна се оказа. На това му се казва „скрито достойнство“. Позволи ми, Цирила, да те отведа при Гералт.

— Не — измърмори Цири.

— Няма защо да се страхуваш от мен.

— Не се страхувам — възрази тя, героично сражавайки се със зъбите си, които се опитваха да се разтракат. — Не е там работата. Тук някъде е затворена в тъмница Йенефер. Трябва да я освободя колкото се може по-бързо. Боя се, че Вилгефорц... Моля ви, господин...

— Емиел Регис.

— Моля ви да предупредите Гералт, че Вилгефорц е тук. Той е магьосник. Могъщ магьосник. Нека Гералт много да внимава.

* * *

— Трябва много да внимаваш — повтори Регис, без да сваля поглед от трупа на Милва. — Защото Вилгефорц е много могъщ магьосник. А тя отиде да освобождава Йенефер.

Гералт изруга.

— Да вървим! — извика той, сякаш за да повдигне падналия дух на приятелите си. — Напред!

— Да вървим! — Ангулеме стана и избърса сълзите си. — Да вървим! Време е да сритаме някои задници, мамка му!

— Усещам в себе си такава сила — изсъска вампирът, усмихвайки се зловещо, — че сигурно ще мога да разрушава целия замък!

Вещерът го погледна с подозрение.

— Едва ли ще е необходимо — каза той. — Но се качете на горните етажи и вдигнете малко шум, за да им отвлечете вниманието

от мен. Аз ще се опитам да намеря Цири. Не ми харесва, изобщо не ми харесва, че си я оставил самичка, вампире.

— Тя настоя — спокойно обясни Регис. — Тонът ѝ изключваше всякакви дискусии. Признавам, хвана ме неподготвен.

— Знам. Вървете на горния етаж. Дръжте се! А аз ще се опитам да я намеря. Нея или Йенефер.

* * *

Намери една от двете, и то много бързо.

Натъкна се на тях случайно, съвсем неочеквано, когато излизаше от завоя на коридора. Тогава ги видя. И картината предизвика у него такъв приток на адреналин, че кръвта му завря дори в кръвоносните съдове на върха на пръстите му.

По коридора яки мъже влачеха Йенефер. Магьосницата беше раздърпана и окована във вериги, но това не ѝ пречеше да се гърчи, да рита и да ругае като пристанищен хамалин.

Гералт не оставил време на мъжете да се съвземат от неочекваната среща. Удари само веднъж, само един, отблизо, с лакът. Мъжът нададе вой като куче, отлетя назад, заби глава с тръсък и звънене в подредените в нишата брони и се свлече в краката им, размазвайки кръвта си по метала.

Останалите — трима от тях — пуснаха Йенефер и отстъпиха назад. С изключение на четвъртия, който хвана магьосницата за косата и допря ножа си до гърлото ѝ, над самия двимеритов нашийник.

— Не се приближавай — изрева той. — Ще я заколя! Не се шегувам!

— Аз също. — Гералт завъртя меча си като вятърна мелница и погледна дангалака в очите. Онзи не издържа. Пусна Йенефер и се присъедини към другарите си. Всички държаха оръжие в ръцете си. Единият свали от стената стара, но страшна на вид алебарда. Четиримата се присвиха, неспособни да решат да нападнат ли, или да се отбраняват.

— Знаех, че ще дойдеш — каза Йенефер и се изправи гордо. — Покажи им на тези негодници на какво е способен вещерският меч, Гералт.

Тя вдигна високо окованите си ръце и опъна свързващата ги верига. Гералт хвани сихила с две ръце, наведе се леко, прицели се и удари. Толкова бързо, че никой не забеляза движението на остието.

Оковите паднаха със звън на пода. Някой от наемниците шумно въздъхна. Гералт стисна още по-здраво ръкохватката и постави показалеца си под ефеса.

— Застани неподвижно, Йен. Главата леко наведена настрани, ако обичаш.

Магьосницата дори не трепна. След удара се чу съвсем тихичък звън на метал.

Двимеритовият нашийник падна на земята, до веригите. На шията на Йенефер се появи една, само една червена капчица.

Тя се засмя, масажирайки китките си. След това се обърна към мъжете. Нито един не издържа погледа ѝ.

Онзи с алебардата оставил старото оръжие на пода внимателно, сякаш се страхуваше, че то ще зазвъни.

— С такива Кукумявката сам да се оправя — изръмжа той. — На мен ми е мил животът.

— Заповядаха ни — измънка друг, отстъпвайки назад. — Наредиха ни... Ние по заповед...

— Нищо не сме ви направили, госпожо — облиза устните си третият. — Във вашата килия... Застанете се за нас...

— Махайте се — извика Йенефер. Освободена от двимеритовите окови, изправена, с гордо вдигната глава, тя изглеждаше като титанка. Черната ѝ разрошена грива сякаш допираше тавана.

Мъжете се ометоха. Йенефер се смили до нормални размери и се хвърли на шията на Гералт.

— Знаех, че ще дойдеш за мен — промълви тя, търсейки устните му. — Че при всички случаи ще дойдеш.

— Да вървим — каза той след малко, поемайки си въздух. — Сега — Цири.

— Цири — съгласи се тя и в очите ѝ се разгоряха страховити виолетови пламъци. — И Вилгефорц.

* * *

Иззад ъгъла изскочи здравеняк с арбалет; изкрещя и стреля, целейки се в магьосницата. Гералт скочи като пружина и замахна с меча. Отбитата стрела прелетя толкова близо над главата на арбалетчика, че той се сви от страх. Преди да успее да се изправи отново, вешерът подскочи и го разпра като шаран. По-нататък по коридора се забелязваха още двама, те също държаха арбалети и също стреляха, но ръцете им трепереха твърде силно, за да улучат. След миг вешерът вече стоеше до тях и двамата умряха бързо.

— Накъде, Йен?

Магьосницата затвори очи и се съсредоточи.

— Насам. По стълбата.

— Сигурна ли си?

— Да.

Главорезите на Скелен ги нападнаха веднага, щом излязоха от завоя близо до украсената с архиволт врата. Бяха повече от десетима, въоръжени с копия, протазани и корсеки. Освен това бяха решителни и яростни. Но въпреки това всичко приключи много бързо. Единият беше поразен в гърдите от огнена стрела, пусната от дланта на Йенефер. Гералт се завъртя в пирует, влетя между останалите и сихилт започна да проблясва и съска като змия. След като убиха четирима, останалите побягнаха, събуждайки със звън и тропот ехо в коридорите.

— Всичко наред ли е, Йен?

— Не може да е по-добре!

Под архиволта стоеше Вилгефорц.

— Колко впечатляващо — каза той спокойно и звучно. — Възхитен съм. Честна дума, наистина съм възхитен, вешерю. Може да си наивен и безнадеждно глупав, но с техниката си определено предизвикваш възхищение.

— Твоите главорези — отвърна също така спокойно Йенефер — току-що избягаха, изоставяйки те в наши ръце. Дай ми Цири, а аз ще те оставя здрав.

— Знаеш ли, Йенефер — озъби се магьосникът, — за втори път днес получавам такова великодушно предложение. Благодаря, благодаря. А ето и отговорът ми.

— Пази се! — извика Йенефер и отскочи встрани. Гералт също отскочи. Навреме. Излетялото от ръката на магьосника огнено кълбо

превърна в черна цвъртяща каша мястото, където двамата бяха стояли до момента. Вещерът избърса от лицето си саждите и остатъците от вежди. Забеляза, че Вилгефорц протяга ръка. Гмурна се настрани и падна на пода до колоната. Разнесе се такъв гръм, че в ушите им зазвъня, а замъкът се разтресе из основи.

Страшният гръм отекна в целия замък, стените се разтресоха, полилеите зазвъняха. Със силен трясък на земята се стовари голям портрет с позлатена рамка.

В очите на притичалите наемници гореше див ужас. Стефан Скелен ги изгледа страшно, направи войнствена физиономия и попита с решителен глас:

— Какво става там? Говорете!

— Господин коронер — изхриптя един. — Там е страшно! Те са демони и дяволи... Стрелят с лъкове безпогрешно... Колят навред... Сеят смърт... Всичко е почервяло от кръв!

— Поне десетина паднаха... Може и повече да са... А там... Чувате ли?

Отново отекна гръм и замъкът се разтресе.

— Магия — измърмори Скелен. — Вилгефорц... Е, да видим. Да разберем кой кого.

Дотича още един войник, пребледнял и посипан с прах. Дълго време не можа да обели нито дума, а когато най-накрая заговори, гласът му трепереше също както ръцете му.

— Там... там... Чудовище... Господин коронер... Прилича на огромен прилеп! Пред очите ми късаше главите на хората... Лее се кръв като фонтан! А той съска и се смее... С ей такива зъбища!

— Няма да се отървем... — прошепна някой зад гърба на Кукумявката.

— Господин коронер — най-накрая се осмели да се обади Бореас Мун. — Това са привидения. Видях... младия граф Кахир аеп Кеалах. А той е мъртъв.

Скелен го погледна безмълвно.

— Господин Стефан... — едва чуто се обади Дакре Силифант. — Дали не воювахме достатъчно тук?

— Това не са хора — простена един от наемниците. — Дяволи от пъкъла, ето какво са! Човешката сила не може да ги спре...

Кукумявката скръсти ръце на гърдите си и погледна войниците със смел и властен поглед.

— Значи няма да се месим в конфликта между пъклените сили! — заяви той силно и уверено. — Нека демоните се бият с демони, магьосниците с магьосници, а привиденията — с надигналите се от гроба мъртвци. Няма да им се пречкаме. Просто спокойно ще изчакаме тук резултата от битката.

Лицата на наемниците се проясниха. Самочувствието им видимо се подобри.

— Това стълбище е единственото тук — продължи с гръмък глас Скелен. — Няма друг изход. Ще почакаме тук. Да видим кой ще тръгне да слиза по него.

На горния етаж се разнесе ужасяващ грохот, от стените се посипа мазилка. Замириса на сяра и изгоряло.

— Много е тъмно тук! — възклика Кукумявката с гръмък и смел глас, за да повдигне духа на войниците си. — Бързо палете каквото може! Факли, борини! Трябва да видим кой пръв ще се появи на стълбището! Да напълним с нещо бързо запалимо онези железни кошове!

— Какво запалимо, господине?

Скелен безмълвно им посочи.

— Картините? — попита недоверчиво наемникът. — Платната?

— Именно! — изсумтя Кукумявката. — Какво ме гледате! Изкуството е мъртво!

Рамките се превърнаха в трески, платната — в парциали. Добре изсъхналото дърво и намазаната с маслени бои материя се подпалиха веднага и над тях се извиха ярки пламъци. Бореас Мун гледаше. За себе си вече беше решил. Окончателно.

* * *

Нещо зазвъня, проблесна, и колоната, зад която бяха успели да отскочат в последния момент, се срути. Стълбът се пречупи, украсеният с акант капител се стовари на пода и разби на парчета теракотената мозайка. Към тях със съскане се понесе кълбовидна мълния. Йенефер я отби със заклинание и жест.

Вилгефорц идваше право към тях, наметалото му се развяваше като драконови криле.

— Йенефер въобще не ме изненадва — говореше той. — Тя е жена, същество по-нисше в еволюционното си развитие, управлявано от хормонален хаос. Но ти, Гералт, ти си не само мъж, разсъдлив по природа, но си и мутант, неподвластен на емоциите.

Магьосникът замахна с ръка. Проблесна и се чу звънтене. Мълнията отскочи от измагьосания от Йенефер щит.

— Въпреки своята разсъдливост — продължаваше Вилгефорц, прехвърляйки от длан в длан огнено кълбо, — в едно нещо проявяваш изумителна и изключително глупава последователност: непрекъснато те тегли да пикаеш срещу вятъра. Това не може да не свърши зле. Да знаеш, че днес, в замъка Стига, ти пикаеш срещу ураган.

* * *

Някъде по долните етажи се водеше битка, някой крещеше силно, виеше от болка. Нещо гореше. Цири вдишваше дима и миризмата на изгоряло, усещаше полъха на горещия въздух.

Нещо изгърмя с такава сила, че поддържащите тавана колони се разтресоха, а от стените се посипа алабастър.

Цири надникна предпазливо иззад ъгъла. Коридорът беше пуст. Тя пое бързо и тихо покрай подредените вляво и вдясно по коридора скулптури. Вече ги беше виждала някъде.

В сънищата си.

Излизайки от коридора, тя се натъкна на човек с копие. Отскочи назад, пригответвайки се да направи салто и да го нападне, но изведенъж осъзна, че човекът с копието всъщност е белокоса, слаба, прегърбена жена. И в ръцете си държи метла, а не копие.

— Къде държат магьосницата с черните коси? — попита Цири.
— Къде?

Жената с метлата мълча дълго, помръдвайки с устни, сякаш дъвчеше нещо.

— Откъде да знам, гълъбче? — промърмори най-накрая тя. — Аз само почиствам тук. Нищо друго не правя, само вървя след тях и чистя

— повтори тя, без да поглежда Цири. — А те само цапат и цапат. Сама виж, гълъбче.

Цири погледна. На пода на зигзаг беше размазана ивица кръв. Няколко крачки по-нататък кръвта стигаше до сгърчен край стената труп. Още по-нататък лежаха други двама — единият свит на кълбо, другият — съвсем неестествено разпънат на кръст. До тях бяха захвърлени арбалети.

— Само цапат. — Жената взе кофата и парцала, отпусна се на колене и започна да бърше. — Само мръсотия, мръсотия и пак мръсотия. А ти бършеш ли, бършеш. Ще му се види ли някога краят?

— Не — отвърна глухо Цири. — Никога. Така е устроен светът.

Жената спря да бърше. Но не вдигна глава.

— Аз само почиствам — рече тя. — Нищо друго. Но на теб, гълъбче, ще ти кажа, че оттук трябва да тръгнеш направо, а след това наляво.

— Благодаря.

Жената наведе още по-ниско глава и се захвани за работа.

* * *

Тя беше сама. Съвсем самичка, изгубена в плетеницата от коридори.

— Госпожо Йенефе-е-ер!

Досега пазеше тишина, защото се страхуваше да не привлече хората на Вилгефорц. Но сега...

— Йенефе-е-ер!

Стори ѝ се, че чу нещо. Да, разбира се!

Тя хукна по коридора и влезе в голяма зала с високи колони. В носа отново я лъхна миризмата на изгоряло.

Бонхарт се появи като призрак от една ниша и я удари по лицето. Тя се олюля, а той като ястреб се нахвърли върху нея, хвана я за гърлото и я притисна към стената. Цири го погледна в рибешките очи и почувства как сърцето ѝ потъва надолу, към корема.

— Нямаше да те намеря, ако не се беше развикала — изхриптя Бонхарт. — Но ти викаше, и то тъжно! За мен ли тъгуваш, миличка?

Продължавайки да я притиска към стената, той заплете пръсти в косата на тила ѝ. Цири отдръпна глава. Ловецът се озъби. Прекара ръка през раменете ѝ, през гърдите, и я хвана грубо за слабините. След това я пусна и я бълсна така, че тя се свлече до стената.

Тогава той хвърли в краката ѝ меча. Нейната Лястовичка. И тя веднага разбра какво се иска от нея.

— Бих предпочел да е на арената — процеди той през зъби. — Като завършек, като финал на много превъзходни представления. Вещерката срещу Лео Бонхарт. Ех, доста биха платили хората, за да видят нещо подобно. Хайде де! Грабвай желязото и го вади от ножницата!

Тя така и направи. Но не извади меча от ножницата, само го преметна на гръб така, че да може да го достигне с ръка.

Бонхарт отстъпи една крачка.

— Мислех си — рече той, — че ще ми е достатъчно да гледам процедурите, които ти е подготвил Вилгефорц. Но съм грешал. Трябва да усетя как животът ти изтича по моето острие. Майната им на всички магии и заговори, на всички предопределения и предсказания, на съдбата на света. Майната ѝ на старата и новата кръв. За какво са ми всички пророчества и магии? Каква полза от тях? Никаква! Нищо не може да се сравни с удоволствието...

Гласът му секна. Тя видя как той стисна зъби, как зловещо проблеснаха очите му.

— Ще ти източа кръвчицата, вещерке — прошепна Бонхарт. — А след това, преди да се вкочаниш, ще отпразнуваме сватбата си. Ти си моя. И ще умреш моя. Грабвай оръжието.

Разнесе се далечен грохот, замъкът се разтресе.

— Вилгефорц прави на кайма твоите вешерски спасители — поясни с каменно лице Бонхарт. — Хайде, момиче, грабвай меча.

„Трябва да бягам — помисли си тя, вкаменена от ужас. — Да избягам на друго място и в друго време, само да е по-далеч от него, колкото се може по-далеч“. Досрамя я. Как така ще бяга? Да изостави Йенефер и Гералт на произвола на съдбата? Но разумът ѝ подсказваше: „Мъртва няма да им помогна много...“

Тя се съсредоточи и притисна юмруци към слепоочията си. Бонхарт веднага разбра какво му готови и се хвърли към нея. Но късно.

В ушите на Цири зашумя, нещо проблесна. „Получи се“ — помисли си тя тържествуващо.

И веднага разбра, че е прибързала с ликуването. Разбра го, щом чу яростните викове и ругатни. Виновна за провала ѝ най-вероятно беше зата, враждебна и парализираща аура на това място. Тя се беше пренесла, но наблизо. Съвсем близо до Бонхарт. Но все пак извън обсега на ръцете и меча му. Поне за известно време.

Преследвана от крясъците му, тя се обърна и побягна.

* * *

Цири побягна по дългия широк коридор, съпроводждана от мъртвите погледи на алабастровите канефори^[2], поддържащи арките. Зави веднъж, втори път. Възнамеряваше да се крие и да измами Бонхарт, освен това бързаше към звуците от битката. Където имаше бой, там бяха приятелите ѝ.

Връхлятя в голямо кръгло помещение, в средата на което на мраморен подиум се извисяваща статуята на жена с покрито лице, най-вероятно богиня. Оттук излизаха два коридора, и двата доста тесни. Тя избра наслуки. И естествено, направи лош избор.

— Момичето! — изрева един от наемниците. — Падна ни!

Бяха твърде много, за да приеме боя дори в тесния коридор. А Бонхарт сигурно вече беше близо. Цири се обърна и хукна да бяга. Влетя в залата с мраморната богиня. И се втрещи.

Пред нея стоеше рицар с огромен меч, с черен плащ и шлем, украсен с крилете на хищна птица.

Градът гореше. Тя чуваше бученето на пожара, виждаше извиващите се огнени езици, чувстваше пърлещата жега. В ушите ѝ отекваха цвиленето на коне, волите на умиращите... Крилата на черната птица изведнъж се размахаха и закриха всичко... Помощ!

„Цинтра — помисли си тя, идвайки на себе си. — Остров Танед! Намерил ме е дори тук. Това е демон. Обкръжават ме демони, кошмарите от сънищата ми. Отзад — Бонхарт, отпред — той.“

Разнесоха се викове и тропот на бягащи хора.

Рицарят с шлема внезапно пристъпи към нея. Цири преодоля страхът си. Измъкна Лястовичката от ножницата.

— Няма да ти дам да ме докоснеш!

Рицарят пристъпи още веднъж и Цири с изумление забеляза, че зад гърба му, прикрито с наметало, се крие светлокосо момиче, въоръжено с крива сабя.

Момичето се промъкна като рис до Цири и с един удар на сабята съсече единия от преследвачите. А черният рицар — о, чудо! — вместо да нападне Цири, със силен удар повали втори наемник. Останалите отстъпиха към коридора.

Светлокосото момиче се спусна към вратата, но не успя да я затвори. И въпреки че въртеше ловко сабята, наемниците я изтласкаха навътре. Цири забеляза как един от тях я мушка с копие, видя как девойката пада на колене и скочи към нея, размахвайки Лястовичката. От другата страна, развъртайки ужасния си меч, притича Черният рицар. Светлокосата, все още на колене, измъкна отнякъде бойна брадвичка и я метна в лицето на един от наемниците. След това скочи към вратата и я затвори, а рицарят пусна мандалото.

— Уф — въздъхна момичето. — Дъб и желязо! Ще се помъчат, преди да я разбият!

— Изобщо няма да си губят времето, ще потърсят друг път — отвърна делово Черният рицар и веднага се намръщи, забелязвайки, че по дрехите на момичето избива кръв. То махна с ръка — нищо работа.

— Да бягаме оттук! — Рицарят свали шлема си и погледна Цири. — Аз съм Кахир Мавр Дифрин, син на Кеалах. Дойдох заедно с Гералт. За да те спасим, Цири. Знам, че това може да ти се стори невероятно.

— Виждала съм и по-невероятни неща — промърмори Цири. — Дълъг път си извървял... Кахир. Къде е Гералт?

Той я погледна. Тя си спомни очите му от Танед. Тъмносини и меки, като коприна. Красиви.

— Спасява магьосницата — отвърна той. — Онази...

— Йенефер. Да вървим.

— Да! — рече светлокосата. — Трябва да сритаме още някои задници! Заради леличката!

— Да вървим — повтори рицарят.

Но вече беше късно.

— Бягайте — прошепна Цири, когато забеляза кой се приближава по коридора. — Това е въплъщение на дявола. Но той иска само мен. Вас няма да ви преследва... Бягайте... Помогнете на Гералт.

Кахир поклати глава.

— Цири — произнесе меко той, — ти ме изумяваш. Дойдох тук от края на света, за да те намеря, спася и защитя. А ти искаш да бягам?

— Не знаеш с кого си имаш работа.

Кахир затегна ръкавиците си, свали наметалото и го уви около лявата си мишница. Замахна с меча и го развъртя така, че въздухът засвистя.

— Сега ще разбера.

Щом забеляза тримата, Бонхарт се спря. Но само за миг.

— Аха! — рече той. — Дошла е помощ! Това твоите приятелчета ли са, вещерке? Добре. Двама повече или по-малко, няма голяма разлика.

На Цири изведнъж ѝ хрумна една идея.

— Прости се с живота, Бонхарт! — извика тя. — Това е краят ти! Косата удари на камък!

Тя малко се престара, той улови фалша в гласа ѝ. Спра се, гледайки подозрително.

— Вещерът? Наистина ли?

Кахир стисна меча и зае позиция. Бонхарт не помръдна.

— Оказва се, че магьосницата ги предпочита по-младички, отколкото си мислех — извика той. — Погледни насам, пале.

Той разтвори ризата си. Проблеснаха сребърни медальони. Котка, грифон и вълк.

— Ако наистина си вещер — изскърца той със зъби, — тогава знай, че скоро ще добавя личния ти знахарски амулет към колекцията си. Ако не си вещер, ще се превърнеш в труп преди да успееш да мигнеш. По-добре се махай от пътя ми и бягай, където ти видят очите. Трябва ми само това момиче, ти не ме интересуваш.

— Много те бива с думите — спокойно отвърна Кахир, въртейки меча си. — Да видим дали си толкова добър и в друго. Ангулеме, Цири! Бягайте!

— Кахир...

— Бягайте на помощ на Гералт — поправи се той.

Те побягнаха. Цири подкрепяше куцащата Ангулеме.

— Сам си го търсеше. — Бонхарт присви безцветните си очи и пристъпи напред, завъртайки меча си.

— Сам си го търсех? — повтори глухо Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах. — Не. Така иска предопределението!

Те се хвърлиха един срещу друг, достигнаха се бързо и във въздуха лудо заблестяха остриетата на мечовете. Коридорът се изпълни със звън на метал, който сякаш накара мраморната статуя на жената да затрепери.

— Не е зле — закашля се Бонхарт, когато се разделиха. — Никак не е зле, момко. Но ти не си никакъв вешер, малката змия ме измами. Край с теб. Приготви се да умреш.

— Силен си в приказките.

Кахир въздъхна дълбоко. Сблъсъкът го беше убедил, че шансовете му да победи рибоокия са минимални. Този тип беше твърде бърз, твърде силен за него. Можеше да се надява само на това, че противникът му бързаше да догони Цири. И очевидно нервничеше.

Бонхарт го нападна отново. Кахир парира удара, сви се, подскочи, хвана противника си за кръста, бълсна го в стената и заби коляно между краката му. Бонхарт го сграбчи за лицето и го удари в слепоочието с дръжката на меча веднъж, втори път, трети... Третият път отхвърли Кахир назад. Той видя блъсъка на острието. Машинално го парира. Но твърде бавно.

* * *

В рода Дифрин се спазваше една стара традиция: всички мъже от рода изкарваха по едно денонощие при тялото на починалия им роднина, изложено в оръжейната на замъка. През това време жените, за да не прочат и да не разсейват мъжете в тяхното мълчаливо бдение, плачеха и припадаха в най-далечното крило на замъка. След като ги свестяваха, те отново започваха да ридаят истерично. И така отново и отново.

Истерията и сълзите се считаха за нетактичност и безчестие дори при жените, виковарски дворянки. Но в рода Дифрин традицията беше такава и всички я спазваха. И никой не смяташе да я отменя.

Десетгодишният Кахир, най-малкият брат на загиналия в Назаир и лежащ сега в оръжейната Аилил, все още не можеше да се смята за мъж. Не го допуснаха при съbralото се край открития гроб мъжко

общество, не му позволиха да седи и да мълчи заедно с дядо Груфид, баща на Кеалах, брат на Деран, и всичките останали чиковци, братя и братовчеди. Естествено, не му беше позволено и да плаче и да припада заедно с баба си, майка си, трите сестри и безбройните лели и братовчедки. Заедно с останалите си малолетни роднини, които бяха дошли за панихида, погребението и тържествения помен в Дарн Дифра, Кахир безделничеше и лудуваше край стените на замъка. И водеше юмручни боеве с онези, които смятаха, че най-смели от смелите в боевете за Назаир са били техните бащи и братя, а не Аилил аеп Кеалах.

— Кахир! Ела тук, синко!

В галерията стоеше Мавр, майката на Кахир, и нейната сестра, леля Кинеад вар Анахид. Лицето на майка му беше почервяло и толкова подпухнало от плач, че Кахир направо се уплаши. Остана поразен, че плачът може да превърне една толкова красива жена като майка му в истинско чудовище. И той твърдо реши никога през живота си да не плаче.

— Помни, синко — заплака Мавр, прегръщайки сина си толкова силно, че му спря дъхът. — Запомни този ден. Не забравяй кой отне живота на брат ти Аилил. Трябва да ги намразиш за цял живот. Проклетите нордлинги са виновни. Те са твоите врагове, синко. Дължен си завинаги да намразиш тази проклета престъпна нация!

— Ще ги мразя, госпожо мамо — обеща доста изненаданият Кахир. Първо, брат му Аилил беше паднал в честен бой, с достойната и завидна смърт на войн, така че защо да се проливат сълзи за това? Второ, не беше тайна, че баба Евила, майката на Мавр, произхожда от нордлингите. Татко му неведнъж я наричаше в гнева си „северна вълчица“. Разбира се, когато тя не го чуваше. Но щом такава е волята на майка му...

— Ще ги мразя — горещо се закле той. — Даже вече ги мразя! А когато порасна голям и имам истински меч, ще отида на война и ще им отрежа главите! Ще видиш, госпожо мамо!

Майка му си пое дълбоко дъх и се разплака още по-силно. Леля Кинеад я прегърна.

Кахир сви юмруци и затрепери от омраза. Към онези, които бяха натъжили майка му и я бяха накарали да изглежда толкова грозна.

* * *

Ударът на Бонхарт разсече челото, бузата и устната му. Кахир изпусна меча и залитна, а ловецът се завъртя и заби меча си между шията и ключицата му. Кахир падна в краката на мраморната богиня и кръвта му, като в езическо жертвоприношение, изми основата на статуята.

* * *

Разнесе се грохот, подът под краката им се разтресе, от стената със звън се стовари някакъв щит. По коридора се кълбеше отровен дим. Цири избърса лицето си. Светлокосото момиче тежеше като воденичен камък.

— По-бързо... Да бягаме...

— Не мога по-бързо — обади се момичето и изведнъж тежко се стовари на пода. Цири видя с ужас, че от подгизналия крачол на панталона й започна да тече кръв, образувайки бързо червена локва.

Момичето беше бледо като труп.

Цири падна на колене до нея, свали й шала, после и колана и се опита да направи пристягаща превръзка. Но раната беше твърде голяма. И се намираше твърде близо до слабините. Кръвта не спираше да се лее.

Момичето я хвана за ръката. Пръстите й бяха студени като лед.

— Цири...

— Да?

— Казвам се Ангулеме. Не вярвах... Не вярвах, че ще те намерим. Но тръгнах заедно с Гералт... Защото човек не може да не го последва. Нали знаеш?

— Знам. Такъв си е той.

— Намерихме те. И те спасихме. А Фрингила ни се присмиваше... Кажи ми...

— Моля те, замълчи.

— Кажи ми... — Устните на Ангулеме се движеха все по-бавно.

— Кажи ми, нали си кралица... В Цинтра... Ние ще ти бъдем

фаворити, нали? Ще ме направиш ли... графиня? Кажи ми истината...
Ще ме направиш ли? Кажи!

— Замълчи. Пази си силите.

Ангулеме въздъхна, изведнъж се наведе напред и опря чело в рамото на Цири.

— Знаех си... — каза тя съвсем ясно. — Знаех си, мамка му, че оня бордей в Тусент беше най-добрата ми идея за оцеляване...

Измина една дълга, много дълга минута, преди Цири да разбере, че държи в прегръдките си едно мъртво момиче.

* * *

Тя го забеляза. Видя, как се приближава, съпроводен от мъртвите погледи на поддържащите арката алабастрови канефори. И неочаквано осъзна, че бягството е невъзможно, че от него не може да се избяга. Че ще трябва да се бие с него. Тя знаеше това много добре.

Но страхът беше твърде силен.

Тя хвана меча. Острието на Лястовичката тихо запя. Цири познаваше тази песен.

Тя се върна по широкия коридор, а той пристъпваше към нея, хванал меча си с две ръце. По острието се стичаше кръв, която капеше на тежки гроздове от ефеса.

— Труп — изтърси той, прескачайки тялото на Ангулеме. — Много добре. Онова момченце също е готово.

Цири усети как я обзема отчаяние. Почувства как пръстите ѝ стискат до болка дръжката на Лястовичка.

Тя отстъпи назад.

— Ти ме изльга — процеди през зъби Бонхарт, без да я изпуска от поглед. — Онзи мъж нямаше медальон. Но вътрешният ми глас ми нашепва, че в замъка ще намеря и такъв, който си има медальон. Ще се намери някъде край вещицата Йенефер. Старият Лео Бонхарт си залага главата, че ще бъде там. Но първото нещо — най-важното! — си ти, змийче! Ти преди всичко. Ти и аз. И нашата венчавка.

Цири се реши. Описа с Лястовичката къса дъга и застана в позиция. Завъртя се в полуоборот, още по-бързо, принуждавайки ловеца да се върти на място.

— Последния път — процеди той през зъби, — тия номера не ти помогнаха много. Какво ти става? Не умееш ли да се учиш от грешките си?

Цири засили темпото си; залъгваше противника с плавни, меки движения на остирието, примамващо го и го хипнотизираше.

Бонхарт завъртя меча си в свистяща мелница.

— Такива на мен не ми действат — промърмори той. — И от това ми става скучно.

С две бързи крачки съкрати дистанцията помежду им.

— Нека свири музика!

Той подскочи и мушна рязко. Цири се завъртя в пирует, подскочи, отпусна се леко на левия си крак и удари веднага, без да заема позиция. Още преди остирието ѝ да срещне защитата на Бонхарт, тя вече се въртеше, гмуркайки се гладко под свистящите му удари. Удари още веднъж, без да замахва, неестествено извивайки лакътя си. Завари го неподготвен. Бонхарт парира и използва набраната инерция, за да ѝ нанесе удар отляво. Тя го очакваше — достатъчно беше само леко да свие колене и да се наведе назад, за да се изпълзне от остирието. Веднага му отвърна с бърз удар. Но сега пък той го очакваше и я измами с финт. След като не получи очаквания отговор, тя за малко да изгуби равновесие; спаси се с един бърз отскоқ, но въпреки това мечът му закачи рамото ѝ. В началото тя си помисли, че остирието е резнало само подплатения ѝ ръкав, но само след миг усети затопляне под мишницата и по ръката.

Алабастровите канефори ги наблюдаваха с равнодушни погледи.

Тя отстъпваше, а той я следваше, прегърбен, размахващ меча с широки, режещи движения. Като костеливата смърт, която Цири беше видяла на картините в храма. „Танц на скелети“ — помисли си тя.

Тя отстъпи назад. Топлата кръв вече се стичаше по предмишницата и китката ѝ.

— Първата кръв е моя — рече той, забелязвайки капките, пръскащи по пода. — Чия ще бъде втората? А, годенице моя?

Тя отстъпи отново.

— Обърни се. Това е краят.

Той беше прав. Коридорът завършваше с дупка, на чието дъно се забелязваха прашните, мръсни и начупени дъски на долния етаж. Тази част от замъка беше разрушена. Там, където се намираха в момента,

изобщо нямаше под. Беше останала само ажурната носеща конструкция — стълбовете и напречните греди.

Без да се замисля, тя стъпи на една греда и започна да отстъпва по нея, без да изпуска Бонхарт от поглед, следейки всяко негово движение. Точно това я спаси. Защото той изведнъж се спусна на бегом по гредата, нанасяйки бързи коси удари, размахвайки меча в мълниеносни финтове. Тя знаеше на какво разчита Бонхарт: несръчната защита или грешка във финтовете ѝ щеше да доведе до загуба на равновесието и тя щеше да падне от гредата върху разрушения под нания етаж.

Но този път Цири не се подътга да финтира. Дори напротив. Извъртя се ловко и се подготви за удара отляво, а когато той се забави със секунда, тя мигновено нанесе удар, но толкова силно, че Бонхарт залитна, парирайки го. Дори щеше да падне, ако не беше високият му ръст. Протягайки лявата си ръка, той успя да се хване за горната греда и да запази равновесие. Но се разконцентрира само за секунда, а на нея това ѝ беше достатъчно. Тя нанесе силен удар, с цялата дължина на ръката и острието си.

Той дори не потрепна, когато острието на Лястовичката прониза гърдите и лявото му рамо. Веднага ѝ отвърна и ударът му сигурно щеше да я разсече на две, ако тя не беше успяла да отскочи бързо на съседната греда, превита на две и вдигната меча си хоризонтално над главата.

Бонхарт погледна към рамото си и вдигна лявата си ръка, по която вече се забелязваха преплетени червени змийчета. Погледна към гъстите капки, падащи в дупката.

— Я виж ти — рече той. — Явно умееш да се учиш от грешките си...

Гласът му трепереше от гняв. Но Цири го познаваше много добре. Той беше спокоен, съсредоточен и готов за смъртта. Прескочи на нейната греда, замахвайки с меча, впусна се към нея като ураган, стъпващ уверено, без колебание, без дори да гледа в краката си. Гредата потрепваше, скърцаше и ръсеше прах.

Той настъпваше към нея, нанасяйки удари и от двете страни. Принуди я да отстъпва назад. Нападаше толкова бързо, че тя, страхувайки се да рискува, не можеше нито да скочи, нито да направи

салто, а беше принудена през цялото време да парира и да отблъска ударите му.

Забелязвайки блъсъка в рибешките му очи, тя разбра какво е намислил. Той я изтласкваше към стълба, към кръстачката над напречната греда. Избутваше я натам, откъдето нямаше път за бягство.

Трябваше да направи нещо. И в този миг разбра какво.

Каер Морхен. Махалото.

Когато се отгласнеш от махалото, ти получаваш инерция. В теб преминава енергията му, която е необходима, за да се нанесе удар. Ясно ли е?

„Ясно, Гералт.“

Внезапно, с бързината на нападаща змия, тя премина от защита към удар. Острието на Лястовичката изстена при сблъсъка с меча на Бонхарт. В този миг Цири отскочи от гредата и се озова на съседната. Успя като по чудо да запази равновесие. Направи няколко бързи крачки и отново скочи обратно на гредата на Бонхарт, озовавайки се зад гърба му. В този момент той се обърна, замахна широко, почти на сляпо към мястото, където би трявало да я отведе скокът ѝ. Пропусна я на косъм, силата на замаха му го накара да изгуби равновесие. Цири го връхлетя като мълния. Удари го в движение, падайки полуклекнала. Ударът ѝ беше силен и уверен.

Тя застина на мястото си, протегнала меча си встрани. Гледаше спокойно как продълговатият, отвесен равен разрез на кафтана му започва постепенно да се налива с гъста червена течност.

— Ти... — Бонхарт залитна. — Ти...

Той се хвърли към нея, но вече се движеше бавно и вяло. Тя отскочи назад, а той, без да успее да запази равновесие, падна на едно коляно, но не улучи гредата. А и самото дърво вече беше мокро и хълзгаво. За миг остана загледан в Цири. После полетя надолу.

Тя го видя да рухва върху изкорубените дъски в облак прах, мазилка и кръв. Видя как мечът му излетя встрани на няколко сажена. Бонхарт лежеше неподвижно, разперил ръце и крака, огромен, мършав. Ранен и напълно обезоръжен. Но все така страшен.

Мина доста време, преди най-накрая да се размърда. Застена. Опита се да вдигне глава. Размърда ръцете си. После краката. Допълзя до стълба и се облегна на него. Отново застена, опипвайки с двете си ръце окървавените си гърди и корем.

Цири скочи. Приземи се полуклекнала до него на разрушения под. Меко, като котка. Видя как рибешките му очи се разшириха от ужас.

— Ти спечели — изхриптя той, без да сваля поглед от острието на Лястовичката. — Спечели, вещерке. Жалко, че не бяхме на арената... Щеше да е страхотно зрелище...

Тя не отговори нищо.

— Аз ти дадох този меч, помниш ли?

— Всичко помня.

— Мисля, че сега... — той застена отново — няма да ме заколиш, нали? Няма да го направиш... Няма да довършиш ранен и обезоръжен... Познавам те, Цири. Твърде си... благородна за това.

Дълго време тя не свали очи от него. Много дълго. След това се наведе. Очите на Бонхарт се разшириха още повече. Но тя просто откъсна медальоните от шията му — вълка, котката и грифона. После се извърна и тръгна към изхода.

Той се нахвърли върху нея с нож, коварно и вероломно. И беззвучно, като прилеп. Но в последния момент, когато замахна, за да забие ножа в гърба ѝ, той изкрешя, влагайки в този вик цялата си омраза.

Тя избегна коварния удар с бързо завъртане, отскочи, обърна се и също нанесе удар — бърз и със замах, с цялата дължина на ръката, увеличавайки силата на удара със завъртане в бедрата. Лястовичката изсвистя и го съсече със самия връх на острието. Чу се свистене и жвакане. Бонхарт се хвана за гърлото. Рибешките му очи се изцъклиха.

— Нали ти казах — рече студено Цири, — че помня всичко.

Очите на Бонхарт се опулиха още повече. След това той падна. Залитна и рухна по гръб, вдигайки облак прах. И остана да лежи там, огромен и слаб като скелет, върху мръсния полуразрушен под сред натрошени дъски и гвоздеи. И продължаваше да се държи за гърлото, стискайки конвултивно, с всички сили. Но колкото и здраво да го държеше, край главата му бързо се разля огромен черен ореол.

Цири застана над него. Безмълвно. Но така, че той да я вижда. Бонхарт затрепери, заора с токове по дъските. След това издаде звук, какъвто издава фунията, когато от нея се излезе всичко.

И това беше последният звук в живота му.

* * *

Разнесе се грохот, витражите се пръснаха с трясък и звънене.

— Внимавай, Гералт!

Те отскочиха. Тъкмо навреме. Ослепителната мълния проби пода, във въздуха засвистяха парчета теракота и остри късчета мазилка. Втората мълния попадна в колоната, зад която се криеше вещерът, и я пръсна на три части. От свода се откъсна половината арка и с оглушителен грохот се разби на пода. Гералт се притисна по очи към пода и покри главата си с ръце, осъзнавайки, че така не си осигурява почти никаква защита от падащите върху него камъни. Беше готов за най-лошото, но се оказа, че не е чак толкова зле. Той скочи, забеляза над себе си блясъка на магически щит и разбра, че го е спасила магията на Йенефер.

Вилгефорц се обърна към магьосницата и разби на прах колоната, зад която се криеше тя. Изрева гневно и простреля облака от дим и прах с огнени стрелички. Йенефер успя да отскочи и отвърна, запращайки към магьосника своята мълния, която обаче той успя да отрази без особени усилия. Ответният му удар запрати Йенефер на пода.

Гералт се хвърли върху магьосника, бършайки мазилката от лицето си. Вилгефорц се обърна към него и протегна ръка, от която със съскане бликна огън. Вещерът машинално се прикри с меча. И чудо! Покритият с руни меч го защити, разрязвайки огнената ивица на две.

— Ха! Чудесно, вещерю! Какво ще кажеш за това?

Вещерът не каза нищо, а отлетя назад като ударен с таран, падна на пода и продължи да се пързалия, докато не спря в основата на колоната. Тя се разцепи и се разпадна на парченца, повличайки със себе си част от купола. Този път Йенефер не успя да го прикрие с магическия си щит. Голямо парче от арката го удари странично и го събори на земята. Болката го парализира за миг.

Йенефер произнасяше заклинания и хвърляше мълния след мълния по Вилгефорц. Нито една не достигна целта си, всички безсилно отскочаха от защитната му магическа сфера. Вилгефорц неочеквано протегна ръце и бързо ги разпери встриани. Йенефер изкрештя от болка и се издигна във въздуха. Вилгефорц сгъна ръце

така, сякаш изцежда мокър парцал. Вълшебницата нададе пронизващ вой. И започна да се гърчи.

Гералт скочи, превъзмогвайки болката. Но беше изпреварен от Регис. Вампирът се появи незнайно откъде във вид на гигантски прилеп и беззвучно се нахвърли върху Вилгефорц. Магьосникът не успя да се защити с магия и Регис заби ноктите си в лицето му, пропускайки целта си единствено затова, че окото беше твърде малко. Вилгефорц закрещя, размаха ръце. Освободената Йенефер се строполи със сърцераздирателен стон върху купчина отломки. Кръвта от носа ѝ оплиска лицето и гърдите ѝ.

Гералт вече беше близко и се готвеше да нанесе удар със сихила, но Вилгефорц още не беше победен и нямаше никакво намерение да капитулира. Отхвърли вештера с мощна силова вълна, а атакуващия го вампир простреля с ослепителен бял пламък, който преряза колоната както нажежен нож — масло. Регис ловко избегна пламъка и се материализира в нормалната си фигура до Гералт.

— Внимавай! — извика Гералт, опитвайки се да разбере как е Йенефер. — Пази се, Регис!

— Да се пазя ли? — ахна вампирът. — Аз? Не съм дошъл тук за това!

С невероятен, мълниеносен, същински тигърски скок той се нахвърли върху магьосника и го сграбчи за гърлото. Кучешките му зъби проблеснаха.

Вилгефорц започна да вие от ужас и ярост. За миг изглеждаше, че е настъпил краят му. Но само така изглеждаше. Магикът разполагаше с резервни оръжия за всякакви случаи и срещу всякакви противници. Дори срещу вампири.

Ръцете, които хванаха Регис, пламнаха като нажежено желязо. Вампирът изкрещя. Гералт забеляза, че магьосникът буквално разкъсва Регис на две, също изкрещя и се втурна да го спаси, но безуспешно, Вилгефорц хвърли разкъсания вампир срещу колоната и го обля с бял пламък, който бликна от двете му ръце. Регис закрещя така, че вештерът запуши ушите си с ръце. С ужасяващ звън и трясък се пръснаха и последните витражи. А колоната просто се разтопи. Вампирът се разтопи заедно с нея и се превърна в безформен къс.

Гералт изруга, влагайки цялата си ярост и отчаяние. Подскочи и подготви сихила за удар. Но не успя да го нанесе. Вилгефорц се обърна

и го хвана с магическата си енергия. Вещерът прелетя през цялата зала, удари се с всичка сила в стената и се плъзна по нея. Остана да лежи като риба на сухо. Сега въпросът беше не какво счупено има, а какво е останало здраво. Вилгефорц се приближаваше към него. В ръката му се материализира железен прът, дълъг около шест стъпки.

— Бих могъл да те изпепеля със заклинание — каза той. — Бих могъл да те превърна в стъкло, както постъпих току-що с онова чудовище. Но на теб, вещерю, ти е съдено да загинеш по друг начин. В битка. Може да не е от най-честните, но все пак е битка.

Гералт не вярваше, че ще успее да се изправи. Но го направи. Изплю кръв през разцепената си устна. Стисна меча си по-силно.

— На Танед само леко те потроших. — Вилгефорц се приближи до него и завъртя пръта. — Леко и деликатно, понеже исках само да ти дам урок. Само че тъй като явно не си си взел поука, сега ще те потроша целия, ще те разкъсам на парченца. Така че никой никога да не успее да те събере наново.

Той нападна. Гералт не отстъпи. Прие боя.

Железният прът проблясваше и свистеше, магьосникът подскачаше около танцуващия вещер. Гералт избягваше ударите му и сам нанасяше своите, но Вилгефорц ловко ги парираше и тогава сблъскващите се железа стенеха жаловито.

Магьосникът беше бърз и ловък като демон.

Той изльга Гералт с едно завъртане на тялото си и с ловък удар отляво го уцели в ребрата. Преди вещерът да успее да възвърне равновесието си и да възстанови дишането си, той получи такъв удар по рамото, че чак приклекна. С един бърз отскок успя да защити главата си, но не успя да избегне удара отдолу, малко над бедрата. Олюля се и се бълсна в стената, но прояви достатъчно съобразителност, за да падне на пода — точно в мига, в който железният прът леко закачи косата му и се заби в стената така, че полетяха искри.

Гералт се претърколи, прътът се заби в пода на косъм от главата му и отново се разхвърчаха искри. Следващият удар се стовари върху гърба му. Разтърсане, парализираща болка, слабост в коленете. Магьосникът замахна с пръта. В очите му гореше триумфът от победата.

Гералт стисна в юмрук медальона на Фрингила.

Железният прът се стовари с такава сила, че всичко се разтресе. Удари се в пода на един фут от главата на вешера. Гералт скочи и бързо застана на едно коляно. Вилгефорц подскочи и нанесе удар. Прътът отново мина на няколко цала от целта си. Магьосникът поклати глава в недоумение и се поколеба за момент.

После, неочеквано разбрал, въздъхна. Очите му блеснаха. Скочи и едновременно с това замахна.

Твърде късно.

Гералт мълниеносно го съсече през корема. Вилгефорц изкрещя, изпусна пръта, отстъпи назад и се преви на две. Вешерът вече стоеше до него. С един ритник го запрати върху останките от колоната и го разсече от ключицата до бедрото. По пода плисна кръв, струята оформи неясен рисунък. Магьосникът закрещя и падна на колене. Отпусна глава, поглеждайки към гърдите и стомаха си. Дълго време не можа да откъсне поглед от картината, която се разкри пред очите му.

Гералт го чакаше спокойно, застанал в бойна поза, със сихил, готов за действие.

Вилгефорц застена сърцераздирателно и вдигна глава.

— Гера-а-алт...

Вешерът не му позволи да довърши.

Дълго време беше много тихо.

— Не знаех... — каза най-накрая Йенефер, надигайки се от купчината отломки. Изглеждаше страшно. От носа ѝ течеше кръв, която обливаше брадичката ѝ и се стичаше по гърдите. — Не знаех — повтори тя, срещайки неразбиращия поглед на Гералт, — че владееш илюзионистки магии. Които, на всичко отгоре, могат да измамят Вилгефорц...

— Не бях аз. Медальонът ми.

— Аха — подозрително го изгледа тя. — Интересно. И все пак — за онова, че сме още живи, трябва да благодарим на Цири.

— Не разбрах?

— Окото му. Не беше възвърнал изцяло координацията си. Невинаги успяваше да улучи. Аз обаче дължа живота си най-вече на...

Тя замълча и погледна към останките от разтопената колона, в които можеха да се забележат очертанията на една фигура...

— Кой беше той, Гералт?

— Приятел. Ще ми липсва.

— Човек ли беше?

— Въплъщение на човечността. Какси, Йен?

— Имам няколко счупени ребра, сътресение на мозъка, тазобедрената става, гръбначния стълб. Останалото е наред. Ати?

— Горе-долу същото.

Тя погледна равнодушно към главата на Вилгефорц, която лежеше точно в центъра на подовата мозайка. Малкото стъклено око на магьосника ги гледаше с ням укор.

— Хубава гледка — каза Йенефер.

— Така е — съгласи се Гералт след известно време. — Но вече ѝ се нагледах. Можеш ли да вървиш?

— С твоя помощ — да.

* * *

Тримата се срещнаха на мястото, където се събираха коридорите. Под арките. Пред мъртвите погледи на алабастровите канефори.

— Цири — рече вештерът и разтърка очи.

— Цири — каза подкрепяната от вештера Йенефер.

— Гералт — каза Цири.

— Цири — отвърна той, преодолявайки внезапния спазъм на гърлото. — Радвам се да те видя.

— Госпожо Йенефер.

Магьосницата се измъкна изпод ръката на вештера и с огромно усилие се изправи.

— Как само изглеждаш, момиче! — рече суроно тя. — Я се погледни! Как изглеждаш! Оправи си косата. Не се изгърбвай. Ела насам.

Цири се приближи вдървено, като автомат. Йенефер ѝ оправи якичката и се опита да избърше с ръкав вече засъхналата кръв. Докосна косите ѝ. Погледна белега на бузата ѝ. Силно я прегърна. Много силно. Гералт видя ръцете ѝ на гърба на Цири. Видя обезобразените ѝ пръсти. Не почувства нито гняв, нито жал, нито омраза. Само умора и безумно желание на всичко това да се сложи край...

— Мамо...

— Дъще моя...

— Да вървим — осмели се да каже най-накрая той, но след като изчака максимално дълго.

Цири подсмръкна силно и си избърса носа с опакото на ръката. Йенефер я погледна и потърка окото си, сякаш нещо е влязло в него. Вещерът погледна към коридора, от който се беше появила Цири, сякаш очакваше оттам да излезе още някой. Цири поклати глава. Той разбра.

— Да се махаме оттук.

— Да — съгласи се Йенефер. — Искам да видя небето.

— Повече никога няма да ви изоставя — глухо каза Цири. — Никога.

— Да се махаме оттук — каза за трети път Гералт. — Цири, подкрепяй Йен.

— Няма защо да ме подкрепя!

— Позволи ми, мамо.

Пред тях се намираше стълбището — голямото стълбище, потънало в дим, разсейвай от мъждукащата светлина на факлите и на огъня в железните кошове. Цири потрепери. Вече беше виждала тези стълби. В сънищата и виденията си.

Долу, в ниското, ги чакаха въоръжени хора.

— Изморих се — прошепна Цири.

— Аз също — призна си Гералт, хващайки сихила.

— Стигат ни толкова убийства.

— И на мен ми омръзна.

— Има ли друг изход оттук?

— Не. Само тази стълба. Трябва да го направим, момиче. Йен иска да види небето. А аз искам да видя небето, Йен и теб.

Цири се огледа, погледна Йенефер, която се беше облегнала на перилата, за да не падне. Измъкна отнякъде медальоните, които беше свалила от шията на Бонхарт. Котката закачи на шията си, вълка подаде на Гералт.

— Надявам се, че знаеш — каза той, — че това са просто символи?

— Всичко в живота е просто символи.

Тя извади Лястовичката от ножницата ѝ.

— Да вървим, Гералт.

— Да вървим. Стой по-близо до мен.

Долу с оръжие в ръце ги очакваха наемниците на Скелен. С бърз жест Кукумявката изпрати първата група към стълбището. По стъпалата затропаха подковани ботуши.

— По-бавно, Цири. Не бързай. Стой по-близо до мен.

— Добре, Гералт.

— И спокойно, момиче, по-спокойно. Не забравяй, никаква злоба, никаква омраза. Ние просто трябва да излезем и да видим небето. А всички, които ни се изпречат на пътя, трябва да умрат. Не се съмнявай в това.

— Не се и съмнявам. Искам да видя небето.

Стигнаха до първата площадка без проблеми. Наемниците отстъпваха, изненадани и победени от спокойствието им. Но само след миг трима се нахвърлиха върху тях, размахвайки мечовете си с крясъци. Умряха веднага.

— Всички заедно! — изрева отдолу Кукумявката. — Убийте ги!

Скочиха следващите трима. Гералт бързо се спусна насреща им, изльга ги с бърз финт и съсече първия през гърлото. Обърна се на другата страна, пропускайки Цири под дясната си ръка. Тя леко удари втория през слабините. Третият се опита да се спаси, скачайки през перилата. Не успя. Гералт избърса с ръкав опръсканото си с кръв лице.

— По-спокойно, Цири.

— Спокойна съм.

Следващата тройка. Пробляване на остриета, вик, смърт. Надолу прокапа гъста кръв, започна да се стича по стъпалата. Някакъв наемник, облечен с украсена с месинг разбойническа дреха, скочи към тях с дълго копие. Очите му блестяха безумно от наркотика. Цири бързо замахна по диагонал, отби дръжката. Гералт го съсече. Избърса си лицето. Продължила да слизат надолу, без да се оглеждат. Втората площадка вече беше близко.

— Убийте ги! — ревеше Скелен. — Към тях! Убийте ги!

Тропот и викове по стъпалата. Пробляване на острие, вик. Смърт.

— Добре, Цири. Само по-спокойно. Без еуфория. И по-близо до мен.

— Винаги ще бъда близо до теб.

— Не разсичай от височината на раменете; ако можеш, гледай да е от лакътя. И внимавай.

— Внимавам.

Пробляськ на острие. Вик, кръв. Смърт.

— Добре, Цири.

— Искам да видя небето.

— Много те обичам.

— И аз теб.

— Внимавай. Вече сме близо.

Пробляськ на острие, вой. Вървяха, догонвайки стичащата се по стъпалата кръв. Слизаха надолу, все по-надолу, по стълбището на замъка Стига. Един от нападателите се подхълъзна по окървавените стъпала, падна в краката им и започна да вие, да моли за милост, прикрил главата си с ръце. Минаха покрай него, без да го поглеждат.

До третата площадка никой не се осмели да им прегради пътя.

— Лъковете! — изрева отдолу Стефан Скелен. — Вадете арбалетите! Бореас Мун трябва да донесе арбалетите! Къде е той?

Кукумявката нямаше как да знае, че Бореас Мун вече е доста далеч. Той препускаше право на изток, притиснал чело към конската грива, опитвайки се да изцеди всички сили на коня си.

От останалите, които бяха изпратени за лъкове и арбалети, се върна само един. Ръцете на отвикналия да стреля наемник трепереха, а очите му сълзяха от фистеха. Първата стрела едва одраска парапета. Втората падна на стълбите.

— По-високо! — дереше се Кукумявката. — Прицели се по-нависоко, идиот! Стреляй по-отблизо!

Арбалетчикът се прицели така, сякаш не го чуващ. Скелен изруга страшно, изтръгна арбалета от ръцете му, скочи на стълбата, отпусна се на едно коляно и се прицели. Гералт бързо закри с тялото си Цири. Но момичето веднага изскочи иззад гърба му, а когато тетивата бръмна, тя вече се намираше на позиция. Вдигна меча в горна кварта и отби стрелата с такава сила, че тя се въртя дълго във въздуха, преди да падне на земята.

— Много добре — промърмори Гералт. — Много добре, Цири. Но ако още веднъж направиш нещо такова, ще ти хвърля един здрав пердах.

Скелен пусна арбалета. И изведнъж осъзна, че е останал сам.

Всичките му хора, събрани на групичка, се намираха най-долу. Никой не се осмеляваше да стъпи на стълбата. И като че ли бяха намалели, още няколко бяха побягнали нанякъде. Същата работа, както с арбалетите.

А вещерът и вещерката спокойно, без да бързат и без да забавят крачка, слизаха надолу по окървавените стълбища на замъка Стига. Вървяха рамо до рамо, хипнотизирайки противниците си и заблуждавайки ги с бързите движения на остритеата си.

Скелен отстъпи. И не спря да отстъпва. До самия край. Когато се озова сред своите и видя, че и те продължават да отстъпват, той безсилно изруга.

— Момчета! — извика той, а гласът му прозвуча фалшиво и се разтрепери. — По-смело! Напред! Заедно! Напред, по-смело! След мен!

— Върви си сам — избъбри някой, поднасяйки към носа си шепа с фистех.

Ударът с юмрук на Кукумявката запрати прашеца по лицето, ръцете и яката на кафтана му.

Вещерът и вещерката стигнаха до втората площадка.

— Когато слязат долу — извика Кукумявката, — ще можем да ги обкръжим. Смело, момчета! На оръжие!

Гералт погледна Цири. И едва не извика от гняв, когато забеляза в сивите ѝ коси бели, блестящи като сребро нишки. Но веднага се овладя. Сега не беше подходящият момент да се ядосва.

— Внимавай — рече глухо той. — Дръж се близо до мен.

— Винаги ще бъда до теб.

— Долу ще бъде напечено.

— Знам. Но нали сме заедно.

— Заедно сме.

— Аз съм с вас — каза Йенефер, която слизаше след тях по почервенелите, хълзгави от кръвта стъпала.

— Дръжте се накуп! Дръжте се накуп! — ревеше Кукумявката.

Някои от онези, които бяха изтичали за арбалетите, се върнаха. Без арбалети. И много уплашени.

От трите коридора, водещи към стълбището, се разнесе грохот на разбивани с бойни брадви врати, звън на желязо и тежки крачки. Изведенъж от всичките три коридора се изсипаха войници с черни

шлемове, брони и наметала със сребърни саламандри. Щом чуха силните и страшни възгласи, наемниците на Скелен хвърлиха оръжията си на земята. В малцината, които още не се бяха решили да го направят, се прицелиха арбалети и остриетата на рогатини, чуха се страшни викове. Този път се подчиниха всички, тъй като стана ясно, че черните войници умират от нетърпение да очистят някого и само чакат повод да го направят. Кукумявката стоеше до колоната, скръстил ръце на гърдите си.

— Чудотворна помощ? — измърмори Цири. Гералт поклати глава в знак на отрицание. Арбалетите и копията се насочиха към тях.

— *Glaeddyvan vort!*

Съпротивата беше безсмислена. Целият двор беше пълен с черни войници, като мравуняк, а Гералт и Цири бяха твърде изморени. Но не хвърлиха мечовете. Оставиха ги внимателно на стъпалата. След това седнаха. Гералт усещаше топлото рамо на Цири, чуваше дишането ѝ.

Отгоре, заобикаляйки труповете и локвите кръв, показвайки на черните войници празните си ръце, слизаше Йенефер. Тя тежко седна до тях на стъпалата. Гералт усети топлината ѝ с другото си рамо.
„Жалко — помисли си той, — че не може винаги да бъде така.“

Знаеше много добре, че не може.

Връзваха хората на Кукумявката и ги отвеждаха един по един. Черните войници със саламандри на плащовете ставаха все повече. Неочаквано сред тях се появиха и офицери, които се разпознаваха лесно по белите пера и сребърните кантове на броните. И по уважението, с което им правеха път.

Пред един от офицерите, чийто шлем беше особено богато украсен със сребро, отстъпваха с изключителна почит. Даже с поклони. Именно той се изправи пред застаналия до колоната Скелен. Кукумявката — това се забелязваше дори при потрепващата светлина от борините и догарящите в металните кошове картини — пребледня, стана бял като хартия.

— Стефан Скелен — гръмко изрече офицерът със звучен глас, който отекна под сводовете на коридора. — Ще бъдеш съден за предателство.

Отведоха Кукумявката, но ръцете му не бяха вързани като на подчинените му. Офицерът се обърна. От гоблена на втория етаж се откъсна едно тлеещо парче и падна, наподобявайки огромна огнена

птица. Светлината се отрази в сребърните кантове на бронята, в прикриващото половината лице забрало на шлема, който, както при всички черни войници, беше изкован във формата на зловеща озъбена челюст.

„Дойде и нашият ред“ — помисли си Гералт и не сърка. Офицерът гледаше Цири, а очите му просветваха през прорезите на забралото, забелязвайки и отбелязвайки всяка една подробност. Бледността ѝ. Белегът на бузата. Кръвта на ръкава и на ръката, Белите кичури в косите ѝ.

След това нилфгардецът погледна към вещера.

— Вилгефорц? — попита той със звучния си глас. Гералт поклати глава в знак на отрицание.

— Кахир аеп Кеалах?

Ново отрицателно поклащане на главата.

— Битка — каза офицерът, гледайки към стълбището. — Кървава битка. Но който меч вади... Освен това доста си облекчил задачата на палача. Дълъг път си извървял, вещерю.

Гералт не отговори. Цири силно подсмръкна и избърса носа си с ръкав. Йенефер я погледна неодобрително. Нилфгардецът забеляза погледа ѝ и се усмихна.

— Дълъг път си извървял — повтори той. — Дойде тук от другия край на света. За нея и заради нея. И поне заради това си заслужил нещо. Господин Де Рид!

— Слушам, Ваше Императорско Величество.

Вещерът не се изненада.

— Намерете отделна стая, в която бих могъл спокойно да си поговоря с господин Гералт от Ривия. А докато двамата разговаряме, искам да осигурите всички удобства на двете дами. Разбира се, под непрекъсната бдителна охрана.

— Слушам, Ваше Императорско Величество.

— Господин Гералт, елате с мен, ако обичате.

Вещерът се изправи. Погледна към Йенефер и Цири, за да ги успокои, да ги възпре от предприемането на глупави постъпки. Но от това нямаше нужда. И двете бяха ужасно уморени. И примирени със съдбата.

* * *

— Дълъг път си извървял — каза за трети път, свалийки шлема си, Емхир вар Емрейс Дейтвен Адан ин Карн аеп Морвуд, Белият пламък, Танцуващ на Гробовете на Враговете си.

— Не мисля, че твоят е бил по-кратък, Дуни — спокойно отвърна Гералт.

— Значи ме позна — усмихна се императорът. — А на мен ми се струваше, че липсата на брада и различното поведение съвсем са ме променили. От онези, с които някога сме се срещали в Цинтра, мнозина са идвали в Нилфгард и съм ги приемал на аудиенции. Никой не ме позна. А ти ме видя само веднъж, и то преди шестнайсет години. Нима толкова силно съм се запечатал в паметта ти?

— Нямаше да те позная, наистина много си се променил. Просто се досетих. Още преди време, не без странична помощ и подсказване, се досетих каква роля е изиграло кръвосмешението в семейството на Цири. За нейната кръв. В един от кошмарите ми се присъни възможно най-страшното, най-отвратителното кръвосмешение. И изведнъж се появяваш ти.

— Едва си стоиш на краката — рече студено Емхир. — А това, че насила проявяваш дързост, те изтощава още повече. Можеш да седиш в присъствието на императора. Тази привилегия ти се дарява пожизнено.

Гералт седна с облекчение. Емхир продължи да стои, облегнат на един резбован шкаф.

— Ти спаси живота на дъщеря ми — каза той. — Няколко пъти. За което ти благодаря. От мое име и от името на потомците ми.

— Направо ме обезоръжаваш.

Емхир не реагира на язвителната забележка.

— Цирила ще дойде в Нилфгард. В подходящия момент ще стане съпруга на императора. Точно както са ставали и ще стават кралици десетки момичета. Тоест, почти без да познават съпруга си. Често без изобщо да го опознаят след първата среща. Често разочаровани от първите дни и... нощи след сватбата. Цирила няма да е първата.

Гералт се въздържа от коментари.

— Цирила — продължи императорът — ще бъде щастлива, както и повечето кралици, за които ти споменах. Това ще дойде с времето. Любовта, която въобще не искам от нея, тя ще пренесе върху сина, който ще ми роди. Ерцхерцог, а после и император. Император, който ще има син. Син, който ще стане владетел на света и ще го спаси от унищожение. Така гласи пророчеството, чието точно съдържание знам само аз.

— Разбира се — продължи Белият пламък, — Цирила никога няма да разбере кой съм аз. Тази тайна ще умре. Заедно с онези, които я знаят.

— Ясно — кимна Гералт. — Не може да е по-ясно.

— Не може да не виждаш ръката на Предопределението, което стои зад всичко това — обади се след кратко мълчание Емхир. — Дори зад твоите действия. Още от самото начало.

— Във всичко това по-скоро виждам ръката на Вилгефорц. Нали точно той те изпрати навремето в Цинтра? Когато още беше Омагьосания Таралеж. Той направи така, че Павета...

— Колко си заблуден — прекъсна го рязко Емхир, премятайки през рамо наметалото със саламандъра. — Нищо не знаеш. И не трябва да знаеш. Поканих те не за да ти разказвам историята на живота си. И не за да се оправдавам пред теб. Единственото, което си заслужил, е гаранция, че на момичето няма да му се случи нищо лошо. Аз не съм ти длъжен с нищо, вещерю. С нищо.

— Напротив! — прекъсна го Гералт също толкова рязко. — Ти наруши сключеното споразумение. Не спази дадената дума. Излъга. Това е дълг, Дуни. Ти наруши клетвата си като принц и имаш дълг като император. С императорски лихви. За десет години!

— Това ли е всичко?

— Да. Защото само толкова ми се полага, не повече. Но не и по-малко! Трябваше да взема детето, когато навърши шест години. Но ти нямаше намерение да изчакаш обещания срок. Беше решил да ми я откраднеш много по-рано. Само че предопределението, на което толкова обичаш да се позоваваш, се присмя над теб.

През следващите десет години ти продължи да се бориш срещу него. И сега най-накрая я получи, получи Цири, собствената си дъщеря, която някога подло и отвратително лиши от семейство и която сега още по-отвратително възнамеряваш да заплодиш, без да се

притесняваш, че извършваш кръвосмешение. Без да искаш от нея любов. Честно казано, Дуни, не знам как ще я погледнеш в очите.

— Целта оправдава средствата — изрече глухо Емхир. — Това, което правя, го правя заради нашите потомци. Заради спасението на света.

— Ако това е начинът да бъде спасен светът — вдигна глава вещерът, — то по-добре да загине. Повярвай ми, Дуни, по-добре да загине.

— Много си пребледнял — рече меко Емхир вар Емрейс. — Успокой се, че току-виж си припаднал.

Той се отдалечи от шкафа, придърпа си един стол и седна. На вещера наистина му се виеше свят.

— Да се превърна в Железния таралеж — започна спокойно и тихо императорът, — беше единственият начин да принудят баща ми да сътрудничи с узурпатора. Всичко се случи след преврата. Баща ми — сваленият император — беше арестуван и изтезаван. Само че той не се пречупи. Тогава опитаха друг начин — пред очите му наетият от узурпатора магьосник ме превърна в чудовище. Магьосникът добави още нещо по своя инициатива. И по-точно заради чувството си за хумор. На нашия език „емхир“ означава „таралеж“. Както вече казах, баща ми не се пречупи и беше убит. А мен ме пуснаха в гората, изпращайки ме с присмех и кикот, и насыскаха след мен кучета. Успях да оцелея; не ме преследваха особено настървено, защото не знаеха, че магьосникът е объркал работата и нощем си връщам човешкия образ. За щастие познавах няколко души, на чиято преданост можех да разчитам. И за твоето сведение, тогава бях на тридесет години.

Наложи се да бягам от страната. А това, че магията може да се развали на Север, отвъд Стълбата Марнадал, го прочете по звездите един леко чалнат астролог на име Ксартисиус. После, след като станах император, му подарих за благодарност кула и оборудване. Дотогава му се налагаше да работи с взети назаем инструменти.

За случилото се в Цинтра знаеш, затова не мисля да губя време, задълбавайки в тези неща. Единствено не съм съгласен с това, че Вилгефорц има нещо общо със случая. Първо, тогава още не го познавах; второ, изпитвах силна антипатия към магьосниците. Всъщност и до днес не ги харесвам особено. А, за малко да забравя: след като си върнах престола, намерих онзи магьосник, който близеше

задника на императора и ме изтезаваше пред очите на баща ми. Аз също проявих чувството си за хумор. Магьосникът се казваше Братенс, а на нашия език това звучи почти като „печен“.

Но стига толкова спомени, да се върнем към същността. Скоро след раждането на Цири, Вилгефорц ме посети тайно в Цинтра. Определи се като агент на хората, които са ми все още верни и са се скрили в Нилфгард от узурпатора. Предложи ми помощ и скоро доказа, че наистина може да ми помогне. Когато го попитах, все още разкъсан от съмнения, защо се е заел с това, той откровено ми отвърна, че разчита на благодарността ми. На милостта, привилегиите и властта, с които ще го дари великият император на Нилфгард. Тоест аз, могъщият господар, завладял половината свят, човекът, чийто потомък ще стане владетелин на света. Заедно с такива велики владетели, заяви Вилгефорц без капчица свян, самият той се надявал да стигне далеч. Тогава той ми подаде свитъци от змийска кожа и насочи вниманието ми към съдържанието им.

Така се запознах с предсказанието. Научих за съдбата на света и вселената. Разбрах какво трябва да направя и стигнах до извода, че целта оправдава средствата.

— Но разбира се.

— По това време в Нилфгард — Емхир пропусна ироничната му забележка покрай ушите си, — моите дела се развиваха все по-добре. Моите поддръжници се сдобиваха с все повече влияние; най-накрая, подкрепяни от група редови офицери и кадетския корпус, те се решили на държавен преврат. Само че за това съм им бил нужен аз. Законният наследник на престола и короната на империята, истинският Емрейс, кръв от кръвта на рода Емрейс, на който му предстоеше да се превърне в знаме на революцията. Между нас казано, много революционери се надяваха, че това ще си остане ролята ми. Онези от тях, които са още живи, и до днес съжаляват за това.

Но както вече казах, стига лирични отстъпления. Трябваше да се върна у дома. Дойде моментът Дуни — лъжепринц от Маехт и мним цинтрийски херцог — да оповести за правата си над трона. Само че аз не забравих предсказанието. Трябваше да се върна задължително с Цири. А междувременно Каланте внимателно, много внимателно ми гледаше в ръцете.

— Тя никога не ти се довери.

— Знам. Мисля, че тя знаеше нещо за това предсказание. И би направила всичко, за да ми попречи, а в Цинтра бях в нейна власт. Значи трябаше да се върна в Нилфгард, но така, че никой да не се досети, че аз съм Дуни, а Цири е моята дъщеря. Начинът да го направя ми беше подсказан от Вилгефорц: Дуни, Павета и детето им трябаше да умрат. Да изчезнат безследно.

— При организираното от вас корабокрушение.

— Точно така. При пътуване от Скелиге към Цинтра, когато корабът преминаваше през падината Седна, Вилгефорц смяташе да потопи кораба с магия. Аз, Павета и Цири трябаше предварително да се затворим в специална защитена каюта и да оцелеем. А екипажът...

— Не трябаше да оживее — завърши вещерът. — Така е започнало ходенето ти по трупове.

Известно време Емхир вар Емрейс мълча. Накрая заговори, а гласът му прозвуча сухо:

— Започна малко по-рано. За жалост. В мига, в който се оказа, че Цири не е на борда.

Гералт повдигна вежди.

— За съжаление — лицето на императора оставаше безизразно, — в плановете си бях подценил Павета. Тази слабичка девойка с вечно приведен поглед успя да разгадае намеренията ми. Точно преди да вдигнем котва, тя изпратила момичето на сушата. Направо побеснях. Тя също. Изпадна в истерия. По време на разразилия се скандал тя падна зад борда. Преди да успея да скоча след нея, Вилгефорц дръпна кораба със своя притегател. Ударих си главата и изгубих съзнание. Оцелях по чудо, заплетен в тънките корабни въжета. Свестих се целият в бинтове. Бях със счупена ръка...

— Интересно — попита студено вещерът, — как ли се чувства човек, убил собствената си жена?

— Отвратително — веднага отвърна Емхир. — Чувствах се и все още се чувствам дяволски отвратително. И фактът, че никога не съм я обичал, не променя нищо. Целта оправдава средствата. Но искрено съжалявам за смъртта ѝ. Не съм я искал и не съм я планирал. Павета загина случайно.

— Лъжеш — изрече сухо Гералт, — а на императорите не им подобава да лъжат. Павета не е трявало да остава жива. Тя щеше да те

разобличи. Никога нямаше да допусне да се случи онова, което си възнамерявал да направиш с Цири.

— Щеше да живее... — възрази Емхир. — Някъде... далеч. Има толкова много замъци... Дори да е Дарн Рован... Не можех да я убия.

— Даже заради целта, която оправдава средствата?

— Винаги може да се намери някое не чак толкова драматично средство — потри лице императорът. — Съществуват толкова много.

— Невинаги — каза вештерът, без да сваля очи от лицето му. Емхир погледна встрани.

— Точно това имах предвид — кимна Гералт. — Завършвай разказа си. Времето тече.

— Каланте пазеше момичето като зениците на очите си. Дори не можех да си помисля за отвлечане. Отношенията ми с Вилгефорц силно охладняха, останалите магьосници продължаваха да предизвикват в мен антипатия... Но военните и аристокрацията непрекъснато ме подтикваха към война и нападение над Цинтра. Кълняха се, че народът го иска, че народът има нужда от жизнено пространство, че вслушването във *vox populi*^[3] ще бъде един вид императорско изпитание. Реших да убия с един удар два заека. С един замах да получа и Цинтра, и Цири. Останалото ти е известно.

— Известно ми е — кимна Гералт. — Благодаря ти за разговора, Дуни. Признателен съм ти, че ми отдели от времето си. Но това не може да продължава повече. Много съм уморен. Видях смъртта на приятелите си, които дойдоха с мен на края на света. Дойдоха, за да спасят дъщеря ти. Дори не я познаваха. Освен Кахир, останалите не я познаваха. А дойдоха да я спасят. Защото бяха благородни и почтени. И какво? Намериха смъртта си. Според мен това е несправедливо. И ако искаш да знаеш, не съм съгласен с това. Плюя на такива истории, в които честните хора умират, а негодниците си живеят живота и продължават с гнусните си дела. Нямам вече сили, императоре. Викай хората си.

— Вещерю...

— Тайната трябва да умре с всички, които я знаят. Това са твои думи. Нямаш друг избор. Не е вярно, че има много начини. Ще избягам от всеки затвор. Ще ти отнема Цири. Няма цена, която да не заплатя, за да ти я отнема. Знаеш го много добре.

— Знам го.

— Може да оставиш Йенефер жива. Тя не знае тайната.

— Тя — каза сериозно Емхир, — ще плати каквато и да е цена, за да спаси Цири. И да отмъсти за смъртта ти.

— Така е — кимна Гералт. — Забравих колко много обича Цири. Прав си, Дуни. Какво пък, от предопределението не може да се избяга. Но имам една молба.

— Слушам те.

— Позволи ми да се простя с тях. След това се оставям в ръцете ти.

Емхир се приближи до прозореца и се загледа в планинския връх.

— Не мога да ти откажа. Но...

— Не се бой. Нищо няма да кажа на Цири. Ако ѝ разкрия кой си ти, ще я нараня. А аз не бих понесъл да я нараня.

Емхир мълча дълго, продължавайки да гледа през прозореца.

— Може пък наистина да съм ти задължен — обърна се той към Гералт. — Чуй какво ще ти предложа в отплата. Много отдавна, преди много години, когато хората все още имали чест, гордост и достойнство, когато все още държали на думата си и се страхували ужасно много от безчестието, понякога се случвало така, че за да избегне опозоряващата го ръка на палача или наемния убиец, осъденият на смърт човек влизал във вана с гореща вода и си прерязвал вените. Може пък...

— Заповядай да напълнят ваната.

— Мога ли да разчитам на това — продължи спокойно императорът, — че Йенефер ще пожелае да те придружи?

— Почти съм сигурен в това. Но все пак трябва да я попиташи. Йенефер има доста бунтарска натура.

— Знам.

* * *

Йенефер се съгласи веднага.

— Кръгът се затвори — каза тя, гледайки към китките на ръцете си. — Змията Уробос заби зъби в собствената си опашка.

* * *

— Не разбирам! — изсъска Цири като ядосан котарак. — Не разбирам защо трябва да отида с него! Къде? Защо?

— Дъще — рече меко Йенефер. — Такова е твоето предопределение. Разбери, че просто не може да бъде иначе.

— А вие?

— Ние — Йенефер погледна Гералт — имаме друго предопределение. Просто така трябва да бъде. Ела тук, дъще. Прегърни ме силно.

— Те искат да ви убият, нали? Не съм съгласна! Току-що ви намерих! Не е справедливо!

— Който вдигне меч — проговори глухо Емхир вар Емрейс, — от меч умира. Те се сражаваха срещу мен и изгубиха. Но изгубиха достойно.

С три крачки Цири се озова до него, а Гералт въздъхна тихо. Чу въздишката и на Йенефер. „Дявол да те вземе — помисли си той, — всички ще го разберат! Цялото черно войнство ще види онova, което не може да скрие! Същата осанка, същите горящи очи, същата извивка на устните. Скръстените по същия начин на гърдите ръце. За твой голям късмет пепелявите коси е наследила от майка си. И все пак е достатъчно само да погледне човек, за да разбере, че сте една кръв...“

— Значи ти... — каза Цири, изпепелявайки Емхир с огнения си поглед. — Значи ти си спечелил? И смяташ, че си спечелил честно?

Емхир вар Емрейс не отговори. Само се усмихна доволно, без да сваля поглед от момичето. Цири стисна зъби.

— Толкова хора загинаха. Толкова хора умряха заради теб. И те ли изгубиха достойно? Нима тяхната смърт е достойна? Само зверовете могат да си мислят така. Въпреки че съм виждала смъртта в очите, не можа да ме превърнеш в звяр. Няма и да успееш.

Той не отговори. Гледаше я така, сякаш я изпиваше с поглед.

— Знам какво си намислил — изсъска тя. — Какво искаш да направиш с мен. И ще ти кажа още сега, тук: няма да ти позволя да ме докоснеш. А ако ти... Ако ме... Ще те убия. Дори вързана. Когато заспиш, ще ти прегриза гърлото.

С едно махване на ръката императорът успокои надигналото се сред офицерите мърморене.

— Ще стане онова, което е писано — процеди той, без да сваля поглед от Цири. — Прости се с приятелите си, Цирила Фиона Елен Рианон.

Цири погледна вещера. Гералт поклати глава в знак на отрицание. Момичето въздъхна.

Двете с Йенефер се прегърнаха и дълго си шепнаха. После Цири се приближи до Гералт.

— Жалко — тихо каза тя. — Всичко обещаваше да бъде по-добре.

— Много по-добре — потвърди той.

Двамата се прегърнаха.

— Бъди смела.

— Той няма да ме получи — прошепна тя. — Не се страхувай.

Ще избягам от него. Имам си начини...

— Не бива да го убиваш. Запомни, Цири. Не бива.

— Не се бой. И през ум не ми е минавало да го убивам. Знаеш ли, Гералт, вече достатъчно убивах. Предостатъчно.

— Предостатъчно. Сбогом, вещерке.

— Сбогом, вещерю.

— Само не плачи.

— Лесно ти е да го кажеш.

* * *

Емхир вар Емрейс, императорът на Нилфгард, изпроводи Йенефер и Гералт до банята, почти до ръба на огромния мраморен басейн, пълен с ароматна гореща вода.

— Сбогом — каза той. — Не е нужно да бързате. Аз тръгвам, но ще оставя тук хора, които ще инструктирам и на които ще дам съответните заповеди. Когато се пригответе, викнете, и лейтенантът ще ви подаде ножа. Но пак повтарям, няма нужда да бързате.

— Оценяваме милостта ви — кимна сериозно Йенефер. — Ваше Императорско Величество?

— Слушам ви.

— Моля ви, не наранявайте дъщеря ми. Не искам да умирам с мисълта, че тя плаче.

Емхир дълго мълча. Много дълго. Облегнат на касата на вратата. Обърнат на другата страна.

— Госпожо Йенефер — каза най-накрая той със странно изражение на лицето. — Бъдете сигурна, че няма да нараня дъщерята на двама ви с вешера Гералт. Минавал съм през труповете на приятели и съм газил гробовете на враговете си. И смятах, че мога да направя всичко. Но онова, в което ме подозирате, просто не мога да го направя. Сега вече знам това. Благодарение на вас двамата. Сбогом.

Той излезе, затварящки тихо вратата зад себе си. Гералт въздъхна.

— Ще се събличаме ли? — Той погледна към димящия басейн.
— Честно казано, изобщо не ми допада мисълта, че ще ни извлекат оттук във вид на голи трупове...

— А на мен пък въобще не ми пука как ще ме извадят. — Йенефер събу обувките си и бързо свали полата си. — Макар това да е последното ми къпане, изобщо нямам намерение да влизам облечена във водата.

Тя съблече ризата си презглава и влезе в басейна, енергично разплисквайки водата.

— Хайде, Гералт. Какво стоиш като вкаменен?

— Бях забравил колко си красива.

— Бързо забравяш. Хайде, влизай.

Щом се озова до нея, тя обви ръце около врата му. Той я целуна, галейки тялото ѝ под водата и над нея.

— А дали моментът е подходящ? — попита риторично той.

— За тези неща всеки момент е подходящ — измърка тя, потапящки във водата едната си ръка и докосвайки тялото му. — Емхир повтори два пъти, че не е нужно да бързаме. Как би предпочел да прекараме последните ни отпуснати минути? В стонове и плач? Недостойно. В разказание? Банално и глупаво.

— Не става въпрос за това.

— А за какво?

— Ако водата изстине — промърмори той, галейки я по гърдите, — разрезите ще бъдат болезнени.

— За удоволствието си заслужава да се заплати с болка. — Йенефер пъхна и другата си ръка под водата. — Ти страхуваш ли се от

болката?

— Не.

— Аз също. Седни на ръба на басейна. Искам да те любя, но дявол да го време, нямам никакво намерение да се гмуркам.

* * *

— О, скъпи! — каза Йенефер, отмятайки глава така, че влажните ѝ от парата коси се пръснаха по ръба на басейна като малки черни змийчета. — О, скъпи...

* * *

— Обичам те, Йен.

— Обичам те, Гералт.

— Време е. Да им викнем ли?

— Да викнем.

Те викнаха. Първо извика вештерът, след това викна Йенефер. После, без да дочекат отговора, извикаха и двамата:

— Хайде! Готови сме! Давайте ножа! Ееей! По дяволите! Водата ще изстине!

— Ами тогава излизайте, де — каза Цири, надниквайки в басейна. — Всички си тръгнаха.

— Какво-о-о?

— Нали ви казах: тръгнаха си. Освен нас тримата тук няма жив човек. Обличайте се. Голи изглеждате много смешно.

* * *

Докато се обличаха, ръцете им започнаха да треперят. И на двамата. С огромни усилия се справяха с катарамите, илиците и копчетата. Цири не спираше да бърбори.

— Тръгнаха си. Внезапно. Всичките. Събраха се, метнаха се на конете и си тръгнаха. Вдигайки облак прах.

— И никого ли не оставиха?

— Никого.

— Странно — прошепна Гералт. — Нищо не разбирам.

— Да не се е случило нещо? — прокашля се Цири.

— Не — отвърна бързо Цири. — Нищо.

Тя лъжеше.

* * *

Отначало правеше фасони. Изпъната, гордо вдигната глава, с каменна физиономия, тя отблъсна облечените в черни ръкавици ръце на черните рицари, гледайки смело и предизвикателно ужасните забрала на шлемовете им. Повече не посмяха да я докоснат. Освен това ги възпираще ръмженето на офицера, онзи широкоплещест мъж със сребърните обшивки на бронята и белите пера от чапла на шлема.

Тя тръгна към изхода, ескортирана от двете страни. С гордо вдигната глава. Отекващо тропотът на тежки ботуши, дрънчаха брони, звънтяха оръжия. След няколко крачки тя се обърна за пръв път.

След още няколко — за втори. „Та аз никога повече няма да ги видя — проблесна в главата ѝ ужасяваща мисъл. — Нито Гералт, нито Йенефер. Никога.“

Щом го осъзна, с един замах изтри маската си на фалшива храброст. Лицето ѝ се смръщи и се изкриви, очите ѝ се напълниха със сълзи, носът ѝ потече. Тя се бореше с всички сили, но напразно. Потокът от сълзи проби лицемерната преграда.

Нилфгардците със саламандри на раменете я гледаха мълчаливо. Мълчаливо и изумено. Някои я бяха видели на окървавените стъпала, а всички — докато разговаряше с императора. Вещерката с меча, непобедимата вещерка, гледаща смело в очите на самия император. И сега се изненада, виждайки пред себе си едно хлипащо, леещо сълзи дете.

Тя беше наясно с това. Погледите им я изгаряха като огън, режеха я като нож. Тя се бореше, но безуспешно. Колкото повече се опитваше да се сдържи, толкова по-силно се лееха сълзите. Тя забави

крачка, след това се спря. Ескортът също. Но само за миг. Изпълнявайки команда на офицера, някой я хвани с железните си ръце под мишниците. Хлипайки и прегълътайки сълзите си, Цири се обърна за последен път. След това я понесоха. Тя не се съпротивляваше. Но хлипаше все по-силно, все по-отчаяно.

Спра ги император Емхир вар Емрейс, същият тъмнокос мъж, чието лице пробуждаше в нея странни, неясни спомени. Той рязко им заповядва да я оставят.

Цири подсмръкна и избърса носа си с ръкав. Видя го, че се приближава, прегълътна сълзите си и отново вирна глава. Но разбираще, че сега всичко изглеждаше просто смешно.

Емхир мълча дълго, без да сваля поглед от нея. Приближи се. Протегна ръка. За своя огромна изненада Цири, която винаги механично се отдръпваше при такива движения, сега просто не реагира. С още по-голямо смайване установи, че докосването му не я отвращава. Той я погали по косата, прошарена от бели като сняг кичурчета. Докосна грозния белег на бузата ѝ. После я привлече към себе си, милваше я по главата, по гърба. А тя, разтърсвана от ридания, му позволяваше да го прави, а ръцете ѝ бяха отпуснати неподвижно, като на плашило.

— Странна работа е предопределенето — чу тя шепота му. — Сбогом, дъще.

* * *

— Какво ти каза той?

Лицето на Цири леко се изкриви.

— Каза: *va fail, luned*. На Старата реч това означава: „Сбогом, момиче“.

— Знам — кимна Йенефер. — И после какво?

— После... После ме пусна, обърна се и си тръгна. Заповядва на всички да си тръгнат. И те си тръгнаха. Минаваха покрай мен абсолютно равнодушни, потропвайки с ботушите си и дрънчейки с броните си така, че ехото кънтеше по коридора. Метнаха се на конете и си заминаха, а аз чух сама цвилене и тропот. Никога няма да го разбера това. Защото, като се замисля...

— Цири...
— Какво?
— Не се замисляй.

* * *

— Замъкът Стига — повтори Филипа Ейлхарт, гледайки през спуснатите ресници на Фрингила Виго. Фрингила не се изчерви. През последните три месеца беше успяла да направи вълшебен крем, който стеснява кръвоносните съдове. Благодарение на това червенината не достигаше до лицето ѝ дори в случаите, когато ужасно много я беше срам.

— Скривалището на Вилгефорц е било в замъка Стига — потвърди Асире вар Анахид. — В Ебинг, над планинско езеро, чието име моят информатор, обикновен войник, не е бил в състояние да запомни.

— Вие казахте „било“ — обърна внимание Францеска Финдабаир.

Било — потвърди Филипа. — Защото Вилгефорц е мъртъв, скъпи колежки. Той и партньорите му, цялата им шайка, вече са заровени в земята. И тази услуга ни направи не кой да е, а нашият добър познат Гералт от Ривия. Когото недооценихме. Всяка една от нас. И по отношение на когото сме грешали. Всички ние.

Магьосничките, като по команда, погледнаха към Фрингила, но кремът наистина действаше безотказно. Асире вар Анахид въздъхна. Филипа удари с длан по масата.

— Макар и да ни оправдава това — рече сухо тя, — че бяхме затрупани със задачи, свързани с войната и подготовката на мирните преговори, все пак трябва да смятаме за поражение на Ложата факта, че в случая с Вилгефорц бяхме изпреварени и отменени. Такова нещо не бива да се случва повече, мили дами.

Ложата — с изключение на бледата като мъртвец Фрингила Виго — кимна в знак на съгласие.

— В този момент — продължи Филипа, — вещерът Гералт се намира някъде в Ебинг. Заедно с Йенефер и Цири, които е освободил. Трябва да помислим как да ги намерим...

— А замъкът? — прекъсна я Сабрина Глевисиг. — Не забрави ли нещо, Филипа?

— Не, не съм забравила. Легендата, ако възникне такава, трябва да има само една правилна версия. Исках да помоля за това тъкмо теб, Сабрина. Вземи със себе си Кейра и Трис. Погрижете се за тази работа. Така че да не остане и следа.

* * *

Грохотът от взрива се чу чак в Маехт. Светлината — тъй като всичко се случваше през нощта — се видя чак в Метина и Гесо. Серията породени от взрива тектонични колебания се усети още понадалеч. В наистина отдалечените краища на света.

[1] Рунка — прободно оръжие, разновидност на копието, но с две допълнителни по-малки странични остриета. — Б.пр. ↑

[2] Канефора — колона във вид на човешка статуя. — Б.пр. ↑

[3] *Vox populi* (лат.) — гласът на народа. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

КОНГРЕВ, Естела, наричана още Стела, дъщеря на барон Отон дьо Конгрев, дадена за жена на престарелия граф Лидертал, а след смъртта му се разпоредила делово с имуществото и парите му и под управлението ѝ имението процъфтяло. Ползвала се с благоволението на император Емхир вар Емрейс (виж) и била доста важна личност в двора. И въпреки че нямала никаква длъжност, на всички било известно, че императорът се вслушвал с уважение и почиттелност в гласа и мнението ѝ. Благодарение на съчувствието и привързаността, която изпитвала към младата императрица Цирила Фиона (виж), която обичала като собствена дъщеря, тя била наричана на шега „майката-императрица“. Надживявайки и двамата, и императора, и императрицата, тя починала през 1331 година, а огромното ѝ имение преминало в ръцете на далечни роднини на фамилията Лидертал, известни като Белите — хора несериозни и безделници, които прахосали цялото ѝ богатство.

Ефенбах и Талбот,
Енциклопедия Maxima
Mundi, т. III

Не можеше да се отрече, че прокрадналият се до бивака човек беше ловък и хитър като лисица. Бързо сменяше местоположението си и се движеше толкова потайно и тихо, че би заварил всекиго

неподготвен. Всекиго — но не и Бореас Мун. Мун имаше голям опит в това отношение.

— Излизай, човече! — извика той, опитвайки се гласът му да прозвучи уверено и грубо. — Няма полза от всичките ти фокуси! Виждам те. Ето там си!

Един от големите камъни, с които беше обсипан склонът на хълма, потрепна на фона на тъмносиньото звездно небе. Размърда се и прие човешка форма. Бореас завъртя шиша с печащото се месо, защото му замириса на изгоряло. Придавайки си вид, че се е облегнал небрежно на лакът, той положи ръка върху ръкохватката на лъка.

— Не разполагам с кой знае какво. — В преднамерено спокойния си тон той вплете остра метална предупредителна нотка. — Не нося много вещи. Но съм привързан към тях. И ще ги защитавам до смърт.

— Не съм бандит — отвърна с дълбок глас мъжът. — Пилигрим съм.

Беше висок и добре сложен, поне седем стъпки висок, а ако трябваше да се претегли, Бореас беше готов да се обзаложи, че от другата страна на кантара би трябало да се сложат поне десет пуда. Пилигримският кривак — дебел заострен дъбов прът, — който носеше в ръка, приличаше на бастун. Бореас Мун искрено се изненада от факта, че толкова едър човек може да се прокрадва толкова ловко. И това донякъде го притесни. Комбинираният му седемфунтов лък, с който можеше да повали лос от петдесет крачки, изведнъж му се стори мъничък и крехък като детска играчка.

— Пилигрим съм — повтори едрият мъж. — Нямам никакви лоши...

— Хайде сега — бързо го прекъсна Бореас, — нека да излезе и вторият.

— Какъв вто... — започна бързо пилигримът и гласът му секна, когато от тъмнината на противоположната страна като сянка изникна стройна фигура.

Този път Бореас въобще не се изненада. Вторият мъж — начинът, по който се движеше, веднага издаде опитния следотърсач — беше елф. А да те изненада елф изобщо не е срамно.

— Моля да ме извините — каза елфът със странно неелфически, леко хриплив глас. — Криех се от вас не с лоши намерения, а от страх. На ваше място щях да завъртя шиша.

— Вярно — каза пилигримът, подпирачки се на кривака и силно подуши. — Месото от тази страна е съвсем готово.

Бореас завъртя шиша, въздъхна и се прокашля. Отново въздъхна.

— Моля, седнете — реши се най-накрая той. — И почакайте. Животното скоро ще се опече. Предполагам, че онзи, който се поскъпи да нахрани странниците на пътя, не е добър човек.

Маста потече със съскане в огъня, той бълвна, стана по-светло.

Пилигримът носеше филцова шапка с широка периферия, която успешно прикриваше лицето му. Главата на елфа беше украсена с чалма от някакъв цветен плат, която не скриваше лицето му. Когато го видяха на светлината на огъня, и двамата потрепериха — и Бореас, и пилигримът. Но не издадоха нито звук. Лицето, някога по елфически красиво, сега беше обезобразено от чудовищен белег, пресичащ челото, веждата, носа и бузата до самата брадичка.

Бореас Мун се изкашля и отново завъртя шиша.

— Този аромат ви доведе до лагера ми? — Думите му прозвучаха повече като твърдение, а не като въпрос. — Или не?

— Така е. — Пилигримът поклати периферията на шапката си, а гласът му съвсем леко се измени. — Отдалеч надуших печеното. Само че внимавах. На един огън, към който преди два дни се приближих доста непредпазливо, печаха някаква жена.

— Вярно — потвърди елфът. — Минах оттам на следващата сутрин и видях човешките кости в пепелта.

— На следващата сутрин? — провлачено повтори думите му пилигримът, а Бореас можеше да се закълне, че на скритото му в сенките лице се изписа неприятна усмивка. — И отдавна ли вървиш по петите ми, уважаеми елфе?

— Отдавна.

— И какво ти пречеше да се покажеш?

— Здравият разум.

— Хребетът Елскердег — Бореас Мун завъртя шиша и прекъсна неловкото мълчание — е място с лоша слава. Аз също съм виждал кости в огнищата, скелети върху колове. Обесени на дърветата. Тук е пълно с диви и жестоки култове. И със същества, които само дебнат да те изядат. Поне така се говори.

— Не само че се говори — поправи го елфът, — но и си е така. Колкото по-навътре се навлезе в планината, толкова по-страшно става.

— И вие ли сте тръгнали по пътя на изток? От другата страна на Елскердег? Към Зерикания? А може би още по-надалеч, към Хакланд?

Нито пилигримът, нито елфът отговориха. Но Бореас и без това не очакваше отговор. Първо, въпросът не беше тактичен. Второ, беше глупав. От мястото, където се намираха, можеше да се тръгне само на изток. През Елскердег. Натам, накъдето се беше отправил и той.

— Печеното е готово. — Бореас отвори сгъваемия си нож с леко и нелишено от театралност движение. — Моля, господа. Не се притеснявайте.

Пилигримът имаше ловен нож, а елфът — кинжал, който съвсем нямаше кухненски вид. Но и трите остриета, които очевидно се използваха за много по-серизни дела, днес влязоха в употреба за едно съвсем мирно действие — рязането на месо. Известно време се чуваше само работата на челюстите им и хвърлянето на оглозгани кокали в ъгъла. Пилигримът се оригна доволно.

— Страхотно зверче — каза той, оглеждайки лопатката, която току-що беше оглозгал и облизал до такава степен, че тя изглеждаше като престояла три дни в мравуняк. — На вкус е като козе, но меко, като заешко. Не си спомням някога да съм ял нещо подобно.

— Това е скрек — каза елфът, прегризвайки с хрускаНЕ хрущяла.

— И аз не си спомням да съм го ял някога.

Бореас тихо се покашля. Едва дочутата нотка сарказъм в гласа на елфа му подсказа: той знае, че яде месото на огромния плъх с кървяси очи и страшни зъбища, на който само опашката беше дълга три лакти. Следотърсачът не беше преследвал гигантския гризач, а го беше застрелял при самоотбрана. После реши да си го изпече. Той беше разумен и практичен човек. Разбира се, никога не би ял плъх, който се храни от сметищата и помийните ями. Но до хребета Елскердег, до най-близкото произвеждащо отпадъци селище, имаше около триста мили. Плъхът, или както се харесваше повече на елфа — скрекът, сигурно беше чист и здрав. Той не беше контактувал с цивилизацията. Така че нямаше нито да ги зарази, нито да ги омърси.

Скоро и последната, най-мъничка, оглозгана до край костица полетя в огъня. Луната изплува над зъбатите хребети на Огнените планини. От подклаждания от вятъра огън хвърчаха искри, излитаха в небето и гаснеха сред блещукащите звезди.

— Господа — рискува Бореас Мун да зададе поредния нетактичен въпрос, — отдавна ли пътувате? Тук, в Пустошта? И ако смея да попитам, отдавна ли оставихте зад гърба си Прохода Солвейга?

— Отдавна и скоро са относителни понятия — рече пилигримът.
— Аз преминах през Прохода на втория ден след октомврийското пълнолуние.

— А аз — на шестия — каза елфът.

— Да — продължи Бореас, ободрен от реакцията им. — Странно как не сме се срещнали там — и аз го преминах по същото време, точно го преминах, яздейки, защото тогава още имах кон.

Той замълча, прогонвайки неприятните спомени, свързани със загубата на коня му. Беше сигурен, че и случайните му събеседници са се сблъсквали с подобни приключения. Ако през цялото време са се придвижвали пеша, едва ли щяха да го догонят тук, под Елскердег.

— От това си правя извода — продължи той, — че сте поели на път едва след края на войната, след сключването на центрийския мир. Това, разбира се, не е моя работа, но ще се осмеля да предположа, че не ви е допаднал редът и идеята за мира, създаден и наложен в Цинтра.

Мълчанието, което се установи край огъня, продължи доста дълго, прекъсвано само от далечен вой. Вероятно виеше вълк. Въпреки че в района на хребета Елскердег човек никога и в нищо не можеше да бъде сигурен.

— Ако трябва да бъда откровен — неочеквано се обади елфът, — то след сключването на центрийското споразумение нямах никакви основания да обичам наложението в Цинтра мир. Да не говорим за реда.

— Моят случай — рече пилигримът и скръсти яките си ръце на гърдите — е аналогичен. Макар и да се убедих в това, както обичаше да казва един мой познат, *post factum*.

Настъпи ново продължително мълчание. Замълкна дори нещото, което виеше на хребета.

— Първоначално — започна пилигримът, въпреки че Бореас и елфът можеха да се обзаложат, че няма да го направи, — първоначално ми се стори, че след сключването на центрийския мир ще настъпят полезни промени и ще се установи доста приличен ред. Ако не за всички, то поне за мен...

— Кралете — покашля се Бореас — отидоха в Цинтра, ако не ме лъже паметта, в края на април?

— По-точно на втори април — уточни пилигримът. — Още си спомням, че беше новолуние.

* * *

Покрай стените, под тъмните греди, поддържащи галериите, бяха наредени щитове, украсени с хералдическите емблеми и гербове на цинтрийското дворянство. На пръв поглед се набиваше в очи разликата между няколкото избледнели гербове на старинни родове и гербовете на онези, които бяха станали дворяни в по-нови времена, по време на управлението на Дагорад и Каланте. Тези, по-новичките, блестяха с ярките си, все още неobelени бои, по тях не се забелязваха дупчици, направени от дървояди.

С най-красиви цветове бяха добавените най-скоро щитове с гербовете на нилфгардските дворяни, окачени по време на окупацията на града и императорското му управление.

„Когато си върнем Цинтра — помисли си крал Фолтест, — трябва да се погрижим цинтрийците да не унищожат тези щитове в свещения пожар на обновлението. Политиката е една работа, украсяването на залата — съвсем друга. Промяната в политическия режим не трябва да служи за оправдание на вандализма.“

„Оттук е започнало всичко — помисли си Дийкстра, оглеждайки огромната зала. — Паметният годежен пир, на който се е появил Железният таралеж и е поискан ръката на принцеса Павета... А кралица Каланте е наела вещера... Колко поразително се сплитат човешките съдби“ — помисли си шпионинът, сам удивен от тривиалността на мислите си.

„Преди пет години — помисли си кралица Мeve, — преди пет години мозъкът на Каланте Лъвицата, в която течеше кръвта на Кербините, се е разпиял по плочките на двора, същия този двор, който виждам в момента през прозорците. Каланте, чийто портрет виси в коридора, беше предпоследната, в чийто вени течеше кралска кръв. След като се удави дъщеря ѝ Павета, остана само внучката

Цирила. Впрочем Цирила също може да е мъртва, ако не лъжат слуховете.“

— Моля ви — махна с ръка Кирус Енгелкинд Хемелфарт, йерарх на Новиград, който беше избран *per acclamationem*^[1] за председателстващ преговорите, предвид възрастта му и всеобщото уважение. — Моля, заемете местата си.

Всички насядаха по обозначените с табелки столове, подредени край кръглата маса. Мeve, кралица на Ривия и Лирия. Фолтест, крал на Темерия, и крал Вензлав от Бруге — негов васал. Крал Етайн от Цидарис. Младият крал Кистрин от Верден. Княз Нитерт, глава на реданския съвет на регентите. И граф Дийкстра.

„Трябва да се отървем от стария шпионин, да го махнем от съвещателната маса — помисли си йерархът. — Крал Хенселт и дори младият Кистрин вече си позволиха доста кисели забележки, очаквам демарш и от страна на нилфгардските представители. Този Сигизмунд Дийкстра не е човек с подходящото положение, а освен това е личност със съмнително минало и лоша репутация, *persona turpis*^[2]. Не трябва да допускаме присъствието на *persona turpis* да опорочава атмосферата на преговорите.“

Ръководителят на нилфгардската делегация, барон Шилард Фиц-Естерлен, чието място на масата се намираше точно срещу Дийкстра, поздрави шпионина с учтив дипломатически поклон.

След като видя, че всички са се настанили по местата си, йерархът на Новиград също седна. Не без помощта на слугите, които го придържаха за треперещите ръце. Йерархът седна в стола, изработен преди години специално за кралица Каланте. Той имаше изключително висока, украсена с изумително красива резба облегалка, която го отличаваше от останалите столове.

* * *

„Тук, значи... — помисли си Трис Мериголд, докато оглеждаше стаята, гоблените, картините и безбройните ловни трофеи, включително и кожата на някакъв напълно непознат й рогат звяр. — Тук, след разрушаването на тронната зала, се е състоял прочутият частен разговор между Каланте, вещера, Павета и Омагьосания

таралеж, когато Каланте е дала съгласието си за този странен брак. А Павета вече е била бременна. Цири се е родила след малко повече от осем месеца... Цири, наследницата на престола... Лъвчето от кръвта на Лъвицата... Цири, малката ми сестричка, която сега се намира някъде далече на юг. За щастие вече не е сама. Заедно с Гералт и Йенефер е. В безопасност. А може би пак са ме изльгали?“

— Седнете, мили дами — разбърза се Филипа Ейлхарт, която от известно време внимателно наблюдаваше Трис. — Господарите на света всеки момент ще започнат да произнасят встъпителните си речи, а аз не искам да изпусна нито дума.

Магьосничките прекъснаха кулоарните си сплетни и бързо насядаха по местата си. Шеала де Танкарвил с боа от сребристи лисици, придаваща женственост на строгото ѝ мъжко облекло, Асире вар Анахид с рокля от лилава коприна, съчетаваща дяволски фино скромна простота и шикозна елегантност. Францеска Финдабаир — както винаги царствена. Ида Емеан аеп Сивней — както винаги тайнствена. Маргарита Лъоантил, както винаги въплъщение на достойнството и сериозността. Сабрина Глевисиг в тюркоазено, Кейра Мец в зелено и нарцисово-жълто. И Фрингила Виго. Потисната. Тъжна. И пребледняла с една мъртвешка, болезнена, някак си призрачна бледност.

Трис Мериголд седеше до Кейра, точно срещу Фрингила. Над главата на нилфгардската магьосничка висеше картина: ездач препуска в галоп сред елшите, а те протягат към него чудовищни ръце-клони, подигравателно хилейки се със страшни хралупи уста. Трис неволно потрепери.

Сложеният в средата на масата триизмерен комуникатор се задейства. Филипа Ейлхарт използва заклинание за увеличаване резкостта на изображението и звука.

— Както сами виждате и чувате — каза тя, подсмихвайки се, — в тронната зала на Цинтра, един етаж под нас, владелините на света в този момент решават съдбата на същия този свят. А ние тук, един етаж над тях, се грижим за това момчетата да не се увлекат.

* * *

Към вищото на Елскердег същество се присъединиха и други. Бореас Мун изобщо не се съмняваше — това не бяха вълци.

— Аз също не очаквах много от цинтрийските преговори — каза той, за да съживи позамреля разговор. — Всъщност никой от познатите ми не се надяваше, че от тях ще излезе нещо свястно.

— Важен беше самият факт, че започнаха такива преговори — спокойно възрази пилигримът. — Обикновенияят и честен човек — а с ваше позволение аз съм точно такъв — мисли обикновено и честно. Обикновеният човек знае, че биещите се крале и императори са настроени толкова войнствено един към друг, че ако имат достатъчно сили, просто ще се избият взаимно. А те изведнъж спират да убиват и вместо това сядат около някаква кръгла маса. Защо? Защото вече нямат сили. Просто са безсилни. И заради това им безсилие войниците им вече не нападат домовете на обикновените хора, не убиват, не осакатяват, не палят къщи, не колят деца, не насилеват жени, не поробват. Не. Вместо това командирите на войниците са се събрали в Цинтра и се съвещават. Как да не се радваш!

Елфът смушка с един прът въглените, пръскащи искри в огъня, и погледна накриво пилигрима.

— Даже обикновеният и честен човек — рече той, без да крие сарказма си, — даже радващият се, ликуващ човек трябва да разбира, че политиката също е война, само че водена по друг начин. Трябва да разбира, че преговорите също са пазарльк. Те имат един и същ автоматично действащ механизъм. Постигнатите успехи оправдават отстъпките. Тук печелиш — там губиш. С други думи, за да купиш нещо, трябва да продадеш нещо.

— Наистина — рече след кратко мълчание пилигримът, — това е толкова просто и очевидно, че всеки човек ще го разбере. Даже най-обикновеният.

* * *

— Не, не и пак не! — изрева крал Хенселт, удряйки с юмрук по масата така, че чашата му се обърна, а мастилиниците подскочиха. — Никакви обсъждания на този въпрос! Никакви пазарльци! Край, *Schluss*^[3], *deireadh!*

— Хенселт — обади се спокойно, трезво и дружелюбно Фолтест, — не усложнявай нещата. И не ни компрометирай със своя рев пред Негово превъзходителство.

Шилард Фиц-Естерлен, който участваше в преговорите като представител на Нилфгардската империя, се поклони с фалшива усмивка, която имаше за цел да покаже, че номерата на каедвенския крал въобще не го вълнуват.

— Ние се договаряме с Империята — продължи Фолтест, — а помежду си сами започваме да се дърлим като псета, така ли? Засрами се, Хенселт.

— С Нилфгард се договорихме по такива сложни въпроси като Дол Ангра и Заречие — с привидно равнодушие изрече Дийкстра, — би било глупаво...

— Няма да ви позволя да правите такива забележки! — изрева Хенселт толкова силно, че малко биволи биха могли да го заглушат. — Не желая да чувам такива забележки, още повече от някакви си шпиони! Аз съм крал, дявол да го вземе!

— Личи си! — изсъска Мeve.

Демавенд се беше обърнал настрани и разглеждаше гербовите щитове по стените на залата, като при това се усмихваше безгрижно, сякаш изобщо не ставаше дума за съдбата на неговото кралство.

— Достатъчно — изсумтя Хенселт и се огледа с подивели очи. — Стига толкова или се кълна в боговете, че кръв ще се лее. Казах вече: нито педя земя. Никакви, абсолютно никакви връщания на завладяното! Няма да се съглася да намаля кралството си дори с една педя, дори с половин педя земя! Боговете ми повериха част от Каедвен и само на боговете ще я върна! Долна Мархия си е наша земя... Такова... Ети... ет... Етнически. Долна Мархия от векове си е каедвенска!

— Горен Аедирн — обади се отново Дийкстра — принадлежи на Каедвен от миналата година. По-точно от двайсет и четвърти юли миналата година. От мига, в който там стъпи каедвенският окупационен корпус.

— Много ви моля — каза Шилард Фиц-Естерлен, въпреки че него никой не го питаше, — да впишете в протокола *ad futuram rei memoriam*^[4], че Нилфгардската империя не е имала нищо общо с това анексиране.

— Ако не се смята това, че точно по това време е разграбвала Венгерберг.

— *Nihil ad rem*^[5]!

— Нима?

— Господа! — напомни им Фолтест.

— Каедвенската армия — изхриптя Хенселт, — влезе в Долна Мархия като освободителка! Посрещаха войниците ми с цветя! Моите войници...

— Твоите войници? — Гласът на крал Демавенд беше спокоен, но по лицето му личеше какво му струва това спокойствие. — Твоите бандити, които нахлуха в кралството ми с бандитски крясъци, убиваха, насилаха и грабеха. Господа! Събрали сме се тук и седим вече цяла седмица, обсъждайки бъдещата карта на света. О, богове, нима това ще бъде свят на престъпления и грабежи? Нима ще се запази бандитското *status quo*? Нима всичко заграбено ще остане в ръцете на разбойниците и грабителите?

Хенселт грабна картата от масата, скъса я и я хвърли към Демавенд. Кралят на Аедирн дори не помръдна.

— Моята армия — изхриптя Хенселт, а лицето му придоби цвета на отлежало вино, — отвоюва Мархия от нилфгардците. По това време твоето кралство вече не съществуваше, Демавенд. Ще ти кажа и още нещо — ако не беше моята армия, ти сега нямаш да имаш никакво кралство. Ще ми се да видя как ще успееш без моята помощ да прогониш Черните отвъд Яруга и Дол Ангра. Защото мога да заяви без особено преувеличение, че ти остана крал благодарение на моето милосърдие. Но тук и сега идва неговият край! Вече казах: няма да отстъпя и педя от земята ми! Няма да позволя да ми се намали кралството!

— Нито аз — моето! — изправи се Демавенд. — Няма да се разберем така!

— Господа — обади се примирително Кирус Хемелфарт, йерархът на Новиград. — Сигурно може да се стигне до някакъв компромис...

— Нилфгардската империя — намеси се отново Шилард Фиц-Естерлен, който обожаваше да се обажда ни в клин, ни в ръкав, — няма да приеме договор, в който ще бъде нанесена вреда на Страната

на елфите в Дола на Блатхан. Ако е необходимо, отново ще ви прочета съдържанието на меморандума...

Хенселт, Фолтест и Дийкстра изсумтяха. Демавенд погледна императорския посланик спокойно и почти доброжелателно.

— Заради общото благо — заяви той, — и в името на мира, аз признавам автономията на Дола на Блатхан. Но не като кралство, а като княжество. При условие, че княгиня Енид ан Глеана ми даде васална клетва и изравни правата и привилегиите на хора и елфи. Готов съм на това, както вече казах, *pro publico bono*.

— Ето — рече Мeve, — това са думи на истински крал.

— *Salus publica lex suprema est*^[6] — каза йерархът Хемелфарт, който от дълго време търсеше възможност да демонстрира познанията си в дипломатическия жаргон.

— Само искам да добавя — продължи Демавенд, поглеждайки към изпъчения Хенселт, — че отстъпката по отношение на Дола на Блатхан не е прецедент. Това е единственото нарушаване на целостта на моите земи, на което съм съгласен. Никакви други делби или завземания няма да приема. Каедвенската армия, която нахлу в пределите на моето кралство като агресор и оккупатор, е длъжна в срок от една седмица да напусне незаконно завладените укрепления и замъци в Горен Аедирн. Това е условието за моето участие в преговорите. И тъй като *verba volant*^[7], моят секретар ще приложи към протокола официален демарш по въпроса.

— Хенселт? — Фолтест погледна очаквателно към брадатия мъж.

— Никога! — изрева кралят на Каедвен, събаряйки стола си и подскачайки като ужилено от стършел шимпанзе. — Никога няма да дам Мархия! Само през трупа ми! Няма да я дам! Нищо не може да ме накара да го направя! Никаква сила! Никаква сила, мамка му! — И за да докаже, че и той не е взет от улицата и е понаучил това-онова, нададе вой: — *Non possumus*^[8]!

— Ще му дам аз един *non possumus* на стария глупак! — изфуча Сабрина Глевисиг в стаята на горния етаж. — Не се съмнявайте, мили дами, че ще накарам този идиот да се съгласи с исканията, свързани с връщането на териториите, завладени в Горен Аедирн. Каедвенските войски ще ги напуснат до десет дни. Това е ясно. Няма две мнения по

въпроса. Ако някоя от вас се съмнява, то повярвайте ми, аз ще приема това като смъртна обида.

Филипа Ейлхарт и Шеала де Танкарвил изразиха одобрението си с кимане. Асира вар Анахид благодари с усмивка.

— За днес остава да решим проблема с Дола на Блатхан — каза Сабрина. — Известно ни е съдържанието на меморандума на император Емхир. Кралете, които седят под нас, още не са обсъдили този въпрос, но вече изказаха мненията си. Своята позиция изясни и онзи, който според мен е най-заинтересован: крал Демавенд.

— В позицията на Демавенд — каза Шеала де Танкарвил, гушейки се в боата от лисича кожа — се забелязват признания на важен компромис. Това е една позитивна позиция, обмислена и премерена. На Шилард Фиц-Естерлен ще му бъде доста трудно, ако пожелае да провежда референдум и да заявява протести. Ще се противи най-много един ден. След това ще започне да отстъпва.

— Естествено — отсече Сабрина Глевисиг. — Освен това е и напълно естествено, че накрая ще намерят общ език и ще се договорят. Само че ние няма да ги чакаме и ще решим още сега какво ще им позволим в края на краищата. Францеска! Кажи нещо! Става въпрос за твоята страна.

— Точно по тази причина мълча, Сабрина — усмихна се очарователно Маргаритката от Долината.

— Забрави гордостта си — изрече сериозно Маргарита Лъоантил. — Трябва да знаем какво можем да позволим на кралете.

Францеска Финдабаир се усмихна още по-очарователно.

— Заради мира и благото на народа — заговори тя, — аз ще се съглася с предложението на крал Демавенд. Мили момичета, от тази минута нататък можете да спрете да ме наричате „Ваше Величество“, достатъчно е просто „Ваша светлост“.

— Елфическите шаги не са ми смешни — намръщи се Сабрина, — може би просто защото не ги разбирам. Какво ще кажеш за другите условия на Демавенд?

Францеска изпърха с мигли.

— Съгласна съм да приема обратно хората-заселници и да им върна имуществото — каза тя сериозно. — Освен това гарантирам равни права на всички раси...

— Имай страх от боговете, Енид — разсмя се Филипа Ейлхарт.
— Не се съгласявай с всичко! Постави поне някакви условия!

— Ще поставя. — Елфката изведнъж стана сериозна. — Не съм съгласна да дам васална клетва. Искам сама да се разпореждам с Дола на Блатхан. Никакви васални задължения, освен обещанието да бъда лоялна и да не нанасям вреди на сюзерена.

— Демавенд няма да се съгласи — отсече Филипа. — Той няма да се откаже от доходите и рентата, които му дава Долината на цветята.

— По този проблем — повдигна Францеска вежди — съм готова на двустранни преговори и съм уверена, че ще постигнем консенсус. Аладият^[9] не води до такси, но също така не ги забранява, нито ги изключва.

— А какво ще стане с фидеикомиса^[10]? — не се предаваше Филипа Ейлхарт. — А с примогенитурата^[11]? Ако се съгласи с аладия, Фолтест ще поиска пълни гаранции за целостта на княжеството.

— Фолтест може и да е бил заблуден от кожата и фигурата ми, но ти наистина ме изненадващ, Филипа — усмихна се отново Францеска. — Отдавна съм излязла от възрастта, в която бих могла да забременея. Така че по отношение на примогенитурата и фидеикомиса Демавенд няма какво да се притеснява. Аз ще бъда *ultimus familiae*^[12] от рода на владетелите на Дола на Блатхан. Само че независимо от изглеждащата изгодна за Демавенд разлика в годините ни, проблемът за наследяването на трона след мен ще обсъждаме не с него, а по-скоро с внуките му. Уверявам ви, мили дами, че по този въпрос няма да имаме спорни моменти.

— По този няма да има — съгласи се Асире вар Анахид, гледайки в очите елфическата магьосница. — А как стоят нещата с Катериците? С елфите, които се биха на страната на империята? Ако не се лъжа, тук става въпрос най-вече за твоите поданици, госпожа Францеска?

Усмивката на Маргаритката от Долината се стопи. Тя погледна към Ида Емеан, но мълчаливата елфка от Сините планини избегна погледа ѝ.

— *Pro publico bono...* — започна тя и млъкна.

Асире, също много сериозна, кимна в знак, че разбира.

— Какво да се прави — каза бавно тя. — Всичко си има цена. Войната иска жертви. Оказва се, че мирът се нуждае от същото.

* * *

— Абсолютно вярно — замислено повтори пилигримът, гледайки наведената глава на елфа. — Мирните преговори са пазарък. Панаир. За да се купи едно, трябва да се продаде друго. Така е устроен светът. Важното е да не плащаš скъпо за покупката...

— И да не продаваш твърде евтино — довърши елфът, без да вдига глава.

* * *

— Предатели! Долни подлеци!

— Кучи синове!

— *An'badraig aen cuach!*

— Нилфгардски псета!

— Тихо! — изрева Хамилкар Данза и удари с облечения си в желязо юмрук по парапета на галерията. Стрелците в галерията насочиха арбалетите си към струпалите се долу елфи. — Тихо! — още по-силно изкрещя Данза. — Достатъчно! Успокойте се, господа офицери! Къде са вашите чест и достойнство?!

— Имаш наглостта да говориш за чест и достойнство, негоднико? — изкрещя Коинеах Да Рено. — Ние проливахме кръвта си за вас, проклети *Dh'oine!* За вас, за вашия император, на който дадохме клетва за вярност. А ето как ни се отплащате! Предавате ни на палачите от Севера! Като престъпници! Като предатели!

— Казах — стига! — Данза отново удари с юмрук по парапета така, че ехото му отекна надалеч. — Приемете го като свършен факт, господа елфи! Подписаните в Центра споразумения, които са условие за сключването на мира, налагат на империята задължението да предаде на нордлингите военнопрестъпниците...

— Престъпници? — изрева Риордаин. — Престъпници? Ах ти гнусен, гаден *Dh'oine!*

— Военнопрестъпниците — повтори Данза, без да обръща внимание на виковете. — Офицерите, за които е доказано, че са взели участие в тероризирането и унищожаването на гражданско население,

изтезанията и убийствата на военнопленници. Убиването на ранени в лазаретите...

— Гадове! — изрева Ангус Бри Кри. — Да, убивахме, защото се водеше война!

— Убивахме по ваша заповед!

— *Cuach'te aer arse, bloede Dh'oine!*

— Всичко е решено! — повтори Данза. — Ругатните и крясъците нищо няма да променят. Моля, отивайте по един при охранителния корпус и не се съпротивлявайте, когато ви оковават.

— Трябаше да ги изоставим, когато бягаха през Яруга — скръцна със зъби Риордаин. — Трябаше да останем и да се бием на групи. А ние глупаци, идиотите, държахме на войнишката си клетва! Ето докъде я докарахме!

Исенгрим Фаоилтиарна, Железния вълк, прочутият, вече почти легендарен командир на Катериците, някогашен имперски полковник, с каменно лице скъса от ръкава и нараменниците си сребърните мълнии на бригадата „Врихед“ и ги хвърли върху дворните плочи. Останалите офицери последваха примера му. Гледащият ги от галерията Хамилкар Данза се намръщи.

— Това беше глупава и детинска демонстрация — каза той. — Освен това на ваше място не бих започнал толкова лекомислено да се освобождавам от императорските знаци. Дължен съм да ви съобщя, господа, че при обсъждането на мирните условия на вас, като на императорски офицери, ви бяха гарантирани справедливи съдебни процеси, леки присъди и скорошна амнистия...

Събрали се в двора елфи едновременно, сякаш се бяха наговорили предварително, избухнаха в силен, отекващ между стените смях.

— Искам да ви обърна внимание — добави спокойно Хамилкар Данза, — че ще предадем на нордлингите само вас. Тридесет и двама офицери. Няма да им предадем нито един от войниците, които сте командвали. Нито един.

Смехът в двора секна, като срязан с нож.

* * *

Вятърът духна в огъня, вдигна във въздуха облак искри и напълни очите на тримата с пушек. От хребета отново се разнесе вой.

— Всички се пазаряха — прекъсна мълчанието елфът. — Всичко беше сложено на тезгяха. Чест, вярност, благородническата дума, клетвата, най-обикновената почтеност... Всичко това беше стока, която беше ценна само докато за нея имаше търсене и конюнктура. А когато търсенето секна, цената им стана само грош и стоката беше изхвърлена на бунището. В помийната яма.

— На бунището на историята — кимна пилигримът. — Прав сте, господин елф. Така изглеждаха нещата и тогава, там, в Цинтра. Всичко си имаше цена. Всичко струваше толкова, колкото можеше да се получи в замяна. Всяка сутрин започваше с пазарлъци. И както на истинския пазар така и тук се получаваха неочеквани *hause* и *baisse*^[13]. И също като на истинския пазар беше трудно да се отървеш от усещането, че някой дърпа конците.

* * *

— Правилно ли чух? — попита провлачен Шилард Фиц-Естерлен, изразявайки с вида и тона си недоверие. — Да не ме лъже слухът?

Беренгар Леуваарден, императорският пратеник за специални поръчения, не си направи труда да отговори. Облегнат в стола, въртейки чашата си в ръка, той продължаваше да се наслаждава на нюансите на виното.

Шилард настърхна, след което наложи на лицето си маска на презрение и превъзходство, която говореше: „Или лъжеш, кучи сине, или искаш да ме подкупиш, да ме изпиташ. И в двата случая те разгадах.“

— Значи от мен се очаква да разбера — каза той, почесвайки се по носа, — че след безкрайните отстъпки по пограничните въпроси, относно военнопленниците и връщането на плячката, както и във връзка с офицерите от бригадата „Врихед“ и групата Катерици, императорът ми заповядва да се съглася и да одобря невероятните претенции на нордлингите във връзка с репатриацията на заселниците?

— Отлично сте разбрали, бароне — отвърна Беренгар Леуваарден с характерното си разтягане на сричките. — Искрено се възхищавам на острия ви ум.

— Кълна се във Великото слънце, господин Леуваарден, вие в столицата въобще замисляте ли се над последствията от своите решения? Нордлингите отсега са започнали да говорят, че нашата империя е просто колос на глинени крака! Отсега са започнали да се хвалят, че са ни победили, избили, прогонили! Разбира ли императорът, че ако продължи да отстъпва така, това означава да приеме наглите им, очевидно завишени и едва ли не ултимативни искания?! Разбира ли императорът, че те ще го приемат като проява на слабост и последствията за в бъдеще могат да са плачевни? И най-накрая разбира ли императорът каква съдба очаква хиляди наши заселници в Бруге и Лирия?

Беренгар Леуваарден спря да поклаща чашата си и впи в Шилард черните си като въгленчета очи.

— Господин барон, аз ви предадох императорската заповед — процеди той през зъби. — След като я изпълните и се върнете в Нилфгард, ще можете лично да попитате императора защо е толкова неразумен. Ще можете да му изкажете възмущението си. Да му се развикате. Да го наругаете. Защо не? Но лично. Без да използвате мен като посредник.

„Да, да — помисли си Шилард. — Сега ми е ясно. Пред мен седи новият Стефан Скелен. И с него трябва да се държа по същия начин, както със самия Скелен. Но все пак е ясно, че не е дошъл тук току-така. Заповедите можеше да донесе и най-обикновен куриер.“

— Какво пък — започна той на пръв поглед спокойно и дори с доверителен тон. — Мъката на победения! Но императорската заповед е ясна и точна, значи ще бъде изпълнена точно така. Освен това ще се постараю всичко да изглежда като резултат от преговори, а не като пълна капитулация. Тези неща ги умея. В дипломацията съм вече трийсет години. Четвърто поколение. Семейството ми е едно от най-знатните, най-богати... най-влиятелни...

— Знам, знам, естествено — усмихвайки се, леко го прекъсна Леуваарден. — Затова и аз съм тук.

Шилард се поклони. И зачака търпеливо.

— Трудностите при взаимното ни разбиране — започна пратеникът, поклащайки чашата си, — възникнаха защото вие, драги ми бароне, си позволихте да смятате, че победата и завоеванието се основават на някакъв безсмислен геноцид. На това, че някъде там, в пропитата с кръв земя, се забива дръжката на знаме и се обявява: „Дотук е моята земя. Това си го завладях!“. Това мнение, за съжаление, е доста разпространено. За мен, както и за хората, които са ме изпратили, победата и завоеванието се основават на нещо съвсем различно. Победата трябва да изглежда така: победеният трябва да бъде заставен да купува стоките, произведени от победителя, освен това трябва да го прави с желание, защото продуктите на победителя са по-качествени и по-евтини. Валутата на победителя е по-стабилна от валутата на победения и победеният ѝ се доверява повече, отколкото на своята собствена. Разбирате ли ме, господин барон Фиц-Естерлен? Сега ще започнете ли по-добре да различавате победители от победени? Разбирате ли кой всъщност ще търгува?

Представителят на императора кимна с глава, че разбира.

— А за да се укрепи и узакони победата — продължи след малко Леуваарден, разтягайки сричките, — трябва да се сключи мир. Бързо и на всяка цена. Не някакво си там примире или временно прекратяване на военните действия, а мир! Творчески компромис, съгласие, което да изгражда и да не води до търговски блокади, митнически ограничения и протекционизъм в търговията.

Шилард отново потвърди с кимане, че разбира за какво става дума.

— Ненапразно им съсинаяме селското стопанство и промишлеността — продължи със спокоен, протяжен и безцветен глас Леуваарден. — Направихме го, за да могат заради недостиг от свои стоки да бъдат принудени да купуват нашите. Но при враждебни и затворени граници нашите търговци и стоки няма да могат да преминат. И тогава какво? Сега ще ви кажа, добри ми бароне. Ще възникне криза на свръхпроизводство, тъй като нашите манифактури работят с пълна парга, разчитайки на износа. Най-големи загуби ще понесат съвместните компании за морска търговия, в които участват Новиград и Ковир. В тези компании, драги ми бароне, вашето влиятелно семейство притежава немалък дял. А семейството, както

най-вероятно знаете, е основната клетка на обществото. Знаете ли го, бароне?

— Знам. — Шилард Фиц-Естерлен снижи глас, въпреки че стаята беше абсолютно звукоизолирана и водените вътре разговори не можеха да бъдат подслушани. — Разбирам. Естествено, че разбирам. Само че бих искал да получа уверение, че изпълнявам заповед на императора... А не на някоя... корпорация... Съвместна компания...

— Императорите идват и си отиват — процеди през зъби Леуваарден, — а корпорациите и съвместните компании остават. И оцеляват. Но това е очевидна истина. Разбирам опасенията ви, бароне. Не се съмнявайте — изпълнявате заповед, издадена от императора и имаща за цел благополучието и интереса на империята. Дадена, не отричам, в резултат на съветите, които императорът получи от една корпорация.

Пратеникът за специални поръчения разкопча кафтана и ризата си и показва златен медальон с изображение на пламтяща звезда, вписана в триъгълник.

— Красиво укражение... — Шилард се усмихна и леко се поклони, потвърждавайки, че всичко е разbral. — Много ценно... И елитарно... Може ли човек да се сдобие отнякъде с такова?

— Не — отвърна рязко Беренгар Леуваарден. — Не може да се сдобие. Трябва да го заслужи.

* * *

— Госпожо, господа — гласът на Шилард Фиц-Естерлен придоби онова специфично, вече познато на участниците в преговорите звучене, което показваше, че само след миг ще бъде казано нещо невероятно важно, — ако не възразявате, ще прочета из pratената mi *aide memoire*^[14] от Негово Величество Емхир вар Емрейс, по милостта на Великото слънце Император на Нилфгард...

— А, не! Пак отначало — скръцна със зъби Демавенд, а Дийкстра само въздъхна, което не убягна от вниманието на Шилард, защото нямаше как да бъде пропуснато.

— Документът е доста дълъг — съгласи се той. — Затова просто ще ви преразкажа съдържанието му, вместо да ви го чета. Негово

императорско величество изразява огромното си задоволство от хода на преговорите и като човек наистина миролюбив, той с радост приема постигнатите компромиси и договорености. Негово императорско величество пожелава нови успехи при преговорите и се надява да приключат с взаимна изгода за договарящите се страни.

— Затова нека се хващаме за работа — веднага се обади Фолтест.
— По-живо! Да договаряме взаимната изгода и да си вървим по домовете!

— Правилно — рече Хенселт, който се намираше най-далеч от дома си. — Хайде да приключваме, че ако продължим да се мотаем, зимата ще ни застигне тук!

— Чака ни още един компромис — напомни Меве. — И един проблем, който няколко пъти едва засегнахме. Вероятно от страх, че той ще забие клин между нас. Време е да преодолеем страха. Това, че един проблем ни плаши, не означава, че ще изчезне от само себе си.

— Така е — каза Фолтест. — Да се захващаме. Да определим статуса на Цинтра, въпроса за наследяването на престола и наследството след Каланте. Проблемът е сложен, но се надявам, че ще се справим с него. Не е ли така, Ваше превъзходителство?

— Ах — дипломатично и тайнствено се усмихна Шилард Фиц-Естерлен. — Убеден съм, че проблемът с наследяването на престола на Цинтра ще се разреши в движение! Той е далеч по-елементарен, отколкото предполагате.

* * *

— Подлагам на обсъждане — заяви с неподлежащ на обсъждане тон Филипа Ейлхарт — следващия проект: въвеждането в Цинтра на мандатно управление. Мандатът ще бъде връчен на Фолтест от Темерия.

— Твърде много се издигна този Фолтест — намръщи се Сабрина Глевисиг. — Много големи апетити има. Бруге, Соден, Ангрен...

— Нуждаем се от силна държава при устието на Яруга. И при Стълбата Марнадал.

— Не възразявам — кимна Шеала де Танкарвил. — Нуждаем се. Ние, но не и Емхир вар Емрейс. А нашата цел е компромис, а не конфликт.

— Преди няколко дни Шилард предложи — напомни Францеска Финдабаир — да бъде прекарана демаркационна линия, която да раздели Цинтра на сфери на влияние, на Северна и Южна зона...

— Глупости и детинщини — възрази Маргарита Лъоантил. — В такива разделения няма никакъв смисъл, те само пораждат конфликти.

— Според мен — каза Шеала — Цинтра трябва да бъде превърната в кондоминиум със съвместното управление на Северните кралства и Нилфгардската империя. Градът и пристанището Цинтра ще получат статус на свободен град... Искате ли да кажете нещо, госпожа Асира? Моля. Признавам си, че предпочитам дискусии, които се състоят от пълни, завършени изказвания, а не от отделни реплики, но моля. Слушаме ви.

Магичките, включително и бледата като призрак Фрингила Виго, впериха погледи в Асира вар Анахид. Нилфгардската магьосница не бързаше.

— Аз предлагам — каза тя с приятен и мек глас — да помислим за другите проблеми. Да оставим Цинтра на мира. Съвсем насъкоро ми съобщиха нещо, за което така и не намерих време да ви информирам. Проблемът с Цинтра, уважаеми съмишленички, вече е разрешен.

— Така ли? — присви очи Филипа. — И какво означава това, ако мога да попитам?

Трис Мериголд въздъхна. Тя вече се беше досетила, вече знаеше, какво означава това.

* * *

Ватие де Ридо беше тъжен и отчаян. Неговата прелестна и неповторима във физическото общуване любовница, златокосата Кантарела, го беше напуснала внезапно, без да му даде обяснение. За Ватие това беше истински удар. Страшен удар, след който той ходеше съкрушен, нервничеше, беше разсеян и изглеждаше като оглупял. Сега трябваше да бъде особено внимателен, за да не се изложи, да не

изтърси някоя глупост в разговора с императора. Във времена на големи промени нервните и некомпетентни хора не ги обичат.

— Търговската гилдия — започна, мръщейки чело, Емхир вар Емрейс — вече беше възнаградена за неоценимата помощ. Дадохме им достатъчно привилегии. Много повече, отколкото са получили при предишните трима императори, взети заедно. Що се отнася до Беренгар Леуваарден, то ние сме му задължени за неоценимата помощ при разкриването на заговора. Той получи висока и доходна длъжност. Само че прояви ли се като некомпетентен, въпреки заслугите му, веднага излита оттам. Желателно е да го научи.

— Ще се погрижа, Ваше Величество. А Дийкстра? И неговият тайнствен информатор?

— Дийкстра по-скоро ще умре, отколкото да издаде своя човек. На него наистина трябва да му се отблагодарим за напълно неочекваната вест... Но как? Дийкстра няма да приеме нищо от мен.

— Ако ваше величество позволи...

— Говори.

— Дийкстра ще приеме информация. За нещо, което не знае, а би искал да узнае. Ваше Величество може да му се отблагодари с информация.

— Браво, Ватие.

Ватие де Ридо въздъхна с облекчение. За да въздъхне, съгласно етикета, той се обърна настрани. Затова пръв забеляза приближаващите се дами. Графиня Лидертал — Стела Конгрев — и нейната подопечна, светлокосата девойка.

— Идват — подсказа той, размърдвайки веждите си. — Ваше Императорско Величество, позволете ми да ви напомня... Държавните интереси... Интересите на империята...

— Престани — недоволно го прекъсна Емхир вар Емрейс. — Вече ти казах, ще си помисля. Ще обмисля проблема и ще взема решение. И след това ще ти го съобщя.

— Слушам, Ваше Императорско Величество.

— Какво още има? — Белият пламък на Нилфгард плесна нетърпеливо с ръкавицата си по бедрото на мраморната нереида, украсяваща цокъла на фонтана. — Защо не се оттегляш, Ватие?

— Проблемът Стефан Скелен...

— Няма да го помилвам. Смърт за предателите. Но след щателно разследване и честен процес.

— Слушам, Ваше Императорско Величество.

Емхир дори не погледна към кланящия се и отстъпващ назад Ватие. Той гледаше Стела Конгрев. И светлокосото момиче „Ето, че се приближава интересът на империята — помисли си той. — Лъжепринцесата, лъжекралицата на Цинтра, лъжевладетелката на устието на река Яра, което е толкова нужно на империята. Ето, че се приближава със сведен поглед, уплашена, облечена с бяла копринена рокля със зелени ръкави и перидотово колие на тънката шия. Тогава, в Дарн Рован, аз похвалих роклята, похвалих и избора на украшение. Стела познава вкуса ми. Затова е облякла кукличката по същия начин, за да ми достави удоволствие. Но какво да правя с тази кукличка? Да я поставя като украшение на камината?“

— Благородни дами — поклони се пръв той. В пределите на тронната зала уважителното и учтиво общуване с дамите беше задължително дори за императора.

Дамите му отвърнаха с дълбоки реверанси и поклон с глава. Пред тях стоеше един учтив император, но все пак император.

Емхир се отегчи от протокола.

— Остани тук, Стела — сухо заповядда той. — А ти, момиче, ще ме придружиш по време на моята разходка. Ето ти ръката ми. Главата високо. Стига, стига с тия реверанси. Това е само една разходка.

Те тръгнаха по алеята, която се виеше между едва раззеленилите се храсти и живи плетове. Императорската охрана, войници от елитната гвардейска бригада „Импера“, знаменитите Саламандри, се движеха на разстояние, но винаги нащрек. Те знаеха кога не трябва да досаждат на императора.

Минаха покрай рибарника, пуст и тъжен. Стогодишният шаран, пуснат от император Торес, беше издъхнал два дни по-рано. „Ще пуснат нов. Млад, силен блестящ красавец — помисли си Емхир вар Емрейс. — Ще заповядам да му закачат медал с моя лик и датата. *Vaesce deireadh aer eigean*. Нещо приключва, нещо започва. Нова епоха. Нови времена. Нов живот. Защо пък, дявол да го вземе, да няма и нов шаран.“

Замислен, той почти забрави за девойката, която държеше под ръка. За нея му напомниха топлината, ароматът на момина сълза и

интересите на империята. Точно в тази последователност.

Спряха се до рибарника, по средата на който над водата се извисяваше изкуствено островче с каменна градина, фонтан и мраморна фигура.

— Знаеш ли какво е това?

— Да, Ваше Императорско Величество — веднага му отговори тя. — Това е пеликан, разкъсващ с клюн собствената си гръд, за да може с кръвта си да нахрани децата си. Аллегория на благородната саможертва. И освен това...

— Слушам те внимателно.

— А също и на безграничната любов.

— Смяташ ли — обърна се той към нея, стиснал зъби, — че от това болката от разкъсаната гръд е по-малка?

— Не знам... — отвърна след леко забавяне тя. — Ваше Императорско Величество, аз...

Той я хвана за ръката. Почувства, как тя потрепери, трепетът мина по дланта ѝ, китката, ръката, рамото...

— Баща ми — каза той — беше велик владетел, но никога не се вслушваше в легендите и митовете, никога не намираше време за тях. Винаги ги бъркаше. Винаги, помня го така, сякаш беше днес, всеки път, когато ме водеше тук, в парка, той ми казваше, че скулптурата изобразява пеликан, който възкръснал от пепелта. Хайде, момиче, усмихвай се, когато императорът разказва шеги. Благодаря. Така е много по-добре. Ще ми е доста неприятно да разбера, че не ти е приятно да общуваш с мен. Погледни ме в очите.

— Радвам се... че получих възможност... да бъда тук... с Ваше Императорско Величество. Това е голяма чест... знам... Но и велика радост... Аз съм щастлива...

— Наистина ли? Или може би това е просто придворно ласкателство? Етиケット? Отличната школа на Стела Конгрев? Думи, които Стела те е накарала да научиш наизуст? Признай си, момиче.

Тя мълчеше, навела глава.

— Твойт император те пита нещо — повтори Емхир вар Емрейс.

— А когато императорът пита, никой не се осмелява да мълчи. Естествено и никой не се осмелява да лъже.

— Наистина — отвърна тя с мелодичен глас. — Наистина се радвам, Ваше Императорско Величество.

— Вярвам ти — отвърна след кратко мълчание Емхир. — Вярвам. Макар и да съм изненадан.

— Аз също... — прошепна тя. — И аз съм изненадана.

— Не разбирам. Моля те, говори по-смело.

— Бих искала по-често... да се разхождаме. Да разговаряме. Но разбирам... Разбирам, че това е невъзможно.

— Правилно си разбрала. — Той прехапа устни. — Императорите владеят империи, но не разполагат с две неща: сърцето си и времето. И едното, и другото принадлежат на империята.

— Запозната съм с това — прошепна тя, — дори много добре.

— Няма да остана дълго тук — продължи той след известно време. — Трябва да отида в Цинтра, да почета с присъствието си тържеството за подписването на мирния договор. Ти ще се върнеш в Дарн Рован... Горе главата, момиче. Стига, вече втори път подсмъркваш в мое присъствие. А какво има в очите ти? Сълзи? Е, това е сериозно нарушение на етикета. Ще трябва да изкажа пред графиня Лидертал височайшето си недоволство. Помолих те да си вдигнеш главата.

— Моля ви... простете на госпожа Стела... Ваше Императорско Величество. Аз съм виновна. Само аз. Госпожа Стела ме учеше... И ме подготви добре...

— Забелязах и го оцених. Не се беспокой, Стела Конгрев няма да изпадне в немилост. Подобно нещо никога не я е заплашвало. Пошегувах се. Не много удачно.

— Забелязах — прошепна девойката и пребледня, поразена от собствената си дързост. Но Емхир само се разсмя. Не съвсем насила.

— Ето, такава те харесвам — каза той. — Появрай ми. Смела като... — Гласът му секна. „Като дъщеря ми“ — помисли си той. Чувството за вина го разкъсваше като захапка на куче.

Девойката не сваляше очи от него.

„Това не е само обучението на Стела — помисли си Емхир. — Такава е истинската ѝ природа. Въпреки външния вид, това е един диамант, който е трудно да бъде издраскан. Не. Няма да позволя на Ватие да убие това момиче. Цинтра си е Цинтра, интересите на империята са си интереси на империята, но на този проблем като че ли има само едно смислено и отговарящо на законите на честта решение.“

— Дай ми ръката си. — Това беше заповед, произнесена със строг тон. Но в същия момент той не можеше да се отърве от усещането, че заповедта му е била изпълнена с желание.

Без съпротива и принуда.

Ръката ѝ беше малка и хладна. Но вече не трепереше.

— Как се казваш? Само не ми казвай, че името ти е Цирила Фиона.

— Цирила Фиона.

— Иска ми се да те накажа, момиче. Сурово.

— Знам, Ваше Императорско Величество. Заслужила съм си го. Но аз... Аз трябва да бъда Цирила Фиона.

— Изглежда, съжаляваш, че не си — каза той, без да пуска ръката ѝ.

— Съжалявам — прошепна тя. — Съжалявам, че не съм Цирила.

— Наистина ли?

— Ако бях... истинската Цирила... императорът щеше да бъде по-снизходителен с мен. Но аз съм само един фалшификат. Иmitация. Двойница, която не струва нищо. Нищо...

Той се обърна рязко и я хвана за раменете. И веднага я пусна. Отстъпи една крачка назад.

— Искаш короната? Властта? — Той говореше тихо, но бързо, преструвайки се, че не вижда клатенето на главата ѝ в знак на отрицание. — Почести? Великолепие? Разкош?

Той замълча, въздъхна дълбоко, продължавайки да си дава вид, че не забелязва как момичето продължава да клати отрицателно глава, отхвърляйки новите обидни обвинения, които бяха дори още по-обидни заради това, че останаха неизказани.

Той въздъхна отново. Дълбоко. И шумно.

— Знаеш ли ты, малка пеперудке, че пред теб стои пламък?

— Знам, Ваше Императорско Величество.

Те дълго мълчаха. Главите им изведнъж се замаяха от аромата на пролетта.

— Да бъдеш императрица — промълви най-накрая глухо Емхир — е корав зальк, противно на всеобщото мнение. Не знам ще мога ли да те обикна.

Тя кимна, показвайки, че е наясно и с това. Той забеляза сълза на бузата ѝ. И също както тогава, в замъка Стига, той почувства как се

размърда заседналото в сърцето му парченце ледено стъкло.

Прегърна я, притисна я силно към гърдите си и я погали по косата, която ухаеше на момини сълзи.

— Горкичката моя... — каза той със съвсем различен глас. — Мъничък клет държавен интерес...

* * *

Из цяла Цинтра биеха камбани. Величествено, силно, тържествено. И в същото време, за всеобща изненада, тъжно.

„Рядка красота — мислеше си йерархът Хемелфарт, гледайки заедно с останалите окачения на стената портрет, чиито размери, също както останалите, бяха поне половин на един сажен. — Странна красота. Главата си залагам, че тя е метиска. Главата си залагам, че във вените ѝ тече проклетата елфическа кръв.“

„Красива е — мислеше си Фолтест, — по-красива, отколкото на миниатюрата, която ми показваха хората от разузнаването. Но пък портретите винаги преувеличават.“

„Въобще не прилича на Каланте — помисли си Мeve. — Въобще не прилича на Ръогнер. Изобщо не прилича на Павета... Хм... Носят се слухове... Но не, не е възможно. Това трябва да е кралската кръв, законната владетелка на Цинтра. Трябва да е. Това изискват държавните интереси. И историята.“

„Не е същата, която се яви в сънищата ми — помисли си наскоро пристигналият в Цинтра Естерад Тисен, крал на Ковир. — Сигурно не е тя. Но няма да кажа на никого. Ще го запазя за себе си и за моята Зулейка. Заедно с нея ще решим как да използваме познанието, дадено ни от сънищата.“

„Още малко и тая Цири щеше да стане моя жена — мислеше си Кистрин от Верден. — И тогава аз щях да стана херцог на Цинтра и според обичая — наследник на трона... И естествено, щях да загина като Каланте. Ох, добре, че избяга от мен още като дете.“

„Нито за миг не съм вярвал в разказите за великата любов от пръв поглед — мислеше си Шилард Фиц-Естерлен. — Нито за миг. Само че Емхир се жени за това момиче. Отхвърля възможността за помиряване с князете и вместо нилфгардска княгиня взема за жена

Цирила от Цинтра. Защо? За да завладее никаква малка, нищо и никаква държавица, половината от която, ако не и повече, и без това щеше да присъедини към империята чрез преговори? За да завладее устието на Яруга, което и без това вече се намира във владение на съвместните нилфгардско-новиградско-ковирски компании за морска търговия?

Нищо не разбирам от тия държавни интереси, нищичко.

Изглежда, скриват от мен някои неща.“

„Магьосничките — помисли си Дийкстра. — Всичко това са магьоснически фокуси. Какво пък. Явно е било писано Цири да стане кралица на Цинтра, жена на Емхир и императрица на Нилфгард. Явно това иска предопределението.“

„Така да бъде — помисли си Трис Мериголд. — Нека си остане така. Няма как да стане по-добре. Сега Цири ще бъде в безопасност. Ще забравят за нея. Ще ѝ позволят да живее.“

Портретът най-накрая увисна на мястото си. Слугите прибраха стълбата.

На втория ред от потъмнели и обгорели портрети на цинтрийските владетели, до колекцията от Кербини и Корами, до Корбет, Дагорад и Ръогнер, до гордата Каланте, до меланхоличната Павета, увисна последният портрет. На него беше изобразена милостиво властващата настояща кралица. Наследница на трона и кралската кръв.

Портретът на слабичка девойка със светли коси и тъжен поглед. Облечена в бяла рокля със зелени ръкави.

Портретът на Цирила Фиона Елен Рианон.

Кралица на Цинтра и императрица на Нилфгард.

„Предопределение“ — мислеше си Филипа Ейлхарт, усещайки върху себе си погледа на Дийкстра.

„Горкото дете — помисли си Дийкстра, гледайки портрета. — Може би си мисли, че е дошъл краят на мъките и несгодите. Горкото дете.“

Камбаните на Цинтра забиха, подплашвайки чайките.

* * *

— Скоро след приключването на преговорите и подписването на центрийския мир — продължи разказа си пилигримът, — в Новиград се проведе шумен няколкодневен празник, фестивал, увенчан с многолюден и тържествен военен парад. Денят, както подобаваше на първия ден от новата епоха, беше наистина прекрасен...

— Да предполагам ли — саркастично попита елфът, — че сте били там? На този парад?

— Честно казано, малко закъснях. — Пилигримът явно не беше от хората, които се засягат от саркастични подмътания. — Както казах, денят беше прекрасен. Още от сутринта обещаваше да бъде такъв.

* * *

Васконе, комендантът на форт Дракенborg, до неотдавна заместник-комендант по политическата част, нетърпеливо удари с камшик по ботуша си.

— Хайде, по-бързо — подтикваше ги той. — И други ви чакат. След сключения в Цинтра мирен договор ни чака страшно много работа!

Палачите нанизаха клуповете на шиите на осъдените и се отместиха. Васконе отново плесна с камшик по ботуша си.

— Ако някой от вас има да каже нещо — рече сухо той, — сега е последната му възможност.

— Да живее свободата! — каза Каирбре аеп Диаред.

— Съдът беше тенденциозен — каза Орестес Копс, мародер, грабител и убиец.

— Целуни ме отзад — каза Роберт Пилх, дезертьор.

— Предайте на господин Дийкстра, че много съжалявам — каза Ян Ленеп, агент, осъден за подкуп и грабеж.

— Не исках... Наистина не исках — заплака, олюявайки се върху пъна, на който беше стъпил, Ишван Игалфи, бившият комендант на форта, свален от длъжност и изправен пред трибунала заради извращенията със затворниците, които беше допуснал.

Сънцето, ослепително като разтопено злато, се издигна над градината на форта. Диреците на бесилката хвърляха дълги сенки. Над Дракенborg изгря нов, прекрасен ден.

Първият ден от новата ера.
Васконе удари с камшик по ботуша си. Вдигна и отпусна ръка.
Изритаха пъновете изпод краката на осъдените.

* * *

Биеха всички камбани на Новиград, дълбокият им стенещ звън рикошираше в покривите и мансардите на домовете на търговците, разпиляваше се с екот по улиците. Към небето излетяха фойерверки и ракети. Тълпата крещеше, ревеше, хвърляше цветя, подмяташе шапки, размахваше кърпи, шалчета, знаменца и дори панталони.

— Да живее Свободната рота!

— Да живее!

— Да живеят кондотиерите!

Лоренцо Мола отдаваше чест на тълпата и изпращаше целувки на прелестните гражданки.

— Ако ни наградят толкова щедро, както ни приветстват — надвика той всеобщата гълч, — ще станем богаташи!

— Жалко — каза, прегълъщайки спазъма в гърлото си, Джулия Абатемарко. — Жалко, че Фронтино не го доживя...

Те крачеха по главната улица на града — Джулия Абатемарко, Адам „Адю“ Панграт и Лоренцо Мола — начало на ротата, облечени с празнични дрехи, по четириима в редица, подравнени така, че нито един от почиствените и сресани до блясък коне не си подаваше дори на цал носа извън строя. Кондотиерските коне бяха спокойни и горди също като господарите си, не се плашеха от виковете на тълпата и само с леки, почти незабележими движения на главите реагираха на сипещите се върху тях венци и цветя.

— Да живеят кондотиерите!

— Да живее „Адю“ Панграт! Да живее Сладката ветрогонка!

Джулия скришом избърса сълза, улавящки във въздуха хвърлен от тълпата карамфил.

— Дори не съм си мечтала... — каза тя. — Такъв триумф... Жалко, че Фронтино...

— Ти си романтична натура — усмихна се Лоренцо Мола. — Толкова лесно се разплакваш, Джулия.

— Разплаквам се. Рота, равнис! Наляво!

Войниците се изпънаха върху седлата си, обърнаха глави към трибуната и наредените върху нея тронове и столове. „Виждам Фолтест — помисли си Джулия. — А онзи, брадатият, сигурно е Хенселт от Каедвен, а другият, интересният — Демавенд от Аедирн... Жената сигурно е кралица Хедвига... А онзи хлапак до нея е кралският син Радовид, син на убития крал... Горкото момче...“

* * *

— Да живеят кондотиерите! Да живее Джулия Абатемарко!
Слава на „Адю“ Панграт! Слава на Лоренцо Мола!

— Да живее конетабъл Наталис!

— Да живее кралицата! Фолтест, Демавенд, Хенселт... Да живеят!

— Да живее господин Дийкстра — изрева някакъв подлизурко.

— Да живее Негово светейшество! — ревнаха от тълпата няколко платени клакьори.

Кикус Енгелкинд Хемелфарт, йерарх на Новиград, се надигна не без усилие и помаха с ръка на тълпата и преминаващата армия, обръщайки не особено учтиво гръб на кралица Хедвига и непълнолетния Радовид, замятайки ги с полите на дрехата си.

„Никой не вика: «Да живее Радовид!» — помисли си скритият зад големия задник на йерарха кралски син. — Никой даже не ме поглежда. Никой не вика в чест на майка ми. И дори не си спомнят баща ми, не се разнасят викове в негова чест. Днес, в деня на триумф, в дните на съгласие, на мира, за който баща ми несъмнено също допринесе много. Затова го и убиха.“

И в този миг той усети как някой го гледа отзад. Нежно като нещо непознато или пък познато, но само от сънищата му. Нещо, което навяваше мисли за докосването на нежни и горещи женски устни. Обърна се и видя вперените в него тъмни, бездънни очи на Филипа Ейлхарт.

„Почакайте — помисли си принцът, извръщайки поглед. — Само почакайте.“

Тогава никой не можеше да предположи, че това тринайсетгодишно момче, което в момента нямаше нито тежест, нито значение в страната, управлявана от Регентския съвет и Дийкстра, ще порасне, ще стане крал и отпращайки се на всички за нанесените на него и майка му обиди, ще влезе в историята като Радовид Пети Свирепи.

Тълпата крещеше приветствия. Под копитата на кондотиерските коне се сипеха цветя.

* * *

— Джулия...

— Да, Адю?

— Омъжи се за мен. Стани моя жена.

Сладката ветрогонка дълго мълча, опитвайки се да се съвземе от изненадата. Тълпата ревеше. Йерархът на Новиград, изпотен, поемащ си въздух с отворена уста като огромен дебел сом, благославяше от трибуната гражданите, парада, града и мира.

— Но ти си женен, Адам Панграт.

— Напуснах я. Ще се разведа.

Джулия Абатемарко не каза нищо. Извърна се. Изненадана. Слисана. И много щастлива. Незнайно защо.

Тълпата викаше и хвърляше цветя. Над покривите на къщите с трясък и дим се взривяваха фойерверки.

Камбаните на Новиград стенеха.

* * *

„Жена — помисли си Ненеке. — Когато я изпратих на война, тя беше момиче. Върна се жена. Уверена в себе си. Наясно със себе си. Спокойна. Сдържана. Женствена.

Тя спечели тази война. Не ѝ се даде.“

— Дебора — продължаваше да изброява Еурнейд тихо, но уверено — умря от тиф в лагера при Майена. Мира беше убита от

Катериците по време на нападението над лазарета при Армерия...
Кати...

— Говори, дете мое... — окуражи я с мек глас Ненеке.

— Кати — прокашля се Еурнейд — се запозна в болницата с някакъв ранен нилфгардец. След сключването на мира и след размяната на пленници замина с него за Нилфгард.

— Винаги съм твърдяла — въздъхна жрицата, — че за любовта няма нито граници, нито кордони. А какво стана с Йола Втора?

— Жива е — побърза да я увери Еурнейд. — Намира се в Марибор.

— А защо не се връща?

— Тя няма да се върне в храма, майко — тихо каза послушницата, навеждайки глава. — Работи в болницата на господин Мило Вандербек, полуръстът хирург. Каза, че иска да лекува. Че ще се посвети на това. Прости ѝ, майко Ненеке.

— Да ѝ прости ли? — поклати глава жрицата. — Гордея се ная.

* * *

— Закъсня — изсьска Филипа Ейлхарт. — Закъсня за тържеството с участието на крале. По дяволите, Сигизмунд! Твоето пренебрежение към протокола е добре известно. Нямаше нужда толкова нагло да парадираш с него. Още повече днес, в такъв ден...

— Имах си своите причини. — Дийкстра отвърна с поклон на погледа на кралица Хедвига и осъждашото повдигане на вежди от страна на йерарха на Новиград. Улови с крайчеца на окото си кривата гримаса на жреца Вилемер и насмешката на лицето на крал Фолтест, чийто профил беше достоен за изсичане на монети.

— Трябва да поговорим, Фил.

Филипа вдигна вежди.

— Насаме?

— Няма да е зле. — Дийкстра се усмихна едва забележимо. — Между другото, ако пожелаеш, бих се съгласил и на няколко допълнителни цифта очи. Да речем на прекрасните очи на дамите от Монтекалво.

— Тихо — изсьска магьосницата, усмихвайки се фалшиво.

— Кога мога да получа аудиенция?

— Ще си помисля и ще те уведомя. Сега ме остави на мира. Тук се провежда голямо тържество. Днес е велик празник. Напомням ти, в случай, че не си забелязал.

— Велик празник?

— Намираме се на прага на нова епоха, Дийкстра.
Шпионинът сви рамене.

Тълпата крещеше приветствия. В небето се взривяваха ракети, пръскаха се огнени фойерверки. Камбаните на Новиград биеха, вещаеха триумф и слава. Но звучаха някак си изненадващо тъжно.

* * *

— Подръж юздите, Яре — каза Люсиене. — Огладнях, мисля да похапна малко. Дай да ти навия повода около ръката, знам, че ще ти е неудобно, като си само с една.

Яре почувства как бузите му пламват от срам и унижение. Още не беше свикнал. Струваше му се, че целият свят не прави нищо друго, освен да зяпа чуканчето му и навития и зашит ръкав. Че целият свят мисли само за едно: как да забележи телесната повреда, а след това лицемерно да съчувства и неискрено да съжалява, докато в дъното на душата си се отвращава и си мисли, че той нарушава красивия ред със своето сакато, нагло съществуване.

Но не можеше да не признае, че в това Люсиене явно се различаваше от останалия свят. Тя не се преструваше, че не забелязва нищо, в очите ѝ не се виждаха признания на унизително съчувствие или още по-унизително съжаление. Яре беше готов да признае, че светлокосата коларка се държи с него напълно естествено и нормално. Но той побърза да прогони тази мисъл. Не я приемаше.

Зашщото изобщо не можеше да свикне да се приема нормално.

Возещата инвалидите каруца скърцаше и тракаше. След краткия дъждовен период настъпи жега, издълбаните от военните обози по пътищата коловози изсъхнаха и застинаха като гребени и в други фантастични форми, и каруцата, която беше теглена от четири коня, непрекъснато трябваше да прескача тези ровове и гребени. При най-големите ями каруцата подскочаше, скърцаше и се люлееше като кораб

по време на буря. Тогава осакатените — предимно без крака — войници ругаеха толкова артистично, колкото и грозно. А Люсиене — за да не падне — се притискаше към Яре и го прегръщаше, споделяйки щедро телесната си топлина, удивителната мекота и възбуждащата смесица от мириз на коне, ремъци, сено, овес и млада, жизнена момичешка пот.

Каруцата прескочи поредната дупка. Яре дръпна увитите около лакътя му поводи. Похапвайки хляб и салам, Люсиене се притисна към хълбока му.

— Я виж ти — забеляза тя месинговия му медальон и безсрамно се възползва от това, че единствената му ръка е заета с поводите. — И теб ли те подведоха? Амулет-незабравка? Голям шмекер е тоя, който ги е измислил. Много ги търсеха по време на войната, повече и от водка, представи си. Я да видим какво ли моминско име има вътре...

— Люсиене — Яре силно се изчерви. — Трябва да те помоля... да не го отваряш... Прости ми, но това е нещо лично. Не искам да те обиждам, но...

Каруцата подскочи, Люсиене се притисна към Яре и той млъкна.

— Ци... рил... ла — прочете с усилие коларката, но Яре се изненада, защото изобщо не очакваше от селската девойка такива невероятни способности.

— Тя няма да те забрави. — Люсиене затвори медальона, пусна го на верижката му и погледна юношата. — Цирила имам предвид. Ако наистина те е обичала. Всички тези магии и амулети са врели-некипели. Глупости и бабини деветини. Ако наистина те е обичала, няма да те забрави, ще ти бъде вярна. И ще чака.

— Това ли? — Яре повдигна чуканчето.

Момичето леко притвори очите си, сини като синчец.

— Ако те е обичала истински... — твърдо повтори тя, — то ще чака, а останалото са дреболии. Сигурна съм в това.

— Какъв богат опит имаш в тази област! Много ли си експериментирала?

— Не е твоя работа какво и с кого съм имала — този път беше ред на Люсиене леко да се изчерви. — И не си и помисляй, че съм от онези момичета, на които трябва само да им намигнеш и те са готови на всякакви там експерименти в сеното. Но знам каквото знам. Ако

обичаш някое момче, то го обичаш цялото, а не на части. И няма никакво значение дали някоя част му липсва.

Каруцата подскочи.

— Много оправдяваш нещата — процеди през стиснатите си зъби Яре, вдишвайки жадно аромата на момичето. — Много ги оправдяваш и идеализираш, Люсиене. Но пропускаш едно дребно нещо. Разбери, че за да може един мъж да издържа жена и семейство, той трябва да бъде изцяло окомплектован, така да се каже! Сакатият не е способен на това.

— Я стига! — рязко го прекъсна тя. — Няма защо да ми ревеш сега. Черните не са ти отсекли главата, а нали ти си учен, работиш с главата си. Какво си се оклюмал? Аз може да съм от село, но имам очи, а и уши също. Които са напълно достатъчни, за да забележа такава дреболия, като учения и културен начин на говорене. А освен това...

Тя наведе глава и се покашля.

Яре също се покашля. Каруцата подскочи.

— А освен това — заключи момичето — чух какво говорят другите. Че ти си бил писар. И жрец в храм. Значи сам разбираш, че някаква си ръка...

За известно време каруцата спря да подскача, но Яре и Люсиене като че ли въобще не го забелязваха. И това изобщо не им пречеше:

— Какво пък — каза тя след дълго мълчание. — Явно ми върви на учени. Имаше един такъв... Някога... Умилкваше се... Учен беше, учеше в академията. Дори по името му можеше да се усети.

— И как се назваше той?

— Семестър.

— Хей, момиче! — извика зад гърба им ефрейтор Деркач, едър и намусен мъжага, осакатен в битката при Майена. — Шибни коня по задницата, че се влачи като сопол по стената!

— Като костенурка — добави друг инвалид, почесвайки се по подаващия се изпод запретната крачол чукан, по който се забелязваха дълги белези. — Омръзна ми тая пустош! За кръчмата се затъжих, дощя ми се да пийна. Не може ли по-бързичко да се движим?

— Може — Люсиене се обърна на капрата. — Но ако при някоя яма се счупи я ос, я колело, то цяла седмица, че и две, не бира, но и дъждовна вода или брезов сок ще лижете, ако ви попадне. Сами няма да се измъкнете, а аз няма да взема да ви нося на гръб.

— Жалко — ухили се Деркач. — Защото нощем ми се присънва, че лежиш под мен. По корем. А аз така обичам да любя, изотзад! А ти?

— Ах ти, сакат смотаняк! — изкрештя Люсиене. — Ти, смрадлив козел! Ти...

Тя изведнъж мъкна, забелязвайки как лицата на седящите в талигата инвалиди изведнъж пребледняха мъртвешки.

— Майчице — проплака някой. — А бяхме толкова близо до дома...

— Край с нас — каза тихо Деркач, съвсем безизразно. Просто отбелязвайки факта.

„А всички казваха, че вече няма Катерици — помисли си Яре. — Били са избити до крак и, както се изразиха, «елфическият въпрос е решен».“

Конниците бяха шестима. Но при по- внимателно вглеждане ставаше ясно, че конете са шест, а конниците — осем. Два от конете носеха по двама души. Всички пристъпваха твърдо, неравно, навели глави. Изглеждаха ужасно.

Люсиене въздъхна шумно.

Елфите се приближиха. Те изглеждаха още по-зле от конете си.

Не беше останало нищо от тяхната надменност, от отработената им с векове високомерност, от харизматичната им различност. Дрехите им, обикновено елегантни и красиви дори при партизаните от командата на Катерилите, бяха мръсни, разкъсани, покрити с петна. Косите им, гордостта на елфите, бяха разрошени, спъстени от лепкава кал и спечена кръв. Големите им очи, обикновено надменно лишени от всянакъв израз, се бяха превърнали в бездни от паника и отчаяние.

Нищо не беше останало от тяхната различност. Смъртта, ужасът, гладът и страданията ги бяха направили обикновени. Съвсем обикновени. Вече не пораждаха страх.

Няколко минути Яре се надяваше, че елфите ще минат покрай тях, просто ще пресекат пътеката и ще се изгубят в гората от другата страна, без дори да удостоят с поглед каруцата и пътниците в нея. И след тях ще остане само онзи съвсем не елфически, противен, отвратителен мириз, който Яре познаваше много добре от лазаретите — мириз на мъчения, урина, мръсотия и гниещи рани.

Те ги подминаха, без да ги погледнат.

Но не всичките.

Една елфка с тъмни, дълги, слепнали от засъхналата кръв коси, спря коня си точно до каруцата. Тя седеше на седлото непохватно изкривена, пазейки ръката си, висяща на пропита с кръв превръзка. Наоколо кръжаха и бръмчаха мухи.

— *Toruviel* — каза, обръщайки се назад, един от елфите. — *En'ca digne, luned.*

Люсиене веднага се досети каква е работата. Разбра какво гледа елфката. Като селянка тя още от дете беше свикнала с притаения в ъглите на къщата син и подпухнал призрак на глада. Затова реагира инстинктивно и безпогрешно. Протегна към елфката къшет хляб.

— *En'ca digne, Toruviel* — повтори елфът. На десния ръкав на измърсената му куртка се виждаха сребристите мълнии на бригадата „Врихед“.

Инвалидите в талигата, до този миг вцепенени и застинали от ужас, потръпнаха така, сякаш се връщаха към живота, след като са били омагьосани. В протегнатите им към елфите ръце като с магическа пръчка се появиха късове хляб, парчета сирене, сланина, салам. Елфите за пръв път от хиляди години протегнаха ръце към хората.

А Люсиене и Яре бяха първите хора, които видяха как елфка плаче. Как се задавя от хлипове, без дори да се опитва да избърше стичащите се по мръсното ѝ лице сълзи. Отхвърляйки по този начин твърдението, че елфите изобщо нямат слъзни жлези.

— *En'ca... digne* — повтори със slab глас елфът с мълниите на ръкава.

След това протегна ръка и взе хляба от Деркач.

— Благодаря ти — каза хрипкаво той, с усилие приспособявайки езика и устните си към чуждия език. — Благодаря ти, човеко.

След известно време, виждайки, че всичко е свършило, Люсиене цъкна през зъби на конете и дръпна юздите. Талигата заскърца и затрака. Всички мълчаха.

Вече беше доста притъмняло, когато пътят се изпълни с въоръжени конници. Командваше ги жена с абсолютно посивели, късо подстригани коси и зло, сурво лице, обезобразено от белези, един от които пресичаше бузата ѝ от слепоочието до крайчета на устата, а друг обкръжаваше очната ѝ кухина. Липсваше ѝ голяма част от дясното ухо, а лявата ѝ ръка под лакътя завършваше с кожен цилиндър с бронирана кука, за която бяха закачени поводите.

Жената ги огледа със зъл, изпълнен със застинала омраза поглед, и ги попита за елфите. За Катериците. За терористите. За бегълците, остатъци от отряд, разбит два дни по-рано.

Яре, Люсиене и инвалидите, избягвайки погледа на белокосата и едноока жена, неясно отвърнаха, че не, никого не са срещали и никого не са виждали.

„Лъжете — мислеше си Бялата Райла, същата, която някога наричаха Черната Райла. — Знам, че лъжете. От съжаление лъжете.

Но това нищо не означава и нищо не променя.

Заштото аз — Бялата Райла — не познавам съжалението.“

* * *

— Ура! Да живеят джуджетата! Слава на Баркли Елс!

— Да живеят!

Новиградските павета кънтяха под подкованите ботуши на служещите в Свободния отряд. Джуджетата крачеха в типичния за тях строй, по петима в редица, а над колоната им се вееше знамето с чуковете.

— Да живее Махакам! Слава на джуджетата!

— Слава!

Неочаквано някой в строя избухна в смях. Няколко души се присъединиха към него. А след минута вече всички се превиваха от смях.

— Каква обида... — ахна йерархът Хемелфарт. — Какъв скандал... Това е непростимо...

— Крастави нечовеци! — изрева жрецът Вилемер.

— Престорете се, че не забелязвате — спокойно ги посъветва Фолтест.

— Нямаше защо да икономисваме от продоволствията — обади се кисело Меве — и да отказваме да ги снабдяваме.

Офицерите на джуджетата бяха сериозни и сдържани, пред трибуната се изпънаха и отдаха чест, но фелдфебелите и войниците от Свободния отряд показаха своето отношение към прекратяването на договора с Отряда, прието от кралете и йерарха. Минавайки покрай трибините, някои от тях демонстрираха на кралете сгънати в лакътя

ръце, други им показваха втория от любимите си жестове — юмрук със стърчащ среден пръст. Този жест в академичните среди се наричаше *digitus infamis*. Плебсът го наричаше по още по-обиден начин.

Появилите се по лицата на кралете и йерарха петна доказваха, че и двете наименования са им добре известни.

— Не трябваше да се стискаме. Това ги обиди — повтори Мeve.

— Джуджетата са горд народ.

* * *

Звярът на Елскердег отново нададе вой, който премина в зловещо пеене. Само че седящите край огъня мъже не обърнаха глави.

Пръв след продължителното мълчание заговори Бореас Мун.

— Светът се промени. Справедливостта възтържествува.

— Е, що се отнася до справедливостта, това е преувеличение — леко се усмихна пилигримът. — Аз предпочитам да се съглася с твърдението, че светът се е приспособил към основния закон на физиката.

— Интересно — провлачи глас елфът, — дали си мислим за един и същ закон?

— Всяко действие има противодействие — каза пилигримът.

Елфът изсумтя, но това беше изпълнен с доброжелателност звук.

— Една точка в твоя полза, човеко.

* * *

— Стефан Скелен, син на Бертрам Скелен, бивш императорски коронер, изправи се. Висшият трибунал на Империята по волята на Великото Сълънце те признава за виновен в престъпления и незаконни действия, а именно: държавна измена и участие в заговор, имащ за цел предателско покушение върху установения ред, както и лично върху Негово Императорско Величество. Твоята вина, Стефан Скелен, е потвърдена и доказана. Трибуналът не намери смекчаващи вината

обстоятелства. Негово Императорско Величество не пожела да използва правото си за помилване.

Стефан Скелен, син на Бертрам Скелен, от заседателната зала ще бъдеш отведен в Цитаделата, откъдето ще бъдеш изпроверен, когато му дойде времето. Тъй като си предател, ти си недостоен да стъпваш по земята на Империята, затова ще бъдеш положен върху дървени греди и ще бъдеш завлечен с коне до площад Хилядолетие. И тъй като си предател, ти си недостоен да дишаш въздуха на Империята; затова ще увиснеш на бесилката между небето и земята на площад Хилядолетие. И ще висиш там, докато не умреш. Тялото ти ще бъде изгорено, а пепелта разпръсната в четирите посоки на света.

Стефан Скелен, син на Бертрам, предател. Аз, председателят на Върховния трибунал на Империята, те осъждам и за последен път произнасям името ти. От тази минута то ще бъде обречено на забвение.

* * *

— Стана! Стана! — изкрещя, връхлитайки в деканата, професор Опенхойзер. — Успех, господа! Най-накрая! Най-накрая! И все пак то се върти! И все пак то действа! Действа! То действа!

— Наистина ли? — попита нагло и доста скептично Жан Лавоазие, професор по химия, наричан от студентите си Въглесмрад. — Не може да бъде. Интересно какво точно действа?

— Вечният двигател!

— *Perpetuum mobile?* — позаинтересува се Едмунд Бамблър, престарелият преподавател по зоология. — Наистина ли? Да не би да преувеличивате, колега?

— Никак даже! — възклика Опенхойзер и подскочи като козел. — Ни най-малко! Той действа! Двигателят се движи! Пуснах го и той работи! Работи непрекъснато! Неспирно! Постоянно! За вечни времена! Това не може да бъде описано, колеги, то трябва да се види! Да идем в моята лаборатория! По-бързо!

— Аз закусвам — възрази Въглесмрад, но протестът му се изгуби в шума и всеобщата суматоха. Професори, магистри и бакалаври бързо наметнаха върху тогите си наметала и хукнаха към

изхода, след неспирация да вика и да ръкомаха Опенхойзер. Въглесмрад им показа *digitus infamis* и се върна към кифлата си с пастет.

Групата учени, към която по пътя се присъединяваха все повече желаещи да видят плодовете от трийсетгодишните усилия на Опенхойзер, бързо премина разстоянието между деканата и лабораторията на известния физик. Тъкмо се наканиха да отворят вратите, когато земята изведнъж се разтресе. Осезаемо. И силно. Даже много силно.

Това беше сеизмичен трус, един от серията трусове, предизвикани от разрушаването на замъка Стига, укритието на Вилгефорц. Разрушаване, предизвикано от магьосничките. Сеизмичната вълна бе усетена от Ебинг даже тук, в Оксенфурт.

Няколко стъкла от витражите на фронтона на Катедрата по изящни изкуства се пръснаха със звън. От надраскания с неприлични думи цокъл се срина бюстът на Никодемус де Бот, първият ректор на Академията. От масата в деканата падна канчето с чай, с който Въглесмрад прокарваше кифлата с пастет. От явора в двора се изтърси студентът първи курс във факултета по физика Алберт Солпетра, който се беше покатерил на дървото, за да се изфука пред студентките по медицина.

А *perpetuum mobile* на професор Опенхойзер, неговият легендарен вечен двигател, бръмна още един-два пъти и спря. Завинаги.

И повече никой не успя да го задвижи.

* * *

— Да живеят джуджетата!

„Каква тълпа, каква шайка — мислеше си йерархът Хемелфарт, благославяйки с трепереща ръка марширащите брадати дребосъци.

— Кого ми приветстввате? Продажните наемници, безсромните джуджета! Що за странна сбирщина? Кой, в края на краищата, спечели войната, те или ние? О, богове, трябва да обърна внимание на кралете за това. Когато историците и писателите се хванат за работа, ще трябва да им наложим строга цензура. Наемниците, вещерите, алчните

разбойници, нечовеци и всички други подозрителни елементи трябва да изчезнат от страниците на историята на човечеството. Трябва да се зачеркнат, задраскат, изтрият. Нито дума за тях. Нито дума.

Нито дума и за него — помисли си йерархът, стиснал устни и впил поглед в Дийкстра, който наблюдаваше парада с изморено изражение на лицето.

Трябва да посъветвам кралете за този Дийкстра — помисли си йерархът. — Съществуването му е позор за порядъчните хора.

Бездожник и негодник. Нека изчезне безследно. И да бъде забравен.“

* * *

„Няма да стане, пурпурна лицемерна свиня — мислеше си Филипа Ейлхарт, която просто четеше мислите на йерарха. — Мечтаеш си да управляваш, да диктуваш и да влияеш? Да вземаш решения? Няма да стане. Можеш да решаваш само въпросите, свързани с хемороидите ти, но и там решенията ти едва ли ще имат никакво значение.

А Дийкстра ще остане. Докато ми е необходим.“

* * *

„Все някога ще събркаш — мислеше си жрецът Вилемер, гледайки блестящите карминени устни на Филипа. — Все някога някоя от вас ще събрка. Възгордяването, наглостта и нахалството ще ви погубят. Заговорите, които плетете. Аморалността. Мерзостта и перверзните, на които се подчинявате, от които се състои животът ви. Щом събркате, всичко ще излезе наяве, ще се разнесе вонята от греховете ви. Този момент неминуемо ще настъпи.

Дори и да не събркате, пак ще се намери начин да ви обвинят. Ще сполети някое нещастие човечеството, ще дойде някакво поражение, ще го нападне някаква напаст — я зараза, я епидемия... И тогава ще обвинят вас. Ще ви обвинят, че не сте успели навреме да

предотвратите опасността, че не сте успели да ликвидирате последствията.

За всичко ще бъдете виновни вие.
И тогава ще пламнат кладите.“

* * *

Престарелият раиран котарак, наричан заради цвета на козината си Рижко, умираше. Умираше в мъки. Трепереше, напъваше се, драскаше по земята, повръщаше кръв и слуз, разкъсваха го конвулсии. На всичко отгоре имаше и кървава диария. Мяукаше, макар и това да беше под достойнството му. Мяукаше жалостиво, тихо. Отслабваше бързо.

Рижко знаеше защо умира. Или поне се досещаше какво го убива.

Няколко дни по-рано в центрийското пристанище спря странен кораб, стар и много мръсен платноход, с почти разпадащ се скелет. На носа на платнохода едва се четеше името му „Катриона“. Рижко, естествено, нямаше как да прочете надписа. Използвайки швартовациите въжета, от странния платноход на брега се измъкна един плъх. Само един. Слаб, едва движещ се. Липсваше му едното ухо.

Рижко удуши плъха. Той беше гладен, но инстинктът не му позволи да погълне тази гадост.

Само няколко бълхи, големи блестящи бълхи, от които гъмжеше козината на гризача, успяха да се прехвърлят върху Рижко и да се настанят в кожухчето му.

— Какво му става?
— Сигурно някой го е отровил. Или омагьосал.
— Пфу, каква гадост! И как вони, гадината! Махни го от стълбата, жено!

Рижко се напрегна и беззвучно отвори уста.

Не почувства нито ритника, нито удара с метла, с които стопанката му се отблагодари за това, че единайсет години ѝ ловеше мишките. Изхвърлен на двора, той умираше в пенещата се от сапуна и урината канавка. Умираше, пожелавайки на тези неблагодарни хора също да се разболеят. И да страдат така, както страдаше той.

Скоро желанието му щеше да се изпълни. И то в гигантски мащаби. Наистина гигантски мащаби.

Жената, която изхвърли Рижко на двора, се спря, надигна полата си и се почеса под коляното.

Беше я ухапала бълха.

* * *

Звездите над Елскердег светеха ярко. Блещукаха. Искрите от огъня бледнееха пред тях.

— Нито цинтрийският мир — каза елфът, — нито помпозният новиградски парад трябва да се считат за вододелни камъни. Какво е това понятие? Политическата власт не може да твори историята с помощта на актове и декрети. Не може да дава оценка на историята, макар че в своята гордост нито една власт няма да признае и приеме тази истина. Една от най-ярките прояви на вашето човешко възгордяване е така наречената историография, която се опитва да съди и да издава присъди. За вас, хората, това е нещо типично и произлиза от факта, че природата ви е надарила с ефимерния, мравчен, пеперуден, смешен живот на еднодневка, която дори не може да доживее до сто години. И вие, със своето насекомоподобно съществуване, се опитвате да прекроявате целия свят. Включително и историята — един непрекъснат и безкраен процес. Историята не може да се разкъса на парчета — оттук дотук, от дата до дата. Историята не трябва да се определя с декрети, нито пък да се променя с разни кралски укази. Дори да сте спечелили войната.

— Не мисля да навлизам във философски размишления — рече пилигримът. — Както вече казах, аз съм обикновен човек, откровен и без дар слово. Само ще се осмеля да отбележа следното: първо, краткият като на насекомо живот защитава нас, хората, от декадентство, кара ни да ценим живота, да живеем интензивно и творчески, да използваме всяка минута от живота и да ѝ се наслаждаваме. А когато се наложи, без съжаление да я отдадем в името на делото. Говоря и мисля като човек, но нали точно по същия начин са мислели и дълголетните елфи, когато са отишли да се бият и умират в редовете на Катериците. Ако не съм прав, нека ме поправят.

Пилигримът изчака известно време, но никой не го поправи.

— Второ — продължи той, — на мен ми се струва, че политическата власт, макар и неспособна да промени историята, може със своите действия да създава съвсем не лоша илюзия и привидност, че има такива способности. За това властта разполага със своите методи и инструменти.

— О, да — отвърна елфът, извръщайки глава. — Тук попаднахте право в целта, господин пилигрим. Властта има своите методи и инструменти. Такива, с които е невъзможно да се спори.

* * *

Галерата се бълсна в обраслия с водорасли и раковини кей. Спуснаха подвижните мостчета. Разнесоха се викове, проклятия, команди.

Чайки пищяха и грабваха отпадъците, които покриваха мръсната зелена вода в пристанището. На брега беше пълно с хора. Най-вече във военни униформи.

— Край на пътуването, господа елфи — каза нилфгардският командир на конвоя. — Пристигнахме в Дилинген. Излизайте! Очакват ви!

Наистина ги чакаха.

Нито един от елфите — и със сигурност не Фаоилтиарна, — нито за миг не повярва на обещанията за справедлив съд и амнистия. Катериците и офицерите от бригада „Врихед“ не таяха илюзии относно съдбата, която ги очаква от другата страна на Яруга. Повечето вече се бяха примирili с нея, приемаха я стоически, дори безразлично. Сигурно си мислеха, че вече нищо не може да ги изненада.

Но грешаха.

Измъкнаха ги от галерата, подрънкваци с окови, изкараха ги на кея, след това на крайбрежната улица, където стояха въоръжени войници. Виждаха се и цивилни. От онези, чиито очи се стрелкаха бързо, прескачаха от лице на лице, от фигура на фигура. „Селекционери“ — помисли си Фаоилтиарна. И не сърка. Разбира се,

не можеше да разчита на това, че ще пропуснат осакатеното му лице. Но и не разчиташе.

— Господин Исенгрим Фаоилтиарна? Железния вълк? Каква приятна изненада! Моля, излезте!

Войниците го измъкнаха от редицата окованi елфи.

— *Va fail!* — извика му Коинеах Да Рeo, когото също разпознаха и изведоха други военни, носещи жаба с редански орли. — *Sa'ved'se caerme dea!*

— Ще се срещнете — изсъска цивилният, който отдели Фаоилтиарна, — но според мен ще се срещнете в ада. Него вече го чакат в Дракенborg. Я почакайте малко! Този господин тук дали случайно не е Риордаин? Вземете го!

Общо от колоната изведоха трима. Само трима. Фаоилтиарна разбра и изведенъж — той дори се изненада — го обзе страх.

— *Va fail!* — извика към приятелите си изведеният от колоната Ангус Бри Кри, дрънчейки с веригите си. — *Va fail, fraeren!*

Войникът го бълсна грубо.

Не ги отведоха далеч. Само до една барака близо до пристанището. До пристана, над който се извисяваше гората от мачти.

Цивилният даде знак с глава. Бълснаха Фаоилтиарна към един стълб с греда, на която хвърлиха въже. Към въжето започваха да привързват желязна кука. Сложиха Риордаин и Ангус да седнат на два стола, поставени на землистата площадка.

— Господин Риордаин, господин Бри Кри — произнесе хладно цивилният. — Вие сте включени в указа за амнистия. Съдът реши да прояви милосърдие. Но справедливостта трябва да възтържествува — добави той, без да изчака реакцията им. — И за това заплатиха семействата на онези, които вие убихте, господа. Присъдата е произнесена.

Риордаин и Ангус дори не успяха да гъкнат. Нанизаха на шиите им примки, стегнаха ги, събориха ги заедно със столовете и ги повлякоха по отъпканата земя. Когато с окованите си ръце те се опитаха да дръпнат впиващите се в гърлата им въжета, изпълнителите на присъдата опряха колене в гърдите им. Проблеснаха ножове, плисна кръв. Сега дори примките не можеха да заглушат виковете, писъците, от които косите настръхваха. Това продължи дълго. Както винаги.

— Във вашата присъда, господин Фаоилтиарна — каза цивилният, обръщайки бавно глава, — е включена една допълнителна клауза. Нещо особено...

Фаоилтиарна нямаше намерение да изчаква „особеното нещо“. Ключалката на оковите, над която елфът се мъчеше вече два дни и две нощи, падна от китката му като по магия. Силен удар с тежка цепеница повали двамата войници, които го пазеха. Фаоилтиарна скочи и ритна третия в лицето, цапардоса с веригата цивилния, скочи право към затворения с капаци прозорец на бараката и излетя през него заедно с рамката му, оставяйки по пироните кръв и парцалчета от дрехата си. Стовари се с тръсък върху дъските на кея. Обърна се, претърколи се и цопна във водата между рибарските лодки и баркасите. Все още прикованата към дясната му ръка верига го теглеше към дъното. Фаоилтиарна се бореше. Бореше се с всички сили за живота си, за който доскоро смяташе, че няма никаква стойност.

— Дръжте го! — викаха изскочилите от бараката войници. — Дръжте го! Убийте го!

— Там! — крещяха други, които тичаха по кея. — Там, ето там се гмурна!

— По лодките!

— Стреляйте! — развика се цивилният, който се опитваше с две ръце да спре кръвта, шуртяща от очните му кухини. — Убийте го!

Бръмнаха тетива на арбалети. Чайките се вдигнаха с крясъци във въздуха. Мръснозелената вода между баркасите закипя от стрели.

* * *

— Слава! — Шествието продължаваше, тълпата от жители на Новиград вече хрипеше и показваше признания на умора. — Да живеят!

— Ура!

— Слава на кралете! Слава!

Филипа Ейлхарт се огледа, увери се, че никой не ги слуша, и се наведе към Дийкстра:

— За какво искаше да поговорим?

Шпионинът също се огледа.

— За покушението над крал Визимир през юли миналата година.

— И какво за него?

— Полуелфът, който извърши убийството — гласът на Дийкстра се снижи още повече, — въобще не е бил луд, Фил. И не е действал сам.

— Какви ги говориш?

— Тихо — усмихна се Дийкстра. — Тихо, Фил.

— Не ме наричай „Фил“. Имаш ли доказателства? Какви?

Откъде?

— Ще се изненадаш, Фил, ако ти кажа откъде са. Кога мога да очаквам аудиенция, благородна госпожо?

Очите на Филипа Ейлхарт приличаха на две бездънни черни езера.

— Скоро, Дийкстра.

Камбаните биеха. Тълпата хрипливо ревеше. Армията маршируващо. Цветни листчета покриваха като сняг новиградските павета.

* * *

— Пак ли пишеш?

Ори Ройвен трепна и от перото му капна мастило. Той служеше на Дийкстра от деветнайсет години, но така и не свикна с беззвучните движения на шефа си, с внезапните му появи незнайно откъде и как.

— Добър вечер, кхъ, кхъ, Ваше превъз...

„Хората сенки — прочете Дийкстра на заглавната страница на ръкописа, която вдигна безцеремонно от пода. — История на секретните кралски служби, от Орибасиус Джанфранко Паоло Ройвен, магистър...“

— Ex, Ори, Ори. Голям мъж си, а такива глупости...

— Кхъ, кхъ...

— Дойдох да се сбогувам, Ори.

Ройвен го погледна изненадано.

— Разбираш ли, стари приятелю — продължи шпионинът, без да чака секретаря си да изкашля нещо смислено, — аз също оstarях и се оказва, че също съм глупак. Споменах една дума на един човек. Само

една на само един... И се оказа, че това е с една дума и с един човек повече, отколкото трябва. Заслушай се внимателно, Ори. Чуваш ли ги?

Ококорил изненадано очи, Ори Ройвен поклати глава в знак на отрицание. Дийкстра помълча за миг.

— Не ги чуваш, значи. А аз ги чувам. По всички коридори. Плъховете тичат из третогорската крепост, Ори. Идват насам. Приближават се с меките си миши лапички.

* * *

Те изникнаха от сенките, от мрака. Черни, с маски, пъргави като плъхове. Стражите и пазачите във вестибиула изпопадаха, без да гъкнат, под бързите удари на кинжалите с тънки остриета. По подовете на третогорския замък потече кръв, разля се по паркета, изцапа го, пропи се в скъпите венгербергски килими.

Те вървяха по коридорите, оставяйки след себе си само трупове.

Той е там — каза един, сочейки към вратата. Черният шал, който закриваше лицето му до очите, приглушаваше гласа му. — Влезе там! В канцеларията, където работи Ройвен, вечно кашлящият дъртак.

— Оттам няма изход. — Очите на другия, командира, горяха през процепите на черната кадифена маска. — От стаята след канцеларията няма друг изход. Тя дори няма прозорци.

— Пазете коридорите. Всички врати и прозорци. Няма да ни се измъкне. В капан е.

— Напред!

Вратата поддаде под силните ритници. Кинжалите проблеснаха.

— Смърт! Смърт на кървавия палач!

— Кхъ, кхъ? — Ори Ройвен надигна глава от книгите и ги погледна с късогледите си сълзящи очи. — Слушам ви. Как мога, кхъ, кхъ, да ви бъда полезен?

Убийците разбиха вратата на личния апартамент на Дийкстра, претърсиха стаите, душеха като плъхове по ъглите. От стените полетяха gobлени, картини и пана, кинжалите разрязаха драперииите и тапицерийте.

— Няма го! — извика един, влитайки в канцеларията. — Няма го!

— Къде е? — извика водачът, надвесен над Орли, пронизвайки го с погледа си през процепите на черната маска. — Къде е това кърваво псе?

— Няма го — отвърна спокойно Ори Ройвен. — Нали сами виждате.

— Къде е? Говори! Къде е Дийкстра?

— Да не съм пазач на брат си^[15]? — закашля се Ори.

— Ще умреш, старче!

— Аз съм стар, болен и ужасно изморен човек. Кхъ, кхъ. Не се страхувам нито от вас, нито от ножовете ви.

Убийците избягаха от стаята. Изчезнаха тъй бързо, както се бяха появили. Не убиха Ори Ройвен. Те бяха поръчкови убийци. А в дадените им заповеди не се споменаваше нищо за Ори Ройвен.

Орибасиус Джанфранко Паоло Ройвен, магистър по право, прекара шест години в различни затвори, разпитван непрекъснато от сменящи се следователи, които му задаваха въпроси за най-различни, често на пръв поглед безсмислени неща и дела.

След шест години го освободиха. Дотогава той вече се беше превърнал в пълна развалина. Скорбутът го беше оставил без зъби, анемията — без коси, глаукомата — без зрение, астмата — без дъх. Пръстите и на двете му ръце бяха начупени при разпитите.

На свобода той не успя да доживее една година. Умря в храмовия приют. Беден. Забравен от всички.

Ръкописът на книгата „Хората сенки или История на секретните кралски служби“ изчезна безследно.

* * *

Небето на изток просветля, над хълмовете се появи белият ореол, предвестник на утрото.

Край огъня отдавна цареше тишина. Пилигримът, елфът и следотърсачът гледаха безмълвно умиращите пламъци.

Над Елскердег също беше тихо. Виещият призрак мъркна, отегчен от напразния си вой. Най-накрая беше принуден да разбере, че тримата седящи край огъня мъже напоследък са видели толкова много

ужасии, че едва ли биха обърнали внимание на някакъв си там призрак.

— Ако ще се движим заедно — изведнъж се обади Бореас Мун, втренчил поглед в рубинените въгленчета на огъня, — то ще трябва да се простим с недоверието. Хайде да оставим всичко зад нас. Светът се промени. Пред нас е новият живот. Нещо приключва, нещо започва. Пред нас...

Гласът му секна. Закашля се. Не беше свикнал с такива речи, боеше се, че ще прозвучи смешно. Но случайните му спътници не се засмяха. Напротив, Бореас чувстваше бликащата от тях доброжелателност.

— Пред нас е хребетът Елскердег — завърши той много по-уверено, — а зад него са Зерикания и Хакланд. Чака ни дълъг и опасен път. Ако тръгнем заедно... Трябва да захвърлим недоверието. Аз съм Бореас Мун.

Пилигримът с шапката с широка периферия стана, изпъна се в целия си гигантски ръст и стисна протегнатата му ръка. Елфът също се изправи. Чудовищно обезобразеното му лице беше странно изкривено.

След като стиснаха ръката на следотърсача, пилигримът и елфът протегнаха един на друг десните си ръце.

— Светът се променя — каза пилигримът. — Нещо приключва... Аз съм Сиги Ройвен.

— Нещо започва. — Покритото с белези лице на елфа се изкриви в нещо, което по всички признания наподобяваше усмивка. — Аз съм Улф Исенгрим.

Ръкостискането им беше кратко, силно и можеше да се каже дори развълнувано. За миг заприлича на ръкостискане преди битка, а не на жест на съгласие. Но само за миг.

Една догаряща в огъня цепеница пръсна искри, подкрепяйки събитието с радостни фойерверки.

— Да ме вземат дяволите — усмихна се широко Бореас Мун, — ако това не е началото на едно прекрасно приятелство.

[1] *Per acclamationem* (лат.) — единодушно. — Б.пр. ↑

[2] *Persona turpis* (лат.) — отвратителен тип. — Б.пр. ↑

[3] *Schluss* (нем.) — край. — Б.пр. ↑

[4] *Ad futuram rei memoriam* (лат.) — за бъдещето. — Б.пр. ↑

- [5] *Nihil ad rem* (лат.) — нищо подобно. — Б.пр. ↑
- [6] *Salus publica lex suprema est* (лат.) — Благото на народа е над всичко. — Б.пр. ↑
- [7] *Verba volant* (лат.) — Думите отлитат. — Б.пр. ↑
- [8] *Non possumus* (лат.) — Не може (категоричен отказ) — Б.пр. ↑
- [9] Алодий — феодален наследствен имот, освободен от всякакви задължения към господаря. — Б.пр. ↑
- [10] Фидеикомис — система за наследяване на едра собственост. — Б.пр. ↑
- [11] Примогенитура — право на наследяване на титлата и имота само от първородния син. — Б.пр. ↑
- [12] *Ultimus familiae* (лат.) — последен представител. — Б.пр. ↑
- [13] *Hausse, baisse* (фр.) — повишаване и намаляване на курса на ценни книжа. — Б.пр. ↑
- [14] *Aide memoire* (лат.) — паметна записка. — Б.пр. ↑
- [15] Цитат от Библията, думи на Каин в отговора на въпроса на Бог къде е Авел. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

... както и останалите Праведни, така и Св. Филипа била наклеветена, че действа във вреда на кралството, че подстрекава хората към безпорядъци и метеж, че готови преврат. Вилмериуш, еретик и сектант, самозван върховен жрец, наредил да хванат Святата и я хвърлил в ужасна тъмница, където я измъчвал със студ и зловоние, искачки от нея да си признае греховете и да издаде онези, които е подучвала. И показал Вилмериуш на Св. Филипа различни уреди за изтезания и я заплашил, а тя му се изплюла в лицето и го обвинила в содомия.

Тогава еретикът заповядал да съблекат дрехите ѝ и да я бичуват безмилостно на голо, както и да забият клечки под ноктите ѝ. И все я призовавал да се отрече от своята вяра и Богиня. Но тя само се засмяла и го посъветвала да се разкара.

Тогава той заповядал да преместят Святата в килията за изтезания и да забиват по цялото ѝ тяло нагорещени игли и остри куки и да горят хълбоците ѝ със свещи. Но въпреки тези жестокости Святата със смъртното си тяло показала безсмъртна издръжливост. И палачите се стъписали и отстъпили много уплашени, но Вилмериуш страшно ги нахокал и им заповядал да продължат да я измъчват и да влагат колкото могат повече сили. Тогава започнали да изтезават Св. Филипа с разтопено желязо, да вадят ставите ѝ от гнездата им и да разкъсват

гърдите ѝ с клещи. И в такива мъки тя си отишла, без да признае нищо.

А еретикът Вилмериуш, както пишат и Светите Отци, бил застигнат от участта да изгнане целият и да издъхне от това. И вонял като куче, така че се наложило да го изхвърлят в речните води, без да го погребват.

Затова Св. Филипа била дарена с вечна слава и мъченически венец от Майката Богиня, а ние — с поука и предупреждение. Амин.

Житие на Св. Филипа Мъченица от Монс Калвус, писано в стари времена от писари мъченици, включено в Третогорския молитвеник, използвано в съчиненията на много Свети Отци, които я възхваляват в писанията си.

Летяха шеметно, презглава, като обезумели. Носеха се през кипящи от пролетта дни. Конете препускаха в галоп, а хората, изправяйки прегърбените над земята вратове и шии, гледаха подире им, без да разбират дали това са живи хора, или призраци.

Пътуваха и през нощите, тъмни и влажни от топлия дъжд, а събудилите се в леглата си хора клатеха изумено глави, борейки се със задушаващата болка, набъбваща в гърлата и гърдите им. Скачаха, вслушваха се в хлопането на капаците на прозорците, в плача на разбудените деца, във виенето на кучетата. Прилепяха лица към прозорците, без да са сигурни какво са видели — ездачи или привидения.

Из Ебинг се заговори за трите демона.

* * *

Тримата конници се появиха неясно как, неясно откъде и неясно по какво чудо, като хванаха Куция неподготвен и не му позволиха да избяга. Нямаше смисъл и да вика за помощ. Сакатият беше на поне петстотин крачки от последните къщи. А дори и да беше по-близо, едва ли някой от жителите на Ревност щеше да откликне на виковете му. Беше времето на следобедната почивка, което в Ревност започваше от късната сутрин и продължаваше до рано вечерта. Аристотел Бобек с прякор Куция, местният просяк и философ, прекрасно знаеше, че по това време жителите на Ревност не реагират на нищо.

Ездачите бяха трима. Две жени и един мъж. Мъжът имаше бели коси и меч на гърба си. Едната от жените, по-възрастната, беше облечена в черно и бяло, а косите ѝ с цвят на крилете на врана бяха завити в къдрици. Младата беше с пепелявосиви коси и едната ѝ буза беше обезобразена от отвратителен белег. Яздеше много красива врана кобила. На Куция му се стори, че някога вече е виждал тази кобила.

Точно младата заговори първа.

— Местен ли си?

— Не съм виновен! — затрака със зъби Куция. — Тук си бера гъби! Моля ви, не навреждайте на сакатия...

— Местен ли си? — повтори девойката, а зелените ѝ очи проблеснаха заплашително.

Куция се сви.

— Да, ваша светлост — измънка той. — Тукашен съм. Тук съм роден, в Бирка, сиреч в Ревност. И тук сигурно ще ми се наложи да умра...

— Тук ли беше през лятото и есента на миналата година?

— А къде другаде да бъда?

— Отговаряй, като те питам.

— Тук бях, благородна госпожице.

Враната кобила тръсна глава и помръдна уши. Куция усещаше върху себе си пробождащите като иглите на таралеж погледи на другите двама конници — чернокосата и белокосия. Най-много го беше страх от белокосия.

— Преди една година — започна девойката с белега, — през септември, по-точно на девети септември, в първата четвърт на луната, тук убиха шестима млади хора. Четири момчета... и две момичета. Спомняш ли си?

Куция преглътна. Отначало само предполагаше, сега вече знаеше, беше сигурен.

Девойката се беше променила. И то не само заради белега на лицето. Сега тя беше съвсем различна от тогава, когато виеше, завързана за коневръза, и гледаше как Бонхарт отрязва главите на убитите Плъхове. Да, беше различна от тогава, когато в кръчмата „Под главата на химерата“ ловецът на глави я беше съблякъл и я беше пребил. Само тези очи... Очите не се бяха изменили.

— Отговаряй! — извика рязко чернокосата. — Зададоха ти въпрос.

— Помня, благородни дами и господа — потвърди Куция. — Как да не помня? Убиха шестима млади хора. Наистина беше миналата година. През септември.

Девойката мълча дълго, гледайки не в него, а някъде далеч, над раменете му.

— Значи трябва да знаеш също... — изрече тя най-накрая с усилие. — Трябва да знаеш мястото, където тези младежи и девойки са погребани... При коя ограда... В коя помийна яма или сметище... А ако телата им са изгорени... Или са ги хвърлили в гората, на вълците и лисиците... Тогава ще ми покажеш мястото. Ще ме отведеш там. Разбиращ ли?

— Разбрах, Ваша светлост. Елате. Изобщо не е далеч.

Той закуцука, усещайки върху гърба си горещия дъх на конете. Не се обръщаше. Нещо му подсказваше, че е по-добре да не го прави.

— Ето тук — посочи той най-накрая. — Това ни е градското гробище, в тази горичка. А онези, за които питате, светла госпожице Фалка, лежат ей там.

Девойката шумно си пое дъх. Куция я погледна крадешком, видя как се е променило лицето ѝ. Белокосият и чернокосата мълчаха, лицата им бяха като изсечени от камък.

Девойката дълго гледа гроба — красив, равен, поддържан, ограден с късчета пясъчник, шпатови и шистови плочки. Еловите клонки, които някога го бяха украсявали, бяха посырнали. Цветята, сложени на него, бяха изсъхнали и пожълтели.

Девойката скочи от коня.

— Кой? — попита тя приглушено, без все още да обръща глава.

— Ами... много от жителите на Ревност помагаха — изкашля се Куция. — Но най-много от всички — вдовицата Гулю. И младият Никлар. Вдовицата винаги е била добра и сърдечна жена... А Никлар... Него го измъчваха страшни сънища. Не му даваха покой. Докато не направи нормално погребение на убитите...

— Къде да ги намеря? Вдовицата и този Никлар?

Куция дълго мълча.

— Вдовицата лежи ей там, зад онази крива бреза — каза най-накрая, гледайки без страх в очите на девойката. — Почина от пневмония през зимата. А Никлар се загуби някъде в чужбина... Разправят, че са го убили във войната.

— Забравих — прошепна тя. — Забравих, че съдбата е свързала двамата с мен.

Тя се приближи към гроба, спусна се, по-точно — падна на колене. Наведе се ниско, много ниско, почти докосвайки с челото си основата на камъка. Куция видя как белокосия се помръдна, сякаш иска да слезе от коня, но чернокосата жена го хвана за ръката и го удържа с жест и поглед.

Конете пръхтяха, тръскаха глави и подрънкваха с мундщуките.

Тя остана при гроба дълго, много дълго, навела глава и мърдайки беззвучно устни.

Когато се изправи, се олюя. Куция машинално я подкрепи. Тя потрепна, изтръгна лакътя си, през сълзи го погледна зловещо. Но не каза нито дума. Даже му благодари с кимване, когато той задържа стремето й, за да се качи тя на коня.

— Да, светла госпожице Фалка — осмели се той. — Странни са пътищата на съдбата. Вие тогава бяхте в ужасно положение, почти никой от нас, в Ревност, не очакваше, че ще се измъкнете живи... А вижте сега, вие сте жива и здрава, а Гулю и Никлар са на оня свят... Няма на кого дори да благодарите, а? За гроба...

— Не се казвам Фалка — изрече тя рязко. — Казвам се Цири. Що се отнася до благодарността...

— Смятайте, че сте я получили — подхвърли студено чернокосата, и в гласа й имаше нещо, което накара Куция да потрепери. — За този гроб — продължи бавно тя, — за вашата човечност, почтеност и порядъчност, цялото ви село е удостоено със

снизходжение, милост, благодарност и награда. Дори не можете да си представите колко голяма.

* * *

Скоро след полунощ на девети април първите жители на Клармон се събудиха от трепкаща светлина, червен блясък, нахлуващ през прозорците им. Останалите наскочаха от леглата заради последвалите викове, рев и тревожен звън на камбаната.

Пламтеше само една сграда — голямото дървено здание на бившия храм, някога посветен на божество, чието име вече никой не помнеше освен стариците на преклонна възраст. Храмът, сега превърнат в амфитеатър, където от време на време даваха циркови представления, провеждаха боеве и други развлекателни мероприятия, способни да извадят градчето Клармон от скуката, меланхолията и сънното затъпяване.

Именно този амфитеатър сега беше обхванат от море бушуващи пламъци и се разтърсваше от експлозии. От всичките му прозорци изскочаха дълги по няколко сажена огнени езици.

— Гасете! — крещеше собственикът на амфитеатъра, търговецът Хувенагел, тичайки и размахвайки ръце, при което огромният му корем се тресеше. Беше с нощната си шапчица и тежък халат от съшити парчета, наметнат направо върху нощницата му. Босите му крака газеха тора и мръсотията по уличката.

— Гасе-е-ете! Хора-а-а! Вода-а-а!

— Това е божие наказание — заяви авторитетно една от стариците. — Заради зулумите, които се вършеха тук...

— Да, да, госпожо. Несъмнено заради това!

От пламтящия театър польхваше горещина, от смърдящите на конска урина локви се вдигаше пара, сипеха се искри. Неясно откъде се появи вятыр.

— Гасе-е-ете! — виеше диво Хувенагел, виждайки, че огънят напредва към пивоварната и хамбарите със зърно. — Хора-а-а! Хващайте ведрата-а-а!

Не липсваха доброволци. Нещо повече — Клармон дори имаше своя собствена пожарна, съоръжена и издържаща се от парите на

Хувенагел. Гасяха с жар и ентузиазъм. Напразно.

— Няма да успеем... — мърмореше комендантът на пожарникарите, търкайки покритото си с мехури лице. — Това не е обикновен огън... Дяволски огън е!

— Черна магия... — каза друг пожарникар, кашляйки от дима.

От амфитеатъра се разнесе страхотен тръсък на чупещи се мертеци и греди. Затрешя, забумтя, към небето изригна фонтан от огън и искри, покривът се строши и пропадна във вътрешността на сградата, върху арената. Сградата се наклони, сякаш правейки реверанс на публиката, която за последен път се радваше на наистина ефектен огнен бенефис.

После стените рухнаха.

С усилията си пожарникарите и спасителите успяха да запазят само половината от зърнохранилището и около една четвърт от пивоварната.

Настъпи вонящ изгрев.

Хувенагел седеше сред мръсотията и пепелта, в опушения си халат. Седеше и жалостиво плачеше, хлипаше като дете.

Неговият театър, както и пивоварната и хамбарът, разбира се, бяха застраховани. Проблемът беше там, че застрахователната компания също беше собственост на Хувенагел. Нищо, дори някаква данъчна измама, не беше в състояние дори и в най-малка степен да му възстанови загубите.

* * *

— Сега накъде? — попита Гералт, гледайки стълба от дим на фона на розовото зарево в небето. — Кого още искаш да навестиш, Цири?

Тя го погледна и той веднага съжали за въпроса си. Изведнъж му се прииска да я прегърне, да я държи в обятията си, да я притиска, да я гали по косата. Да я защитава. Никога вече да не допусне тя да остане сама. За да не ѝ се случи нещо лошо, за да може никога вече да не ѝ се прииска да отмъщава на някого.

Йенефер мълчеше. Напоследък Йенефер бе много мълчалива.

— Сега — отвърна много спокойно Цири — ще отидем в едно селище на име Говорог. Това название идва от защитаващия селото сламен еднорог — смешна, семпла кукла. Искам за спомен за онова, което се случи там, жителите да получат... Е, ако не по-ценен, то поне по-изящен тотем. Там ще разчитам на помощта ти, Йенефер, защото без магия...

— Знам, Цири. А после?

— Блатата Переплут. Надявам се, че ще попадна... При къщурка в блатата, сред тръстиките. Там ще намерим останките на един човек. Искам тези останки да почиват в достоен за тях гроб.

Гералт продължи да мълчи. И да не сваля поглед.

— После — продължи Цири, без ни най-малко усилие издържайки погледа му, — ще отидем в селото Дун Дара. Най-вероятно са подпалили тамошната кръчма, не е изключено и да са убили кръчмаря. По моя вина. Бях заслепена от омраза и отмъстителност. Ще се опитам да се отблагодаря по някакъв начин на роднините му.

— Едва ли има някакъв начин — каза той, продължавайки да я гледа.

— Знам — отговори тя веднага, твърдо, почти гневно. — Но ще застана смилено пред тях. Надявам се, споменът за техните погледи да ме предпази от подобни грешки. Разбираш ли това, Гералт?

— Разбирам, Цири — отвърна Йенефер. — Появявай, и двамата те разбираме много добре, дъще. Да вървим.

* * *

Конете се носеха като вятър. Като магически вихър. Разтревожен от профучалата тройка конници, поредният пътник вдигаше глава. Вдигаше глава търговец в каруца със стоки, престъпник, бягащ от правосъдието, скитник преселник, когото политиците са изгонили от земята, на която се е заселил, доверявайки се на други политици. Вдигаха глави скитници, дезертьор и пилигрим с тояжка. Вдигаха глави, смаяни, изплашени. Несигурни какво са видели.

Из Ебинг и Гесо започнаха да се носят приказки. За Дивия лов. За трима призрачни конници.

Измисляха разказите вечер, в миришещите на затоплена мас и пържен лук стаи, в клубовете, задимените кръчми, странноприемниците, чифлиците, фабриките за смола, горските колиби и граничните застави. Измисляха и разказваха. За войната. За геройството и рицарството. За дружбата и справедливостта. За подлостта и предателството. За вярната и истинска любов, която винаги побеждава. За престъплението и възмездиято, което винаги застига престъпника. За правосъдието, винаги справедливо.

За истината, която като олио винаги изплува на повърхността.

Измисляха, радвайки се на измислиците си. Радвайки се на приказната фикция. Защото около тях, в живота, се случваше точно обратното.

Легендата се разширяваше. Слушателите в същински транс поглъщаха високопарните думи на разказвачите, говорещи за вещера и магьосницата. За Кулата на лястовицата. За Цири, вештерката с белега на лицето. За Келпи, омагьосаната вештерска кобила.

За Господарката на езерото.

Всичко това се случи след много години. След много, много години.

Но още тогава, като бухнали след топъл дъжд семена, легендата покълваше и растеше в хората.

* * *

Неусетно дойде май. Първо през нощите, в които се разпалваха и блестяха далечните огньове на Белетайн. Когато Цири, странно възбудена, скочи върху Келпи и се понесе към огньовете, Гералт и Йенефер се възползваха от случая, от краткия момент на уединение. Съблечени само толкова, колкото беше абсолютно необходимо, те се любиха върху хвърлен на земята кожух. Любиха се бързо и отдано, в мълчание, без да изрекат нито дума. Любиха се бързо и без да обръщат внимание на това как го правят. Важното беше да бъде колкото се може повече.

А когато дойде успокоението, двамата, треперейки и поглъщайки взаимно сълзите си с устни, бяха изумени от това колко щастие им е

донесло това, което току-що бяха направили набързо, без да обръщат внимание на начина, по който го правят.

- Гералт?
- Да, Йен?
- Когато аз... Когато не бяхме заедно, бил ли си с други жени?
- Не.
- Нито веднъж?
- Нито веднъж.
- Гласът ти дори не трепна. Изобщо не знам защо не ти вярвам.
- През цялото време си мислех само за теб, Йен.
- Сега вече ти вярвам.

* * *

Неусетно дойде май — вече и през деня. Ливадите се изпъстриха с глухарчета, дърветата в градините натежаха от цветове. Дъбравите с достойнство и без да бързат, все още си оставаха тъмни и голи, но вече ги обвиваше зеленикава мъгла, а на края на гората със зеленикави пламъчета искряха брезите.

* * *

През една нощ, в която лагеруваха в обрасла с върби котловина, един сън разбуди вештера. Кошмар, в който той беше парализиран и без оръжие, а огромна сива сова му разкъсваше лицето с нокти и търсеше очите му с острия си крив клон. Той се събуди. И не можа да разбере дали не се е пренесъл от един кошмар в друг.

Над лагера им се кълбеше светлина, към която гледаха пръхтящите коне. В светлината се виждаше нещо като зала с черна колонада в някакъв замък. Гералт виждаше огромна маса, около която седяха десет души. Десет жени.

Чуваше гласове.

...Дovedи ни я, Йенефер. Заповядваме ти.

Не можете да ми заповядвате. Не можете да заповядвате и на нея. Нямате власт над нея. Никаква!

*Не ме е страх от тях, мамо. Нищо не могат дами направят.
Ако искат, ще се явя пред тях.*

... се събира на първи юни, по новолуние. Приканваме ви да се явите и двете. Предупреждаваме ви, че при неподчинение ще бъдете наказани.

*Аз ще дойда веднага, Филипа. Тя нека остане още малко с него.
За да не бъде сам. Само няколко дни. Аз ще дойда веднага. Като доброволна заложница.*

Изпълни молбата ми, Филипа. Моля те.

Светлината примигна. Конете зацвилиха диво, затропаха с копита.

Вещерът се събуди. Този път наистина.

* * *

Сутринта Йенефер потвърди опасенията му. След като проведе дълъг разговор насаме с Цири.

— Аз тръгвам — изрече тя сухо и без встъпления. — Длъжна съм. Цири ще остане с теб. Още известно време. После аз ще я приズова и тя също ще си тръгне. А след това всички ще се срещнем пак.

Той кимна. Неохотно. Беше му омръзнато безмълвно да се съгласява с всичко. Да се съгласява с всичко, което тя му съобщаваше, с всичко, което тя решаваше. Но кимна. Въпреки всичко я обичаше.

— Това е императив, на който не е възможно да се противопоставя — каза тя по-меко. — Не мога и да отлагам. Трябва просто да го изпълня. Впрочем, правя го и заради теб. За твоето благо. И особено за благото на Цири.

Той кимна.

— Когато се срещнем — каза тя още по-меко, — ще те възнаградя за всичко, Гералт. Включително и за твоето мълчание. Твърде много мълчание имаше между нас, твърде много. А сега, вместо да кимаш, ме прегърни и ме целуни.

Той така и направи. Въпреки всичко я обичаше.

* * *

— А сега накъде? — попита тихо Цири, след като Йенефер се скри в отблясъците на овалния телепортал.

— Реката... — Гералт се изкашля, превъзмогвайки болката в гърдите, която му пречеше да диша. — Реката, по чието течение се движим, се нарича Сансретур. Тя води към страна, която непременно искам да ти покажа. Защото това е приказна страна.

Цири се навъси и стисна юмруци.

— Всички приказки завършват лошо — процеди тя. — А приказни страни изобщо няма.

— Има. Ще видиш.

* * *

Беше вторият ден след пълнолунието, когато зърнаха Тусент, потънал в зеленина и слънчеви лъчи. Планини, склонове, лозя. Покривите на кулите, пламнали след утринния дъждец.

Гледката не разочароваше. Впечатляваше. Както винаги.

— Каква красота — каза Цири възхитено. — Леле! Тези замъци са като играчки... Като глазура на торта... Направо да ти се прииска да ги лизнеш!

— Проектирани са от самия Фарамонд — поясни мъдро Гералт.

— Чакай да видиш отблизо двореца и градините на Боклер.

— Двореца? Отиваме в двореца? Познаваш ли тукашния крал?

— Принцесата.

— А тази принцеса дали не е със зелени очи? — попита тя, гледайки го внимателно изпод кичурите. — И с къси черни коси?

— Не — отсече той, извръщайки поглед. — Изглежда съвсем различно. Откъде ти хрумна...

— Престани, Гералт, става ли? Та каква е тогава тази местна принцеса?

— Както ти казах, познавам я. Малко. Не особено добре и... не особено отблизо, ако искаш да знаеш. Затова пък се познавам много добре с местния принц или може би все още кандидат за принц. Ти също го познаваш, Цири.

Цири мушна Келпи и я накара да се разтанцува.

— Не ме мъчи повече!

— Лютичето.

— Лютичето? С местната принцеса? Какво чудо?

— Дълга история. Оставихме го тук, при любимата му.

Обещахме да го посетим на връщане, когато...

Той мъкна и се намръщи.

— Нищо не можеш да направиш — каза тихо Цири. — Не се измъчвай, Гералт. Вината не е твоя.

„Моя е — помисли си той. — Лютичето ще попита и аз ще трябва да му отговоря.

Милва. Кахир. Регис. Ангулеме.

Мечът е двуостро оръжие.

О, божове, стига. Трябва да се приключи с това веднъж завинаги.“

— Да вървим, Цири.

— С тези дрехи? — изкашля се тя. — В двореца?

— Не виждам нищо срамно в дрехите ни — отсече той. — Не отиваме там да връчваме удостоверителни грамоти. Нито пък на бал. А с Лютичето можем да се срещнем дори в конюшнята. Впрочем — добави той, виждайки как тя се нацупва, — първо ще отида в града, в банката. Ще взема малко пари, а на пазара има колкото щеш шивачи и галантеристи. Ще си купиш каквото искаш и ще се облечеш както пожелаеш.

— Толкова много пари ли имаш? — погледна го тя закачливо.

— Ще си купиш каквото поискаш — повтори той. — Ако щеш и нещо хермелиново. И пантофки от кожата на василиск. Познавам един обущар, който сигурно все още има от тях в склада си.

— Как си заработил толкова много?

— С убийства, Цири. Да вървим, нямаме време.

* * *

Във филиала на банката „Чианфанели“ Гералт поиска да направи превод и да открие акредитив, след което получи чекова книжка и малко пари в брой. Написа писма, които трябваше да бъдат изпратени за Яруга с куриерска експресна поща. Учтиво отказа предложения му от услужливия и гостоприемен банкер обяд.

Цири го чакаше на улицата, наглеждайки конете. Улицата, допреди малко пуста, вече беше пълна с народ.

— Изглежда, сме попаднали на някакъв празник. — Цири посочи тълпата, носеща се към площада с пазара. — Може би панаир...

Гералт хвърли бърз поглед.

— Това не е панаир.

— Ох... — Тя също погледна, вдигайки се на стремената. — Нима отново...

— Екзекуция — каза той. — Най-популярното от следвоенните развлечения. Какви видяхме досега, Цири?

— Дезертьорство, предателство, страх пред лицето на врага — бързо изброя тя. — И икономически престъплени.

— Доставка на плесенясили сухари за армията — кимна вештерът. — Ох, тежка е участта на предприемчивите търговци във военно време.

— Тук няма да екзекутират търговец. — Цири дръпна юздата на Келпи, вече потопила се в тълпата като във вълнуващо се житно поле.

— Виж само, подиумът е покрит със сукно, а палачът е с нова и чиста шапка. Мисля, че ще екзекутират някой важен, поне барон. Значи сигурно ще е заради страх пред лицето на врага.

— В Тусент не е имало армия поради липса на врагове — поклати глава Гералт. — Не, Цири, мисля, че е отново икономика. Екзекутират някого заради мошеничество в търговията с прочутото им вино, основният местен отрасъл. Да вървим, Цири. Няма да гледаме.

— Да вървим. Но как?

Наистина, не беше възможно да се придвижат по-нататък. Докато се усетят, вече бяха потънали в съbralата се на площада тълпа, не можеха и да си мечтаят да се промъкнат до другата страна на площада. Гералт изруга грозно и се огледа. Уви, връщенето също беше невъзможно, стичащата се на площада човешка вълна напълно беше запушила уличката зад тях. Няколко мига тълпата ги носеше като река, но когато хората се натъкнаха на заобиколилата ешафода плътна стена от кнехти с алебарди, движението спря.

— Идват! — извика някой, а тълпата зашумя, развълнува се и поде вика. — Идват!

Тропането на копитата и скърцането на каруците потънаха в обзетата от гълчка тълпа. После те съвсем неочеквано видяха два коня,

теглещи иззад ъгъла фургон с решетки, в който, с усилие запазвайки равновесие, стоеше...

— Лютичето... — възкликна Цири.

Гералт изведнъж се почувства зле. Много зле.

— Това е Лютичето — повтори с чужд глас Цири. — Да, това е той.

„Каква несправедливост — помисли си вещерът. — Каква огромна и проклета несправедливост. Това не може да бъде. Не бива да е така. Знам, че беше глупаво и наивно да си мисля, че някога нещо е зависело от мен, че никак съм повлиял на съдбата на този свят, че този свят ми е задължен за нещо. Знам, че това беше наивно мнение, даже арогантно... Но аз си давам сметка за заблудата си! Няма нужда да бъда убеждаван! Няма нужда това да ми се доказва! Особено пък по такъв начин...“

Това е несправедливо!“

— Това не може да е Лютичето — каза той глухо, вторачен в гривата на Плотка.

— Това е Лютичето — повтори Цири. — Гералт, трябва да направим нещо.

— Какво? — попита той с горчивина. — Кажи ми, какво?

Кнехтите свалиха Лютичето от фургона, като се държаха с него учудващо почтително, без грубости, даже с уважение — максималното, което можеха да си позволяят. Преди стъпалата, водещи към ешафода, му развързаха ръцете. Поетът безцеремонно се почеса по задника и без чужда помощ тръгна нагоре по стъпалата.

Изведнъж едно от стъпалата изтрещя и парапетът, изработен от покрит с кора железен лост, се огъна. Лютичето с усилие запази равновесие.

— Проклятие! — възкликна той. — Това трябва да се поправи! Ще видите, че някога някой ще се пребие на тази стълба. И ще стане нещастие!

Върху подиума Лютичето беше поет от двама помощници на палача с кожени салтамарки без ръкави. Палачът, широк в раменете като кулата на замък, гледаше към осъдения през отвор в качулката. До него стоеше някакъв тип с богата, макар и траурно черна дреха. Изражението му също беше траурно.

— Уважаеми господа и граждани на Боклер и околността! — провъзгласи той громко и печално, вторачил се в разгърнатия пергамент пред себе си. — Уведомявам ви, че Юлиан Алфред Панкрац, виконт Дъо Летенхов, познат и като Лютичето...

— Какво е Панкрац? — попита шепнешком Цири.

— ... е признат от висшия съд на княжеството за виновен във всички приписвани му престъпления, злодеяния и прегрешения, а именно: оскърбление на върховната власт, държавна измяна, а освен това поругаване на достойнството на дворянското съсловие чрез нарушаване на клетва, писане на пасквили, клеветене, а също така неуместно разпуснато поведение, тоест разврат. Така че Трибуналът реши виконт Юлиан *et cetera* да бъде наказан, *primo*, с отнемане на герба чрез нанасяне върху щита на черна боя. *Secundo*, конфискуване на имуществото, земите, стоките, нивите, горите, замъците...

— Замъците — простена Гералт. — Какви замъци?

Лютичето леко се засмя. По изражението му си личеше, че решението на Трибунала за конфискуване на собствеността му много го забавлява.

— *Tertio*, главното наказание. Предвиденото за подобни престъпления наказание е влачене с коне, разпъване на колело и разкъсване на четири, но управляващата ни Ана Хенриета, Нейна светлост принцесата на Тусент и владетелката на Боклер, милостиво замени тези наказания с отсичане на главата с брадва. Да живее правосъдието!

Тълпата отговори с няколко нестройни викове. Застаналите в първите редове жени започнаха да се вайкат лицемерно и да хлипат престорено. Взеха децата си в ръце или на раменете си, за да не пропуснат нищо от представлението. Помощниците на палача изкараха насред ешафода един пън и го покриха с кърпа. Настана кратка суматоха, защото се оказа, че някой е откраднал върбовата кошница за главата, но бързо намериха друга.

Под ешафода четирима дрипльовци разтвориха носни кърпички, за да уловят с тях капки от кръвта. Имаше голямо търсене на подобни сувенири, добре се заработваше от тях.

— Гералт! — Цири не вдигаше наведената си глава. — Трябва да направим нещо...

Той не отговори.

— Искам да се обърна към хората — заяви гордо Лютичето.

— Само по-кратко, виконте.

Поетът застана на края на подиума, вдигна ръце.

— Хей, хора? — извика той. — Какво ново? Как сте?

— Живеем криво-ляво — обади се след дълга тишина някой от задните редове.

— Чудесно — кимна поетът. — Много се радвам. Е, сега вече можем да започваме.

— Господин палач — каза с високопарна тържественост траурният тип, — пристъпи към изпълнение на задълженията си!

Палачът се приближи, в съответствие със стария обичай се спусна на колене пред осъдения, наведе покритата си с качулка глава.

— Прости ми, добри човече — помоли той с гробовен глас.

— Аз? — учуди се Лютичето. — На теб?

— Аха.

— Никога.

— Ъ?

— За нищо на света. Защо да го правя? Видяхте ли го палячото?

След минути ще ми отсече главата, а аз трябва да му прощавам? Ти подиграваш ли ми се? В такъв момент?

— Но как така, господине? — притесни се палачът. — Нали такъв е законът... И обичаят... Осьденият на смърт трябва да прости на палача... Добри господине! Опрости ми греха...

— Не.

— Не?

— Не.

— Няма да го обезглавявам — отвърна навъсено палачът, изправяйки се. — Нека да ми прости, иначе няма да направя нищо.

— Господин виконт. — Тъжният чиновник хвана Лютичето за лакътя. — Не усложнявайте ситуацията. Хората са се събрали и чакат... Опростете му греха...

— Няма да го опростя и точка по въпроса!

— Господин палач. — Траурният тип се приближи до палача. — Отсечете му главата без опрошаване, а? Ще ви възнаградя...

Палачът безмълвно протегна огромната си като тиган длан. Траурният въздъхна, бръкна в кесията си и насипа в ръката му монети.

Палачът известно време ги гледа, после стисна юмрука си. Очите в процепите на качулката проблеснаха зловещо.

— Добре — каза той, докато прибираще парите в джоба си и се обръща към поета. — На колене, упорити господине! Сложете си главата на пъна, злобен господине. Аз също мога да съм злобен, ако поискам. Ще ви отсека главата на два пъти. А ако не успея — и на три.

— Прощавам! — извика Лютичето.

— Благодаря.

— Е, щом прости — обади се навъсено траурният чиновник, — върнете ми парите.

Палачът се извърна и вдигна брадвата.

— Отдръпнете се, благородни господине — изрече приглушено и зловещо той. — Не се мотайте под оръжието. Нали знаете, че където падат глави, там летят и уши.

Чиновникът бързо отстъпи, като едва не падна от ешафода.

— Така добре ли е? — Лютичето падна на колене и сложи глава върху ешафода. — А, господине?

— Какво?

— Пошегувахте се, нали? Ще я отсечете наведнъж? С един замах? Нали?

Очите на палача проблеснаха.

— Изненада — промърмори той зловещо.

Тълпата изведнъж се развълнува, отстъпвайки път на навлизаш в площада ездач върху покрит с пяна кон.

— Стой! — извика ездачът, размахвайки огромен пергамент, украсен с червени печати. — Спрете екзекуцията! Нося заповед за помилване на осъдения!

— Отново? — промърмори палачът, спускайки вече вдигнатата брадва. — Отново помилване! Това вече става скучно!

— Помилване! Помилване! — закрещя тълпата. Жените на първи ред започнаха да се вайкат още по-гръмогласно. Мнозина, в поголямата си част малолетни, започнаха да подсвиркват и да викат недоволно.

— Успокойте се, уважаеми господа и граждани! — извика траурният, разтварящи пергамента. — Ето я волята на Нейна милост Ана Хенриета! В своята безкрайна доброта и в чест на сключения мир, който, както се съобщава, е бил подписан в град Цинтра, Нейна милост

прощава престъпленията на виконт Юлиан Алфред Панкрац дъо Летенхов, известен и като Лютичето, и отменя екзекуцията му...

— Милата Невестулчица — каза Лютичето, широко усмихнат.

— ... като същевременно заповядва на гореспоменатия виконт Юлиан Панкрац *et cetera* да напусне незабавно столицата и пределите на княжество Тусент и никога повече да не се връща тук, тъй като той е в немилост пред Нейна милост и тя повече не може да го гледа. Свободен сте, виконте.

— А имуществото ми? — извика Лютичето. — А? Стоките ми, полетата, горите и замъците можете да ги задържите, но ми дайте, по дяволите, лютнята, коня Пегас, сто и четирийсет талера и осемдесет халера, наметалото от енотова кожа, пръстена...

— Млъквай! — извика Гералт, разблъсквайки с коня си неохотно отстъпващата тълпа. — Млъквай, слез и ела тук, бърборко! Цири, да му прокараме път! Лютиче! Чуваш ли какво ти казвам?

— Гералт? Ти ли си?

— Не питай, а слизай по-бързо! Към мен! Скачай на коня!

Те се промъкнаха през стълпотворението и се понесоха в галоп по една тясна уличка. Цири отпред, а зад нея — Гералт и Лютичето върху Плотка.

— За какво е това бързане? — обади се Лютичето иззад гърба на Гералт. — Никой не ни заплашва. Никой не ни преследва.

— Засега. Твоята принцеса обича да си променя мнението и внезапно да отменя предишните си решения. Признай си, знаеше ли за помилването?

— Не знаех — промърмори Лютичето. — Но, признавам си, разчитах на него. Невестулчицата е любвеобилна и с добро сърце.

— Престани с тази твоя Невестулчица, по дяволите! Току-що се отърва по чудо от обвинение в обида на върховната власт, а сега искаш да попаднеш в алинеята рецидив?

Трубадурът млъкна. Цири спря Келпи и ги изчака. Когато се изравниха, тя погледна Лютичето и избърса сълзите си.

— Ех, ти... — каза тя. — Панкрац...

— На път — подкани я вешерът. — Да напуснем този град и пределите на княжеството. Докато още можем.

* * *

Почти на самата граница на Тусент, на мястото, откъдето вече се виждаше планината Горгона, ги настигна княжески куриер. Той мъкнеше подир себе си оседлания Пегас и носеше лютнята, наметалото и пръстена на Лютичето. Пратеникът пропусна покрай ушите си въпроса за сто и четирийсетте талера и осемдесетте халера, и изслуша, без да трепне, молбата на барда да предаде целувки на принцесата.

Тримата поеха нагоре по течението на Сансретур. Заобиколиха Белхавен.

Спряха се да нощуват в долината на Неви. На място, което помнеха и вещерът, и бардът.

Лютичето издържа дълго време, без да задава въпроси.

Но в края на краишата се наложи да му разкажат всичко.

И да се присъединят към мълчанието му. Към отвратителната, гнояща като язва тишина, настъпила след разказа.

* * *

По пладне на следващия ден бяха на Склоновете, при Ридбурн. Наоколо цареше ред и спокойствие. Хората бяха доверчиви и работещи. Чувстваха се в безопасност.

Навсякъде имаше натежали от трупове бесилки.

Заобиколиха града и се насочиха към Дол Ангра.

— Лютиче! — Гералт едва сега забеляза това, което трябваше да е забелязал отдавна. — А къде е безценният ти тубус? Твоят половин век поезия? Куриерът не го донесе. Останал е в Тусент!

— Остана — съгласи се равнодушно бардът. — В гардероба на Невестулчицата, под куп рокли, гащички и корсети. И нека си остане там за вечни времена.

— Обясни.

— Какво има да обяснявам? В Тусент имах достатъчно време да прочета всичко, което съм написал.

— И какво?

— Ще го напиша още веднъж. Отново.

— Разбирам — кимна Гералт. — Накратко казано, оказал си се същият калпав писател, какъвто и фаворит. Или казано направо, до каквото се докоснеш, го омазваш. Но ако все още имаш възможност да оправиш твоя „Половин век“, то при принцеса Анариета вече нямаш никакви шансове. Пфу, любовник, позорно изгонен. Няма какво да правиш физиономии! Не ти е писано да бъдеш принц на Тусент, Лютиче.

— Ще видим.

— Не разчитай на мен. Нямам намерение да ставам свидетел на това.

— Никой не те и моли. Но ще ти кажа, че Невестулчицата има добро сърце и проща всичко. Наистина, побесня, когато ме хвана с младата баронеса Никве...

Но сега вече трябва да се е поуспокоила! Разбрала е, че мъжът не е създаден за моногамия. Простила ми е и сигурно ме чака...

— Ти си безнадеждно глупав — отбеляза Гералт, а Цири с енергично кимане потвърди, че мисли същото.

— Няма да споря с вас — нацупи се Лютичето. — Още повече, че това са интимни неща. Повтарям още веднъж: Невестулчицата ще ми прости. Ще напиша подходяща за случая балада или сонет, ще ѝ я изпратя, а тя...

— Спести ни го, Лютиче.

— Да, наистина, какво има да говоря с вас. Хайде, да вървим. Дий, Пегас! Дий, белоног змей!

Продължиха по пътя си.

Беше май.

* * *

— Заради теб — изрече с упрек вещерът, — заради теб, прогонен любовнико, ми се наложи да бягам от Тусент като някакъв престъпник или изгнаник. Дори не успях да се видя с...

— С Фрингила Виго? Не би и могъл да се видиш. Скоро след тръгването ви, още през януари, тя отпътува в неизвестна посока. Просто изчезна.

— Нямах предвид нея — изкашля се Гералт, виждайки как Цири с интерес е наострила уши. — Исках да се видя с Рейнен. Да го запозная с Цири...

Лютичето заби поглед в гривата на Пегас.

— Рейнен дъо Боа-Фресне — измънка той — някъде в края на февруари загина в сблъсък с партизани в прохода Сервантес, в района на заставата Ведета. Анариета го награди посмъртно с орден...

— Млъкни, Лютиче.

Лютичето млъкна, удивително послушен.

* * *

Месец май продължаваше да тече и времето се затопляше. От ливадите изчезнаха яркожълтите млечници, заменени от пухкавите бели глухарчета.

Беше зелено и много топло. Освен през моментите на краткотрайни бури, въздухът беше плътен, горещ и лепкав като мед.

* * *

На двайсет и шести май се прехвърлиха през Яруга по нов, бял и миришещ на смола мост. Останките от стария мост, почернели и овъглени греди, се виждаха във водата и по брега.

Цири ставаше неспокойна.

Гералт знаеше. Знаеше намеренията ѝ, знаеше за плановете, знаеше за договорката ѝ с Йенефер. Беше готов. И все пак мисълта за радялата го бодна болезнено. Сякаш там, в гърдите, зад ребрата, дремеше и изведнъж се пробуди малък противен скорпион.

* * *

На отбивката на пътя, водещ към село Копривница, зад руините на стара, изгоряла кръчма, стоеше — сигурно поне от сто години —

разклонен дъб, който сега, през пролетта, беше обсипан с мънички паяжини от цветчета. Населението на цялата околност, дори и от далечната Спала, бяха свикнали да използват огромните и достатъчно ниско разположени клони на дъба, за да окачват на тях дъски и табелки, съдържащи различна информация. По тази причина дъбът, използван за свързване между хората, се наричаше Дървото на Познанието за Доброто и Злото.

— Цири, започни от тази страна — нареди Гералт, слизайки от коня. — Лютиче, ти виж от другата.

Закачените на клоните дъскици се люлееха, сблъсквайки се помежду си с кънтене.

Повечето от съобщенията бяха относно обичайните след война издиравания на изчезнали роднини. Имаше много обръщения от типа: „ВЪРНИ СЕ, ВСИЧКО ЩЕ ТИ ПРОСТЯ“, доста обяви за еротичен масаж и подобни услуги в близките селца и градове, много реклами и търговски оферти. Имаше любовна кореспонденция, доноси и анонимни бележки. Имаше дори дъски, съдържащи философските възгледи на авторите им — главно идиотско-бездумни или крайно неприлични.

— Ха! — възклика Лютичето. — Замъкът Раствург спешно се нуждае от вещер. Високо заплащане, нощуване в луксозно жилище, изключително вкусна храна. Ще се възползваш ли, Гералт?

— В никакъв случай.

Съобщението, което търсеха, беше намерено от Цири.

И тогава тя каза на вещера онова, което той отдавна очакваше.

* * *

— Отивам до Венгерберг, Гералт — повтори тя. — Не се мръщи. Знаеш, че съм длъжна. Тя ме чака там.

— Знам.

— Ти ще отидеш в Ривия, на онази среща, която все пазиш в тайна.

— Като изненада — поправи я той. — Не в тайна, а като изненада.

— Добре, като изненада. А аз ще направя във Венгерберг каквото трябва, ще взема Йенефер и след шест дни ще бъдем в Ривия. И няма да се сбогуваме, не се разделяме навеки. Довиждане!

— Довиждане, Цири.

— В Ривия, след шест дни — повтори тя, подкарвайки Келпи.

Веднага премина в галоп. Скри се от погледа на Гералт много бързо, а той почувства как някаква страшна студена, ноктеста лапа стиска стомаха му.

— Шест дни — повтори замислено Лютичето. — Оттук до Венгерберг и обратно до Ривия... Общо почти двеста и петдесет мили. Това е невъзможно, Гералт. Разбира се, с тази нейна омагьосана кобила, на която може да се движи със скоростта на куриер, три пъти по-бързо от нас, теоретично — само теоретично! — може да се измине такова разстояние за шест дни. Но дори и тази дяволска кобила трябва да си почива. А и за тайнствената работа, която Цири смята да свърши, също ще отиде известно време. Така че е неизпълнимо...

— За Цири няма неизпълними неща — стисна устни Гералт.

— Чак пък...

— Това изобщо не е онази девойка, която познаваше — прекъсна го Гералт. — Не е същата.

Лютичето мълча дълго време.

— Имам странното усещане...

— Млъкни. Не казвай нищо. Много те моля.

* * *

Месец май свърши. Наближаваше новолуние, лунният сърп вече беше съвсем тънък. Яздеха към открояващите се на хоризонта планини.

* * *

Пейзажът беше типично следвоенен. Тук-таме сред полетата се виждаха могили и гробове, в буйната есенна трева се белееха черепи и скелети. От клоните на крайпътните дървета висяха обесени, по

пътищата, в очакване на гладна смърт, седяха просяци. На края на горите, в очакване просяците да отслабнат, стояха вълци.

Виждаха се обгорени места, където не растеше трева — там бяха бушували пожари.

Строяха се наново села, от които бяха останали само обгорени руини, недалеч от развалините се виждаха жени, разбиващи спечената земя с мотики. Препътайки се, някои теглеха брами и плугове, а хамутите се врязваха в мършавите им рамене. Децата ловяха дъждовни червеи в изораните бразди.

— Имам неясното усещане — каза Лютичето, — че тук нещо не е както трябва. Че нещо не достига... Ти нямаш ли такова впечатление, Гералт?

— А?

— Че нещо тук не е нормално?

— Тук нищо не е нормално, Лютиче. Нищо.

* * *

През нощта, топла, черна и безветрена, осветена от далечни припламвания на мълнии и изпълнена с неспокойното боботене на гръмотевиците, от почиващите Гералт и Лютичето забелязаха как хоризонтът на запад се оцветява от червеното зарево на пожар. Не беше далеч — полъхналият вятър донесе миризмата на дим. Донесе и откъслечни звуци. Те чуха — макар че не искаха да чухат — виковете на убивани хора, писъците на жени, наглия и тържествуващ вой на бандитите.

Лютичето мълчеше и постоянно поглеждаше тревожно Гералт.

Но вещерът дори не трепна и не обърна глава. А лицето му беше като от бронз.

На сутринта продължиха нататък. Дори не погледнаха вдигащия се над гората стълб дим.

А после се натъкнаха на колона преселници.

* * *

Колоната беше дълга. Вървяха бавно. Носеха малки вързопчета. Крачеха в пълна тишина. Мъже, юноши, жени, деца. Пристъпваха, без да плачат, без да се вайкат. Без викове, без отчаяни ридания.

Виковете и отчаянието бяха в очите им. Пустите очи на онеправдани хора. Ограбени, бити, прогонени.

— Кои са тези? — Лютичето не се впечатли от враждебността в очите на съпровождащия колоната офицер. — Кого прогонвате?

— Нилфгардци — отговори от височината на седлото си офицерът, румен младеж, най-много на осемнайсет. — Нилфгардски заселници — плъзнали са из земята ни като хлебарки. Така че ние ги чистим като хлебарки. Така е решено в Цинтра и е записано в мирния договор.

Той се наведе и се изплю.

— А аз — продължи той, гледайки предизвикателно Лютичето и вешера, — ако зависеше от мен, нямаше да ги пусна живи оттук, подлеците.

— А аз — обади се провлаченото подофицерът с прошарени мустаци, хвърляйки към началника си поглед, явно лишен от уважение, — ако зависеше от мен, щях да ги оставя на спокойствие във фермите им. — Нямаше да гоня от страната добри земевладелци. Щях да се радвам, че стопанствата им процъфтят. И че има какво да се яде.

— Тъп сте като галош, сержант — промърмори офицерът. — Та това са нилфгардци! Друг език, друга култура, друга кръв. Да се радваме на стопанството им, и да отглеждаме змия в пазвата си? Предатели, готови да ни забият нож в гърба? Сигурно си мислите, че вече ще сме в мир с Черните за вечни времена? Не, нека да си ходят откъдето са дошли... Хей, войнико! Един там има количка. Вземи му я, живо!

Заповедта беше изпълнена усърдно. С помощта не само на тоягата и на юмруците, но и на шутове.

Лютичето се изкашля.

— А на вас това може би не ви харесва? — Младият офицер го измери с поглед. — Може би вие сте нилфгардец?

— Да не дават боговете — преглътна Лютичето.

Много от минаващите покрай тях машинално движещи се жени и деца бяха с разкъсани дрехи, с подпухнали и насинени лица, с

покрити със засъхнали струи кръв бедра и хълбоци. На мнозина им се налагаше да ги придържат, за да могат да ходят. Лютичето погледна Гералт и му стана страшно.

— Време ни е да тръгваме — измънка той. — Всичко хубаво, господа войници.

Офицерът дори не обърна глава, увлечен от наблюдението си дали някой от преселниците не носи повече багаж, отколкото е позволено според цинтрийския мир.

Колоната от преселници се придвижваше.

Чуха се високи, отчаяни, изпълнени с болка викове на жена.

— Гералт! Не! — простена Лютичето. — Не прави нищо, умолявам те... Не се намесвай...

Вещерът обърна лицето си към него и Лютичето не можа да познае това лице.

— Да се намесвам? — повтори Гералт. — За да спасявам кого? Да си рискувам главата заради някакви благородни принципи или идеи? О, не, Лютиче. Вече не.

* * *

В една от нощите, неспокойна, постоянно осветявана от мълнии, вещерът отново се събуди от сън. Но този път също не беше сигурен дали не е попаднал от един сън в друг.

Отново над последните тлеещи въглени в огнището се издигаше блещукаща светлина, плашеща конете, отново в тази светлина се виждаше картината на замък, черни колони, маса, насядали около нея жени.

Както и две жени, застанали до масата. Черно-бяла и черно-сива.
Йенефер и Цири.

Вещерът застена в съня си.

* * *

Йенефер беше права, когато я убеди да не облича мъжки дрехи. Ако беше облечена като момче, Цири щеше да се чувства глупаво тук,

в тази зала, сред тези елегантни и блъскави от бижута жени. Беше доволна, че й позволиха да се облече с бяло и черно, ласкаеха я одобрителните погледи, които хвърляха тези изискани жени на разрязаните и надиплени ръкави, на високата талия, на кадифето, украсено с малка диамантена роза.

— Приближете се.

Цири леко потрепна. И не само от звука на този глас. Йенефер се оказа права и когато я съветваше да не бъде с деколте. Но Цири се заинати и сега ѝ се струваше, че течението се разхожда по гърдите ѝ, а целият ѝ бюст почти до пъпа е покрит с гъша кожа.

— Приближете се още — повтори тъмнокосата и тъмноока жена, която Цири познаваше — помнеше я от остров Танед. И макар че Йенефер ѝ беше казала кого ще заварят в Монтекалво, беше ѝ описала всички и беше съобщила имената им, от първия момент Цири започна да нарича мислено тази жена „госпожа Совата.“

— Добре дошли в Ложата Монтекалво, госпожице Цири.

Цири се наведе така, както я беше посъветвала Йенефер, учтиво, но повече по мъжки, без девически реверанси, без да навежда скромно и по детски плахо поглед. Отговори с усмивка на искрената и мила усмивка на Трис Мериголд, с малко по-нисък поклон на главата — на приятелския поглед на Маргарита Лъоантил. Издържа останалите осем погледа, макар те да приличаха повече на проникващи в дълбините на съзнанието свредели. Пробождащи с остротата на копия.

— Моля, седнете — покани ги с царствен жест госпожа Совата.

— Не, не ти, Йенефер. Само тя. Ти, Йенефер, не си поканена в Ложата като гост, а само като обвиняема, повикана за осъждане и наказание. Докато Ложата не се произнесе по съдбата ти, ще стоиш права.

За Цири протоколът мигновено приключи.

— В такъв случай и аз ще стоя права — каза тя, съвсем не тихо.

— Аз също не се смяtam тук за някакъв гост. Аз също съм повикана тук, за да бъде обявено каква ще е съдбата ми. Каквото е за нея, същото е и за мен. Не можем да бъдем разделени. С цялото ми уважение.

Маргарита Лъоантил се усмихна, гледайки я в очите. Скромната, елегантна, чипоноса Асире вар Анахид, която можеше да е само нилфгардка, поклати глава, леко почуквайки с пръсти по ръба на масата.

— Филипа — обади се една жена, около чиято шия беше навитаboa от лисича кожа, — струва mi се, че не бива да сме толкова принципни. Във всеки случай, не и сега, в този момент. Това е кръглата маса на Ложата. На нея всички седим като равни. Мисля, можем да се съгласим, че...

Тя не довърши, прекарвайки поглед през останалите магьоснички. Те кимаха поред, изразявайки съгласие: Маргарита, Асире, Трис, Сабрина Глевисиг, Кейра Мец, двете прекрасни елфки. Само втората нилфгардка, чернокосата Фрингила Виго, седеше неподвижно, много бледа, без да откъсва поглед от Йенефер.

— Така да бъде — махна с окичената си с пръстени ръка Филипа Ейлхарт. — Седнете и двете. Макар че аз възразявам. Но единството на Ложата е над всичко. Интересите на Ложата са над всичко. Ложата е всичко, останалото е нищо. Надявам се, че разбиращ това, Цири.

— Прекрасно го разбирам. — Цири нямаше никакво намерение да свежда поглед. — Още повече, че именно аз съм въпросното нищо.

Францеска Финдабаир, изумително красивата елфка, се разсмя звънко.

— Поздравявам те, Йенефер — изрече тя с хипнотизиращо melodичен глас. — Разпознавам школата.

— Не е трудно да се разпознае. — Йенефер обходи лицата им с огнен поглед. — Защото това е школата на Тисая де Врие.

— Тисая де Врие е мъртва — обади се спокойно госпожа Совата. — Няма я на тази маса. Тисая де Врие умря, траурът по нея свърши. Превръщайки се едновременно в граница и повратна точка. Защото дойде ново време, дойде нова епоха, предстоят големи промени. А на теб, Цири, която някога беше Цирила от Цинтра, съдбата ти е отредила важна роля в тези промени. Вероятно вече знаеш каква.

— Знам — изляя Цири, без да обръща внимание на успокоителното шъткане на Йенефер. — Вилгефорц mi разясни това! Готовийки се да mi напъха стъклена спринцовка между краката. Ако в това се състои моето предопределение, то покорно благодаря!

Тъмните очи на Филипа Ейлхарт се изпълниха със студен гняв. Но заговори не тя. Заговори Шеала де Танкарвил.

— Имаш още много да учиш, дете — каза тя, загръщайки се с боата от лисича кожа. — От много неща, както виждам и чувам, ще ti се наложи да се отучваш сама или с чужда помощ. Напоследък си

насъбрала множество вредни знания, несъмнено си изпитала злото на свой гръб и си се поучила от това. Сега, в своето детинско упорство, отказваш да видиш доброто, отхвърляш добрите намерения. Наостряш игли като таралеж, неспособна да видиш онези, които ги е грижа за твоето благо. Съскаш и вадиш нокти като диво коте и не ни оставяш избор. Ще се наложи да те хванем за шията. И ще направим това, без да се бавим нито минута. Защото ние сме по-стари от теб и по-мъдри от теб и знаем всичко за това, което е било и което е, знаем много и за онова, което ще бъде. Ще те хванем за шията, коте, за да може някога, когато вече си опитна и мъдра котка, да седнеш на тази маса, тук, заедно с нас. Една от нас. Не! Нито дума! Не си и помисляй да си отваряш устата, когато говори Шеала де Танкарвил!

Гласът на ковирската магьосница, рязък и пронизващ като стържещ по желязо нож, изведнъж увисна над масата. Не само Цири потрепери — легко трепнаха и се присвиха дори и другите магички от Ложата, може би с изключение на Филипа, Францеска и Асира. И Йенефер.

— Ти беше права — продължи Шеала, увивайки се с боата, — предполагайки, че си повикана в Монтекалво, за да узнаеш съдбата си. Не си права в предположението си, че си нищо. Защото ти си всичко, ти си бъдещето на света. В настоящия момент, разбира се, ти не знаеш и не разбиращ това. В настоящия момент не си нищо повече от настръхнало и съскащо коте, дете, преживяло травмиращи събития, във всяко от които вижда Емхир вар Емрейс или Вилгефорц с осеменител в ръка. И е напълно безсмислено сега, в този момент, някой да се опитва да ти обяснява, че грешиш, че става въпрос за твоето благо и благото на света. Ще дойде времето и на такива обяснения. Някога. Но сега ти така или иначе няма да поискаш да чуеш гласа на здравия разум, сега срещу всеки наш аргумент ще търсиш ответен удар във вид на детинско упорство и шумно ожесточение. Поради тази причина сега просто ще бъдеш хваната за врата. Приключи. Съобщи й какво я очаква, Филипа.

Цири седеше неподвижно, поглаждайки главите на сфинксовете, с които бяха украсени подлакътниците на креслото.

— Ще дойдеш с мен и Шеала в Ковир, в Понт Ванис, лятната столица на кралството — прекъсна тягостната тишина госпожа Совата.
— Тъй като вече не си никаква Цирила от Цинтра, на аудиенцията ще

бъдеш представена като послушница, изучаваща магията, наша подопечна. На аудиенцията ще се запознаеш с много мъдър крал, Естерад Тисен, с истинска кралска кръв. Ще се запознаеш със съпругата му, кралица Зулейка, личност с невероятна благородност и доброта. Ще се запознаеш и със сина на кралското семейство, принц Танкред.

На Цири, която започна да разбира за какво става въпрос, ченето ѝ увисна. Това не убягна от вниманието на госпожа Стюардеса.

— Да — кимна тя. — Преди всичко си длъжна да направиш добро впечатление на принц Танкред. Защото ще станеш негова наложница и ще му родиш дете.

След дълго мълчание Филипа продължи:

— Ако все още беше Цирила от Цинтра, ако все още беше дъщеря на Павета и внучка на Каланте, щяхме да те направим законна съпруга на Танкред. Първо принцеса, а след това — кралица на Ковир и Повие. Уви, за най-голямо съжаление съдбата те лиши от всичко. Включително и от бъдеще. Ще бъдеш само любовница на Танкред. Фаворитка.

— Не само фиктивно, но и официално — вметна Шеала. — Защото ще се постараем фактически да се ползваш със статуса на принцеса, а после може би дори кралица. Разбира се, ще е необходима твоята помощ и добра воля. Трябва да се държиш така, че Танкред винаги да иска да те вижда до себе си. Денем и нощем. Ще те научим как да подклаждаш такова желание. Но от теб зависи дали обучението няма да е напразно.

— Общо взето това са дреболии — каза госпожа Стюардеса. — Важното е колкото се може по-скоро да забременееш от Танкред.

— То се знае — промърмори Цири.

— Ложата ще се погрижи за бъдещето и положението на вашето дете. — Филипа продължаваше да я гледа с тъмните си очи. — Трябва да знаеш, че става въпрос за наистина сериозни неща. Впрочем, и ти ще участвуаш в тях — веднага след раждането на детето ще започнеш да участвуаш в нашите събрания. Ще набираш опит. Защото ти, макар и в момента по-скоро да не осъзнаваш това, си една от нас.

— На остров Танед — Цири преодоля съпротивата на свитото си гърло — вие ме нарекохте чудовище, госпожо Стюардеса. — А днес ми казвате, че съм една от вас.

— В това няма никакво противоречие — разнесе се мелодичният като ромолене на ручей глас на Енид ан Глеана, Маргаритката от Долината. — Всички ние сме чудовища, *me luned*. Всяка по свой начин. Не е ли така, госпожо Сова?

Филипа сви рамене.

— Ще замаскираме с илюзия неприятния белег на лицето — обади се отново Шеала, машинално пощипвайки боата. — Ще изглеждаш прекрасно и загадъчно, а Танкред Тисен просто ще си изгуби ума по теб. Ще трябва да ти измислим име и легенда. Разбира се, Цирила е красиво име и не чак толкова рядко, че да се отказваш от него заради запазване на инкогнито. Но се нуждаеш от фамилия. Няма да имам нищо против, ако решиш да избереш моята.

— Или моята — каза госпожа Совата, усмихвайки се с крайчетата на устните си. — Цирила Ейлхарт също звучи добре.

— Името ѝ звучи добре с всякакви допълнения — зазвънтя отново като сребърни камбанки гласът на Маргаритката от Долината. — И всяка от нас би искала да има дъщеря като теб, *Zireael*, лястовичке с очите на сокол, кръв от кръвта и пъlt от пълтта на Лара Дорен. Всяка от нас би пожертвала всичко, дори тази Ложа, дори съдбата на кралства или на целия свят, за да имаме дъщеря като теб. Но това е невъзможно. Знаем, че е невъзможно. Затова толкова завиждаме на Йенефер.

— Благодаря ви, госпожо Филипа — обади се след кратко мълчание Цири, стискайки с пръсти главите на сфинксовете. — Поласкана съм също и от предложението да нося фамилията Танкарвил. Но тъй като се получава, че фамилията е единственото, което в случая зависи от мен и моя избор, единственото, което не ми натрапват, съм принудена да ви благодаря и да си избера сама фамилията. Искам да се наричам Цири от Венгерберг, дъщеря на Йенефер.

— Ха! — усмихна се, показвайки белите си зъби, една чернокоса магьосница, която, както Цири се досети, беше Сабрина Глевисиг от Каедвен. — Танкред Тисен ще бъде пълен идиот, ако не поискат да се свърже в морганатичен брак с нея. Ако позволи вместо нея да му пробутат за жена някаква сапунена принцеса, ще бъде глупак и слепец, неспособен да разпознае диамант сред купчина стъкълца. Поздравявам

те, Йена. И ти завиждам. А ти знаеш колко искрена може да е завистта ми.

Йенефер благодари с навеждане на главата. Не се усмихна.

— И така, всичко е изяснено — каза Филипа.

— Не — отвърна Цири.

Францеска Финдабаир прихна в шепата си. Шеала де Танкарвил вдигна глава, а лицето ѝ се вкамени по начин, който не предвещаваше нищо добро.

— Трябва да обмисля всичко — заяви Цири. — Да поразсъждавам. Да подредя нещата вътре в себе си. На спокойствие. Когато направя това, ще се върна тук, в Монтекалво. Ще се изправя пред вас. И ще ви кажа какво съм решила.

Шеала помръдна устни така, сякаш в устата ѝ се беше озовало нещо, което незабавно трябва да изплюе, но премълча.

— Разбрахме се да се видим с вещера Гералт в Ривия — вирна глава Цири. — Обещах му, че ще се срещна с него там и ще отведа Йенефер. Ще удържа обещанието си, независимо дали с ваше съгласие, или без него. Присъстващата тук госпожа Рита знае, че когато става въпрос за Гералт, винаги ще намеря пролука в стената.

Маргарита Лъоантил се усмихна и кимна.

— Трябва да поговоря с Гералт. Да се простя с него. И да му призная, че беше прав. Когато си тръгвахме от замъка Стига, оставяйки трупове след себе си, попитах Гералт дали това вече е краят, победихме ли злото, възтържествува ли доброто. А той само се усмихна странно и тъжно. Мислех си, че това е от умора, заради това, че погребахме всичките му приятели там, в замъка Стига. Но сега разбирам какво е означавала усмивката му. Това е била усмивка на съжаление към едно дете, мислещо, че прерязването на гърлата на Вилгефорц и Бонхарт означава тържество на доброто над злото. Непременно трябва да му кажа, че съм поумняла и съм го разбрала. Непременно трябва да му го кажа.

Трябва да го убедя, че има принципна разлика между това, което смятате да направите с мен, и онова, което смяташе да направи с мен с, помощта на стъклен осеменител Вилгефорц. Трябва да се опитам да му обясня, че има разлика между замъка Монтекалво и замъка Стига, макар че и Вилгефорц се грижеше за благото на света, както и вие, благородни госпожи.

Знам, че ще ми бъде трудно да убедя в това стар вълк като Гералт. Той ще ми каже, че съм сополанка, че е лесно да бъда излъгана с престорено благородство, че всички разговори за предопределението и благото на света са глупави фрази. Но аз съм длъжна да се опитам. Много е важно той да разбере и одобри това. Важно е включително и за вас.

— Нищо не си разбрала — изрече рязко Шеала де Танкарвил. — Ти все още си оставаш дете, но от фазата на сополив рев и тропане с краче преминаваш към фазата сополива арогантност. Единственото, което обнадеждава, е животстта на ума ти. Ще се научиш бързо — повярвай ми, скоро ще се смееш, спомняйки си за глупостите, които наговори тук. Що се отнася до пътуването ти до Ривия, нека за това се произнесе Ложата. Лично аз съм категорично против. От принципни съображения. За да ти докажа, че аз, Шеала де Танкарвил, никога не хвърлям думите си на вята. И че ще съумея да склоня твърдата ти главица. Заради собственото ти добро трябва да се научиш на дисциплина.

— Нека да приключваме с това. — Филипа Ейлхарт сложи ръка върху масата. — Моля, дами, кажете си мнението. Можем ли да позволим на непокорната госпожица Цири да отиде в Ривия? На среща с някакъв вештер, за когото скоро няма да има място в живота ѝ? Можем ли да допуснем да се засили сантименталността ѝ, от която скоро ѝ предстои да се избави напълно? Шеала е против. А останалите?

— И аз съм против — заяви Сабрина Глевисиг. — Също от принципни съображения. Девойката ми харесва, дума да няма, харесват ми нейната категоричност и пламенна дързост. При други обстоятелства не бих възразила против нейното пътуване, още повече, че тя несъмнено ще се върне. Такива като нея не нарушават думата си. Но девойката си позволи да ни заплашва. Нека да е наясно, че такива заплахи само ни забавляват!

— И аз съм против — каза Кейра Мец. — От практически съображения. Девойката и на мен ми харесва, а споменатият Гералт ме носи на ръце на остров Танед. Не съм ни най-малко сантиментална, но тогава ми беше страшно приятно. Да имах възможност да му се отблагодаря... Но не! Ти се лъжеш, Сабрина. Девойката е вештерка и

ще се опита да ни надхитри по вещерски. Накратко казано — да избяга.

— Някой тук се осмелява да подлага на съмнение думите на дъщеря ми? — попита Йенефер, зловещо разтегляйки думите.

— Ти да мълчиш, Йенефер — изсъска Филипа. — Не се обаждай, за да не изгубя търпение. Имаме два гласа против. Продължавайте.

— Аз гласувам за това да ѝ позволим да отиде — каза Трис Мериголд. — Познавам я и гарантирам за нея. Бих искала също, ако се съгласи, да я съпровождам. Да ѝ помогна в осмислянето на нещата, ако няма нищо против. И, ако се съгласи, да разговарям с Гералт.

— Аз също гласувам „за“ — усмихна се Маргарита Лъоантил. — Ще ви учуди това, което ще кажа, но го правя в памет на Тисая де Врие. Ако тя беше тук, щеше да се възмути, че заради единството на Ложата трябва да се налага принуда и ограничаване на личната свобода.

— Аз гласувам „за“ — рече Францеска Финдабаир, намествайки дантелата на деколтето си. — Причините са много, не съм длъжна да ги изреждам и няма да го направя.

— Гласувам „за“ — каза също толкова лаконично Ида Емеан аеп Сивней. — Защото така ми подсказва сърцето.

— А аз съм против — заяви сухо Асира вар Анахид. — Не се ръководя нито от симпатия, нито от антипатия или принципни доводи. Опасявам се за живота на Цири. Под опеката на Ложата тя ще е в безопасност, но по пътищата към Ривия ще стане лесна плячка. А се опасявам, че има персони, за които дори отнемането на името и самоличността ѝ не е достатъчно.

— И така, остана ни само да узнаем мнението на госпожа Фрингила Виго — подхвърли доста язвително Сабрина Глевисиг. — Макар че явно то не подлежи на никакво съмнение. Позволете ми да ви напомня замъка Рис-Рун, дами.

— Благодаря за напомнянето. — Фрингила Виго гордо вдигна глава. — Давам гласа си за Цири. За да докажа уважението и симпатията, които изпитвам към девойката. И най-вече — заради Гералт от Ривия, вещера, без който тази девойка сега нямаше да бъде тук. Който заради спасяването на Цири отиде накрая на света, бореше

се с всичко, което стоеше на пътя му, дори със самия себе си. Би било подло сега да му отказваме среща с нея.

— И все пак в това не би имало чак толкова подлост — изрече цинично Сабрина Глевисиг, — колкото е сантименталността в другата алтернатива. Същата тази сантименталност, която смятаме да изкореним в девойката. Тук се спомена дори за сърце. А какъв е резултатът? Резултатът е, че везните се уравновесиха. Достигнаха до мъртва точка. Нищо не решихме. Ще трябва да гласуваме отново. Предлагам да е тайно.

— Защо?

Всички погледнаха към тази, която се беше обадила. Йенефер.

— Аз все още съм член на Ложата — каза тя. — Никой не ме е лишил от членство. Никой не е приет на мое място. Формално имам право на глас. Мисля, че е ясно как ще гласувам. По такъв начин гласовете „за“ надделяват и въпросът е решен.

— Твоята наглост излиза от границите на добрия вкус, Йенефер — каза Сабрина, сплитайки пръстите си, окичени с ониксови пръстени.

— На твоето място щях покорно да мълча — добави сериозно Шеала. — И да си мисля за предстоящото гласуване, предмет на което ще си самата ти.

— Аз подкрепих Цири — каза Францеска, — но теб, Йенефер, трябва да те призоваш да спазваш реда. Ти излезе от Ложата, като избяга и отказа да сътрудничиш. Нямаш никакви права. Имаш само задължения, дългове, които трябва да платиш, и присъда, която трябва да изслушаши. Ако не беше това, нямаше да те пуснат да прекрачиш прага на Монтекалво.

Йенефер удържа Цири, която явно беше готова да скочи и да се развика. Цири, без да се съпротивлява, се отпусна в креслото с подлакътници във вида на глави на сфинксове и се вторачи в госпожа Совата, Филипа Ейлхарт, която се надигаше от креслото си и се надвесваше над масата.

— Йенефер няма право на глас — заяви гръмко тя. — Това е ясно. Но аз имам. Изслушах всички присъстващи и най-накрая, струва ми се, мога да гласувам и аз?

— Какво искаш да кажеш? — сmrъщи вежди Сабрина.

Филипа Ейлхарт погледна през масата. Срещна очите на Цири и се потопи в тях.

* * *

Дъното на басейна е направено от разноцветна мозайка, плочките менят цвета си и изглеждат подвижни. Водата трепка, в нея си играят светлосенки. Под огромните като чинии листа на лилиите, сред зелените водорасли се мяркат каракуди и кефали. Във водата се отразяват огромните тъжни очи на девойка, дългите ѝ коси докосват повърхността на водата, плават по нея.

Девойката, забравила за всичко, вкарва ръце между стъблата на лилиите, надвесила се над ръба на басейна с фонтана. Толкова ѝ се иска да докосне някоя от златистите и червените рибки. Рибките се приближават до ръцете ѝ, плуват наоколо, но не ѝ позволяват да ги хване, неуловими като призраци, като самата вода. Дланите на тъмнооката девойка се свиват, без да са уловили нищо.

— Филипа!

Най-любимият глас. И все пак девойката не се откъсва веднага. Продължава да гледа водата, рибките, лилиите, отражението си.

— Филипа!

* * *

— Филипа! — Резкият глас на Шеала де Танкарвил я изтръгна от вгълбеността ѝ. — Чакаме те.

От отворения прозорец повея хладен пролетен вятър. Филипа Ейлхарт потрепна. „Смъртта — помисли си тя. — Смъртта премина покрай мен.“

— Тази Ложа — изрече най-накрая тя уверено, гръмко и ясно — ще решава съдбата на света. Защото Ложата е като света, негово отражение. Тук в равновесие се оказа здравият разум, невинаги означаващ студена подлост и пресметливост, и сантименталността, която невинаги е наивна. Отговорността и желязната, дори наложена със сила дисциплина, и отвращението от насилието,mekостта и

доверчивостта. Деловитата студенина на всемогъществото... и сърцето.

Тя замълча за момент и продължи в настъпилата в колонната зала на замъка Монтекалво тишина:

— Аз, отдавайки последна своя глас, вземам под внимание още нещо. Което не се уравновесява с нищо и уравновесява всичко.

Следвайки погледа ѝ, жените се обърнаха към стената, към мозайката, на която сглобената от малки разноцветни камъчета змия Уробос беше захапала със зъби собствената си опашка.

— Това е Предопределението — продължи магьосницата, впила в Цири тъмните си очи. — В което аз, Филипа Ейлхарт, от не толкова отдавна започнах да вярвам. Което аз, Филипа Ейлхарт, не толкова отдавна започнах да разбираам. Предопределението не е присъда на провидението, не са свитъци, написани от ръката на демиург, не е фатализъм. Предопределението е надежда. Изпълнена с надеждата, вярвайки, че това, което е съдено да се случи, ще се случи, давам гласа си. Давам го на Цири. Детето на Предопределението. Детето на Надеждата.

Тишината в потъналата в светлосенки колонна зала на замъка Монтекалво трая дълго. През прозореца долитаха крясъците на кръжащия над езерото орел-рибар.

— Госпожо Йенефер — прошепна Цири, — означава ли това...

— Да вървим, дъще — отговори тихо Йенефер. — Гералт ни чака, а пътят е дълъг.

* * *

Гералт се събуди и скочи. Крясъкът на нощна птица все още кънтеше в ушите му.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

После магьосницата и вещерът направиха шумна сватба. И аз бях там, пих вино и медовина. И живели щастливо, но много кратко. Той умрял леко, от сърдечен пристъп. Тя умряла скоро след него, но приказката не казва от какво. Говорят, че от мъка, но кой ли вярва на приказки?

Флорънс Деланой,
„Приказки и предания“

Добраха се до Ривия на шестия ден след юнското новолуние.

Излязоха от горите на склона на хълм и веднага долу под тях блесна огледалната повърхност на езерото Лок Ескалот, което имаше формата на руната, дала наименованието му. В огледалото на водата се виждаха обраслите с бяла ела и лиственица хълмове Краг Рос, поставящи началото на масива Махакам. И червените покриви на кулите на разположения върху нос в езерото замък Ривия, зимна резиденция на кралете на Лирия. А в залива на южния край на езерото Лок Ескалот лежеше град Ривия с предградията му, чиито къщи изглеждаха като гъбки, поникнали по брега на езерото.

— Е, май пристигнахме — отбеляза Лютичето, засланяйки очите си с длан. — Ето, че кръгът се затвори — в Ривия сме. Колко странно се заплита съдбата... Не виждам на кулите на замъка синьо-бялото знаме, значи кралица Мeve я няма в замъка. Всъщност не мисля, че тя все още си спомня за твоето дезертьорство...

— Поязврай ми, Лютиче — прекъсна го Гералт, насочвайки коня си надолу по склона, — безразлично ми е какво си спомня тя за мен.

Недалеч от града, близо до бариерата, имаше шарена палатка, приличаща на козунак. Пред палатката, върху един кол висеше бял щит с червена ивица. Под вдигнатото платнище на входа на палатата

стоеше рицар с пълно снаряжение и бяла яка, украсена със същия герб като щита. Рицарят се вглеждаше внимателно и много подозрително в преминаващите покрай него жени с кърпи на главите, катранджии с мехове стока, пастири, амбулантни търговци и старци-просяци. Когато видя приближаващите се Гералт и Лютичето, очите му проблеснаха с надежда.

Гералт с леден тон разсея напразните очаквания на рицаря:

— Дамата на вашето сърце, която и да е тя, несъмнено е най-прекрасната и най-непорочната девица от Яруга до Буйна.

— Честна дума — промърмори рицарят. — Прав сте, господине.

* * *

Светлокоса девойка с кожена куртка, гъсто осияна със сребърни копчета, повръщаše на сред улицата всичко по-рано изядено и изпито, превита на две и държаща се за стремето на кобила с цвят на каша от елда. Двама приятели на девойката, издокарани по същия начин, с мечове на гърбовете и превръзки на челата, ругаеха нечленоразделно минаващите покрай тях хора. И двамата бяха повече от пияни, стояха несигурно на краката си, облягаха се в хълбоците на конете си и в гредата на сложения пред странноприемницата коневръз.

— Наистина ли трябва да влизаме там? — попита Лютичето. — В това заведение може да има още такива мили деца.

— Уговорихме се тук. Забрави ли? Това е странноприемницата „При петела и квачката“, за която се споменаваше в табелката на дъба.

Светлокосата девойка се преви отново и повърна спазматично и много обилно. Кобилата изпъхтя шумно и се дръпна, като събори стопанката си и я повлече през повръщаното.

— Какво зяпаши, мухльо? — изръмжа един от младежите. — На теб говоря, белокосия дядка.

— Гералт — прошепна Лютичето, слизайки от коня, — моля те, не прави глупости.

— Не се бой. Няма да правя глупости.

Привързаха конете за коневръза от другата страна на стъпалата. Младежите престанаха да им обръщат внимание и се заеха да ругаят преминаваща по улицата гражданска с дете.

Първото, което се набиваше на очи вътре в странноприемницата, беше обявата „ТЪРСЯ ГОТВАЧ“, Второто — голяма картина, нарисувана на сковано от дъски табло, изобразяваща брадато страшилище с окървавена брадва в ръка. Надписът гласеше: „ДЖУДЖЕТО — ПРЕЗРЯН ДРЕБЕН ПРЕДАТЕЛ“.

Лютичето се опасяваше не без основания. Практически единствените гости на странноприемницата — освен няколко доста пияни алкохолици и две дебели проститутки със синини под очите — бяха няколко облечени в кожени дрехи със сребърни копчета „деца“ с мечове на гърбовете. Бяха осем, и от двата пола, но вдигаха шум за осемнайсет. При това всеки се стремеше да надвика другия.

— Познах ви и знам какви сте, господа — каза собственикът веднага, щом ги видя. — И имам съобщение за вас. Трябва да отидете в „Брястово“, в кръчмата „При Вирсинг“.

— Ооо — развесели се Лютичето. — Това е добре...

— Хубаво, щом е добре. — Кръчмарят се зае отново да лъска халбите с престилката си. — Гнусите се от заведението ми — ваша воля. Но трябва да ви кажа, че „Брястово“ е квартал на джуджетата, там живеят нечовеци.

— И какво от това? — присви очи Гералт.

— А, на вас може и да ви е все едно — сви рамене съдържателят.

— Защото този, който остави съобщението, беше джудже. Щом си имате работа с такива... ваша воля. Вие си решавате коя компания ви е по-приятна.

— Не сме особено придирчиви, що се отнася до компаниите — подхвърли Лютичето, кимайки към крещящите и дърпащите се взаимно при масата си младежки с черни куртки и превръзки на пъпчивите си чела. — Но тази не ни допада особено.

Стопанинът оставил лъснатата халба и ги изгледа с неприязън.

— Трябва да бъдете по-снизходителни — подхвърли той поучително. — Младежите трябва да изпуснат парата. Имаме тук един такъв израз: да изпуснат парата. Войната много им е навредила. Бащите им са загинали...

— А майките им са разгулни — довърши Гералт с глас, леден като планинско езеро. — Разбирам и съм изпълнен със снизходжение. Или поне се опитвам. Да си вървим, Лютиче.

— Вървете, вървете, уважаеми — каза без никакво уважение кръчмарят. — Но после да не кажете, че не съм ви предупредил. В последно време в района на джуджетата човек може да си изпати. В определени случаи.

— Какви случаи?

— Откъде да знам? И какво ми влиза в работата?

— Да вървим, Гералт — подкани го Лютичето, виждайки с крайчеца на окото си, че онеправданите от войната младежи, по-точно онези от тях, които все още бяха запазили някаква ясна мисъл, ги заглеждат със сълзящи от фистеха очи.

— Довиждане, господин кръчмар. Кой знае, може пак някога да се отбием за малко. Когато тези надписи вече ги няма на входа.

— И кой от тях не ви харесва? — попита предизвикателно съдържателят, смиръщвайки чело. — Може би този за джуджетата?

— Не. Този за готвача.

Трима от младежите станаха от масата, леко олюявайки се, явно с намерението да им преградят пътя. Девойка и двама юноши с черни куртки. И мечове на гърбовете.

Гералт не забави крачка. Вървеше, а лицето и очите му бяха студени и абсолютно равнодушни.

Мърльовците в последния момент му направиха път, отстъпвайки назад. Лютичето надуши прииждащата от тях миризма на бира. А също и на пот. И страх.

— Трябва да свикваме — каза вещерът, когато излязоха. — Трябва да се приспособяваме.

— Понякога е трудно.

— Това не е аргумент. Това не е аргумент, Лютиче.

Въздухът беше горещ, плътен и лепкав. Като супа.

* * *

Навън, пред странноприемницата, двамата младежи с черни куртки помагаха на светлокосата девойка да се измие в коритото. Девойката сумтеше и твърдеше нечленоразделно, че вече се чувства по-добре, и че трябва да пийне нещо. И че ще отиде на пазара, за да преобръщат сергиите, разбира се, но първо трябва да пийне.

Девойката се казваше Надя Еспозито. Това име е записано в аналите. И е влязло в историята.

Но Гералт и Лютичето не можеха да знаят това. Девойката — също.

* * *

Уличките на града пулсираха от живот, а това, което поглъщаше изцяло жителите и посетителите на Ривия, беше търговията. Създаваше се впечатление, че всички тук търгуват с всички и опитват да разменят всичко за нещо по-скъпо. Отвсякъде гърмеше какофония от викове — рекламираха стоката си, пазаряха се разпалено, лъжеха се, гръмко се обвиняваха в измами, кражби, мошеничество и други грехове, нямащи нищо общо с търговията.

Преди Гералт и Лютичето да се доберат до „Брястово“, им се наложи да откажат множество изгодни предложения. Освен всичко друго им предложиха: астролабия, желязна лула, комплект прибори за хранене, украсени с герба на рода Франгипанови, акции на меден рудник, буркан с пиявици, раздърпана книга със заглавие „Мнимото чудо, или главата на медузата“, две черни цорчета, еликсир, повишаващ потентността, а също — срещу замяна — не особено млада, не особено слаба и не особено чистопътна жена.

Едно чернобрадо джудже с невероятно нахалство се опитваше да им пробута евтино огледалце с медно-цинкова рамка, твърдейки, че това е вълшебното огледалце на Камбускана, когато някакъв хвърлен камък изби стоката от ръцете му.

— Крастав дребосък! — развика се, докато бягаше, бос и мръсен бездомник. — Нечовек! Брадат козел!

— Да ти изгният червата, човешки боклук! — закрещя джуджето. — Да ти изгният и да ти изтекат през задника!

Хората гледаха и мълчаха навъсено.

* * *

Квартал „Брястово“ се намираше до самото езеро, при залива, сред елши, плачещи върби и разбира се, брястове. Тук беше много по-тихо и по-спокойно, никой нищо не купуваше и не искаше да продава. От езерото полъхваше ветрец, особено приятен след задушния и вонящ, пълен с мухи град.

Не се наложи да търсят дълго кръчмата „При Вирсинг“. Още първият минувач я посочи, без да се замисля.

На стъпалата на обгърната с пълзящ грах и дива роза веранда, над която се виждаха налепени лястовичи гнезда, седяха две брадати джуджета, пийващи си бира от прилепени към коремите им халби.

— Гералт и Лютичето — каза единият и се оригна. — Дълго ме накарахте да ви чакам, негодници.

Гералт слезе от коня.

— Здравей, Ярпен Зигрин. Радвам се да те видя, Золтан Чивай.

* * *

Те бяха единствените посетители на кръчмата, силно миришеща на печено, чесън, подправки и още нещо — неуловимо, но много приятно. Седяха на голяма маса до прозореца, с изглед към езерото, което през боядисаното стъкло изглеждаше тайнствено, привлекателно и романтично.

— Къде е Цири? — попита без встъпления Ярпен Зигрин. — Нали не е...

— Не — бързо го прекъсна Гералт. — Ще дойде тук. Всеки момент. Е, брадатковци, разказвайте какво се говори при вас.

— Казах ли ти? — подхвърли насмешливо Ярпен. — Не ти ли казах, Золтан? Връща се от края на света, където, ако се вярва на слуховете, е газил в кръв, убивал дракони и свалял империи. А нас ни пита какво се говори при нас. С една дума — вештер.

— На какво ухае толкова вкусно тук? — обади се Лютичето, подушвайки.

— На обяд — каза Ярпен Зигрин. — На месо. Хайде, Лютиче, попитай откъде имаме месо.

— Няма да попитам, защото го знам този виц.

— Не бъди свиня.

— Откъде имате месо?

— Само допълзя.

— А сега сериозно. — Ярпен избърса сълзите си след продължителния смях, макар че вицът, честно казано, беше доста стар. — Положението с храната е критично, както винаги след война. Не може да се намери месо. Дори и птици няма. С рибата също е зле... Фермите са опожарени, складовете са разграбени, изкуствените езерца са източени, полята пустеят...

— Стоката се заседява — добави Золтан. — Няма превоз. Функционират само лихварството и натуралният стокообмен. Видяхте ли пазара? До бедняците, разпродаващи и разменящи остатъците си от стока, спекуланти трупат богатства...

— Ако отгоре на всичко това се случи да има слаба реколта, през зимата народът ще започне да измира от глад.

— Толкова зле ли са нещата?

— Докато си идвал от юг, трябва да си видял селата и селищата. Спомни си дали в много от тях си чул лай на кучета.

— Ясно — плесна се по челото Лютичето. — Знаех си... Нали ти казвах, Гералт, че нещо не е наред? Че нещо липсва! Ха! Сега разбирам какво е! Нямаше кучета! Никъде нямаше...

Той изведнъж се сепна, погледна към кухнята, откъдето прииждаше ароматът на чесън и подправки, и в очите му се мърна уплаха.

— Не се бой — изсумтя Ярпен. — Нашето месце не е отлаещите, мяучещите или от викащите: „Милост!“. Нашето месо е съвсем различно. Достойно за крале!

— Кажи най-накрая, джудже!

— Когато получихме писмото ви и стана ясно, че ще се видим именно в Ривия, двамата със Золтан се зачудихме с какво да ви нагостим. Мислихме, мислихме, чак ни заболя главата от мислене. Тогава отидохме в елшовата гора край езерото. Гледаме, там пълно с градински охлюви. Взехме торбата и я натъпкахме догоре с охлюви...

— Много от тях ни избягаха — поклати глава Золтан Чивай. — Бяхме доста подпийнали, а те — дяволски бързи.

Поредната стара шега накара джуджетата да избухнат в смях.

— Вирсинг — Ярпен посочи занимаващия се при печката мъж — е майстор по приготвяне на охлюви, а тази работа изисква голям

талант. Но той е превъзходен кулинар. Преди да овдовее, държаха с жена си кръчма в Марибор и кухнята му беше такава, че самият крал посрещаше гости при него. Яденето ще е един път, казвам ви!

— А за начало ще похапнем прясна съомга от бездънните бездни на тукашното езеро. И ще пийнем домашна водка от бездънните бездни на местните зимници.

— Разказвайте, господа — напомни им Ярпен, докато наливаше.

— Разказвайте!

* * *

Съомгата беше още топла, тъпла, ухаща на дим от елшово дърво. Водката беше леденостудена.

Пръв заразказва Лютичето. Цветисто, гладко, с лирически отклонения, разкрасявайки разказа си с ярки и приказни орнаменти, които почти успяваха да отклонят вниманието от измишлотините и преувеличенията. После го смени Гералт. Разказваше само истината и говореше толкова сухо, скучно и безцветно, че Лютичето не издържа и започна да се намесва, което предизвика явно недоволство у джуджетата.

А после разказът завърши и настъпи продължителна тишина.

— За стрелкинята Милва! — Золтан Чивай се изкашляй вдигна халбата си. — За нилфгардеца. За Регис билкаря, който в колибата си нагости пътниците с мандрагорова ракия. И за тази Ангулеме, с която не се познавахме. Лека им пръст, на всичките! Нека там, в отвъдния свят, да имат всичко, което не им е достигало тук. И нека имената им живеят в песните и легендите за вечни времена. Да пием за тях!

* * *

Вирсинг, тип с прошарени коси, блед и слаб като треска, пълна противоположност на стереотипа за кръчмар и майстор на кулинарните тайни, поднесе на масата кошница с бял ароматен хляб, а след това — огромно дървено плато, върху което, на подложка от хрянови листа, лежаха охлювите, съскащи и пръскащи чеснovo масло.

Лютичето, Гералт и джуджетата бързо се хванаха на работа. Храната беше изключително вкусна и при това поглъщането ѝ беше страшно забавно, защото се налагаше да действат ловко със странните вилички и щипки.

Ядяха, мляскаха, подхващаха със залци хляб изтичащото масълце. Ругаеха жизнерадостно, когато охлювчето на някого се изпълзниеше от щипката. Две котенца се забавляваха диво, гонейки по пода празните черупки.

Ароматът, идващ от кухнята, подсказваше, че Вирсинг готови втора порция.

* * *

Ярпен Зигрин с неохота махна с ръка, но си даваше сметка, че вещерът няма да го остави на мира.

— При мен по принцип нищо ново — каза той, изсмуквайки поредната черупка. — Повоювах малко... Малко поуправлявах, защото ме избраха за заместник старейшина. Ще правя кариера в политиката. Във всяка друга дейност има голяма конкуренция. А в политиката — глупациите вземат подкупи и преследват крадците. Лесно е да се издигнеш.

— Аз нямам планове в политиката — каза Золтан Чивай, размахвайки прихванатото с щипката охлювче. — Смятам да отворя водно-парен металургичен завод в съдружие с Фигис Мерлузо и Мънро Бруис. Помниш ли Фигис и Мънро, вещерю?

— Не само тях.

— Язон Варда загина при Яруга — уведоми го сухо Золтан. — Нелепо, в един от последните сблъсъци.

— Жалко за момчето. А Пърсиfal Шутенбах?

— Гномът? А, при него всичко е наред. Хитрец, измъкна се от мобилизацията, позовавайки се на някакви древни гномски закони, религията му забранявала да воюва. Успя, макар че всеки знае, че той би разменил целия пантеон от богове и богини срещу маринована херинга. Сега има бижутерийна работилница в Новиград. Знаеш ли, купи ми папагала, Фелдмаршал Дуда, и направи от птицата жива реклама, научи я да крещи: „Диаманти, диаманти!“. И представи си,

върши работа! Гномът има куп клиенти, страшно много работа и пълна каса. Да, това е Новиград! Там парите с лопата да ги ринеш. Затова и ние смятаме да отворим завода си в Новиград.

— Хората ще започнат да ти мажат вратата с лайна — каза Ярпен. — Ще ти чупят прозорците с камъни. И ще ти викат „крастав дребосък“. И изобщо няма да ти помогне това, че си ветеран от войната, че си се бил за тях. Ще бъдеш парий в този твой Новиград.

— Ще се оправя някак — каза весело Золтан. — В Махакам конкуренцията е твърде голяма. И има твърде много политици. Да пием, момчета. За Калеб Стратън. И за Язон Варда.

— За Реган Далберг — добави Ярпен, навъсвайки се.

Гералт поклати глава:

— И Реган ли...

— И той. При Майена. Старата Далбергова остана сама. О, по дяволите, стига за това, да се напием! И да наблегнем върху охлювите, за да може Вирсинг да донесе второто плато!

* * *

Разкопчали коланите си, джуджетата слушала разказа на Гералт за това как княжеският романс на Лютичето е завършил на ешафода. Поетът се правеше на обиден и не коментираше. Ярпен и Зигрин цвилеха от смях.

— Да, да — обади се най-накрая Ярпен Зигрин, показвайки зъбите си. — Както се казва в старата песен, човек и жезъл да чупи с ръце, не може на женската воля да се опре. Няколко прекрасни примера за верността на това твърдение са се събрали днес на тази маса. Да речем Золтан Чивай. Като разказваше за новините при него, забрави да спомене, че се жени. Скоро, през септември. Щастливата избраница се казва Еудора Брекекес.

— Бре-кен-ригс! — поправи го навъсено Золтан, наблягайки върху всяка сричка. — Омръзна ми вече да те поправям, Зигрин. А знаеш, че когато нещо ми омръзне, започвам да се дразня.

— Къде ще е сватбата? И кога точно? — подхвана помирително Лютичето. — Питам, защото можем да се отбием. Ако ни поканиш, разбира се.

— Още не е решено къде, както и дали изобщо ще има сватба — промърмори Золтан, явно сконфузено. — Ярпен изпреварва събитията. Уж с Еудора се уговорихме, но знае ли някой какво ще стане? В нашите неспокойни времена, мамка му?

— Друг пример за женското всемогъщество — продължи Ярпен Зигрин — е Гералт от Ривия, вещерът.

Гералт се направи, че е изцяло погълнат от яденето на охлювите. Ярпен изсумтя.

— По чудо намерил своята Цири — заяви той, — вещерът ѝ е позволил да си тръгне, съгласил се е на нова раздяла. Отново я е оставил сама, въпреки че, както някой тук справедливо отбеляза, времената са неспокойни. И всичко това вещерът го прави, защото някоя жена е поискала така. Вещерът винаги прави така, както пожелае жената, известна под името Йенефер от Венгерберг. Поне въпросният вешер да имаше никаква полза от това. Но той няма. Наистина, както е казал крал Дезмод, поглеждайки в нощното гърне, след като облекчил мехура си: „Умът не е в състояние да проумее това.“

— Предлагам да пием и да сменим темата — каза Гералт с мила усмивка и взе чашата си.

— О, така, така — отговориха в един глас Лютичето и Золтан.

* * *

Вирсинг сервира трето, а после и четвърто плато с охлюви. Без да забравя за хляба и водката. Компанията вече се беше понаситила на храната, така че нямаше нищо чудно, че тостовете зачестиха. Нямаше нищо чудно и че в разговорите започна да се вмъква все повече философия.

* * *

— Злото, с което се борех — повтори вещерът, — беше породено от действията на Хаоса, стремящ се да наруши Реда. Защото там, където се шири Злото, не може да се възцари Редът; всичко, изградено от Реда, ще рухне, няма да устои. Огънят на мъдростта и пламъкът на

надеждата, вместо да пламнат, ще угаснат. Ще се спусне мрак. И в мрака ще има зъби, кости и кръв.

Ярпен Зигрин поглади брадата си, омазнена от изтичащото от охлювите чесново масло.

— Много добре казано, вещерю — съгласи се той. — Но както е казала младата Кero на крал Вриданек при първата им среща, „…хубаво нещо, обаче има ли никакво практическо приложение?“.

Вещерът не се усмихна.

— Причините за съществуването на вещерите са под съмнение, тъй като борбата между Доброто и Злото сега се води на друго полесражение и по съвсем различен начин. Злото престана да бъде хаотично. Престана да бъде сляпа и стихийна сила, против която би трябвало да се изправи вещерът, мутант, също толкова хаотичен и смъртоносен като самото Зло. Сега злото се управлява от закони — защото законите му служат. То действа в съответствие със склучените мирни договори, защото за него е било помислено при сключването на тези договори…

— Видял си преселниците, които прогонват на юг — сети се Золтан Чивай.

— И не само — сериозно добави Лютичето. — Не само това.

— Е, и какво? — Ярпен Зигрин седна по-удобно, сложи ръце на корема си. — Всеки е видял нещо. Всеки нещо го е жегнало, всеки е губил апетита си за по-кратко или по-дълго време. Или съня си. Така е, така е било и ще бъде. Повече философия от това не можеш да извлечеш, както и още охлюви от тези черупки. Просто защото няма повече. Какво не ти харесва, вещерю? Промените, които се извършват в света? Развитието? Прогресът?

— Възможно е.

Ярпен мълча дълго, гледайки вещера изпод гъстите си вежди.

— Прогресът е като стадо свине — каза той най-накрая. — Така трябва да се гледа на него и така трябва да се оценява. Като стадо свине, бродещи из кочината и двора. Фактът на съществуването на стадото носи изгода на селското стопанство. Има джолани, има салам, има сланина, има пача. Накратко — има полза. А на всички им се повръща, защото навсякъде е пълно с лайна.

Известно време всички мълчаха, обмисляйки и претегляйки тези сериозни въпроси и проблеми.

— Да пием — каза най-накрая Лютичето.
Никой не възрази.

* * *

— Прогресът в по-голямата си част ще се състои в разсейване на мрака — обади се в тишината Ярпен Зигрин. — Мракът ще отстъпи пред светлината. Не веднага. И със сигурност не без борба.

Гледайки през прозореца, Гералт се усмихна на собствените си мисли и мечти.

— Мракът, за който говориш — каза той, — е състояние на духа, не на материята. За борбата с нещо такова е необходимо да се отгледат съвсем различни вещери. И сега е моментът да се сложи началото.

— Да се започне преквалифициране? Това ли имаш предвид?

— Съвсем не това. Мен лично вещерството повече не ме интересува. Преминавам в заслужен отдих.

— Да, бе!

— Говоря напълно сериозно. Приключих с вещерството!

Настъпи дълга тишина, прекъсвана само от яростното мяукане на котетата, които се драскаха и хапеха под масата, верни на законите на своя род, според които играта без болка не е забавна.

— Приключил си с вещерството? — повтори провлачено най-накрая Ярпен Зигрин. — Ха! Както е казал крал Дезмод, когато го хванали да мами на карти: „И аз не знам какво да мисля за това.“ Но може да се подозира най-лошото. Лютиче, ти пътешестваш с него, много разговаряте. Наблюдават ли се у него някакви признания на параноя?

— Добре, добре. — Гералт запази каменно изражение. — „Шегата на страна“, както е казал крал Дезмод, когато нареди пиршеството гостите му започнали да заспиват и умират. Казах всичко, което исках да казвам. А сега да пристъпим към дела.

Той свали меча от облегалката на стола.

— Това е твоят сихил, Золтан Чивай. Връщам ти го с благодарност и поклон. Добре ми служи. Помогна ми. Спаси живота на мнозина. И отне живота на мнозина.

— Вещерю... — Джуджето вдигна ръка в отбранителен жест. — Мечът е твой. Не съм ти го давал на заем, подарих ти го. Подаръците...

— Млъквай, Чивай. Връщам ти меча. Няма да ми трябва повече.

— Да, бе! — усъмни се Ярпен. — Налей ми водка, Лютиче, защото той започва да говори като стария Шрадер, когато в рудника изпусна кирката върху главата си. Гералт, знам, че си дълбока натура с възвишена душа, но, моля те, престани с тези шегички, защото, както виждаш, в аудиторията я няма нито Йенефер, нито някоя друга от твоите магьоснически любовнички, а сме само ние, старите кучета. На нас не ни ги разправяй тия, че мечът не ти трябва повече, че вещерите вече не са необходими, че светът е такъв и онакъв. Ти си вещер и ще си останеш вещер.

— Не, няма да си остана — възрази меко Гералт. — Вероятно ще се учудите, стари кучета, но стигнах до извода, че е глупаво да се пикае срещу вятъра. Глупаво е да си залагаш главата за някого. Дори и ако ти плаща. И екзистенциалната философия няма нищо общо с това. Няма да повярвате, но от известно време насам собствената ми кожа ми стана страшно скъпа. Стигнах до извода, че е глупаво да я подлагам на опасност, защитавайки другите.

— Забелязах — кимна Лютичето. — От една страна, това е умно. От друга...

— Няма друга.

— Йенефер и Цири имат ли нещо общо с решението ти? — попита след малко Ярпен.

— Много общо.

— Тогава всичко е ясно — въздъхна джуджето. — Наистина, не ми е много ясно как ти, майсторът на меча, възнамеряваш да съществуваш, как смяташ да си осигуриш приличен живот. Защото не мога да си те представя например да отглеждаш зеле, но личният избор трябва да се уважава. Стопанино, ела тук. Това е меч, махакамски сихил от ковачницата на самия Рундурин. Беше подарък. Получилият го не желае да го ползва повече, подарилият го не може да го приеме обратно. Така че приеми го ти и го закачи над печката. Преименувай кръчмата в „При вещерския меч“. И нека тук в дългите зимни вечери се водят разговори за съкровища и чудовища, за кървави войни и ожесточени битки, за смърт. За голяма любов и непоколебимо приятелство. За смелост и чест. Нека този меч настройва слушателите

и вдъхновява бардовете. А сега ми налейте в тази чаша водка, господа, тъй като смяtam да продължа да говоря, да кажа дълбоки истини и да разясня различни философии, включително и екзистенциални.

Наляха водка по чашите в тишина и с приповдигнато настроение. Погледнаха се искрено в очите и пиха. С не по-малка приповдигнатост. Ярпен Зигрин се изкашля, обходи с поглед слушателите и се увери, че всички са достатъчно съсредоточени и тържествени.

— Прогресът — повтори той натъртено — ще осветява мрака, защото именно затова съществува прогресът, както и задникът съществува да се седи върху него. Ще бъде все по-светло, все по-малко ще се боим от тъмнината и от стаеното в нея Зло. Може би ще дойде ден, в който изобщо ще престанем да вярваме, че в мрака се е стаило нещо. Ще се смеем на подобни страхове. Ще ги наричаме детински. Ще се срамуваме от тях. Но винаги, винаги ще съществува мрак. И винаги в мрака ще има Зло, винаги в тъмнината ще има нокти и зъби, убийства и кръв. И винаги ще има нужда от вещери.

* * *

Седяха замислени и мълчаливи, потънали в размисли толкова дълбоко, че не обръщаха внимание на неочеквано засилилите се шум и гълъчка в града — гневен, зловещ, набиращ сила като жуженето на разгневени оси.

Почти не забелязаха как по тихия и пуст крайезерен булевард се понесе една фигура, след нея втора, после трета.

В момента, в който над града се разнесе рев, вратата на кръчмата „При Вирсинг“ се отвори с тръсък и вътре влетя младо джудже, цялото почервено от бързане и с усилие поемайки си въздух.

— Какво става? — вдигна глава Ярпен Зигрин.

Джуджето, все още неспособно да си поеме въздух, посочи с ръка към центъра на града. Погледът му беше див.

— Поеми си дълбоко въздух — посъветва го Золтан Чивай. — И кажи какво става.

* * *

После се говореше, че трагичните събития в Ривия са съвсем случайно явление, че това е било спонтанна реакция, внезапно избухване на справедлив гняв, което е било невъзможно да се предвиди и е било породено от взаимната враждебност и омраза между хората, джуджетата и елфите. Говореше се, че не хората, а джуджетата са нападнали първи, че агресията е започнала от тяхна страна. Че престъпник-джудже е оскърбил млада дворянка, Надя Еспозито, сираче от войната, че е използвал сила срещу нея. Когато на помощ на дворянката се притекли приятелите ѝ, джуджето извикало на помощ съратята си. Започналият сблъсък, а после бой обхванал целия пазар. Боят бързо прераснал в клане, в масирано нападение на хората над заетото от нечовеци предградие в района „Брястово“. За по-малко от час — от момента на инцидента на пазара до намесата на маговете — били убити сто осемдесет и четири жители, при това половината от жертвите били жени и деца.

Аналогична версия на случилото се привежда в своя труд и професор Емерих Готшалк от Оксенфурт.

Но имало и такива, които твърдели друго. Каква ти спонтанност, какво ти неочеквано избухване, питали те, щом няколко минути преди събитията на пазара на улиците се появили каруци, от които започнали да раздават оръжия на хората? Какъв ти внезапен и справедлив гняв, щом водачите на тълпата, най-забележими и активни по време на касапницата са били хора, които никой не е познавал по-рано и които са пристигнали в Ривия незнайно откъде само няколко дни преди въпросните събития? След което са изчезнали незнайно къде? И защо армията се е намесила толкова късно? И толкова вяло в самото начало?

Други учени се опитали да търсят в ривийските събития следи от нилфгардска провокация, а имало и такива, които твърдели, че всичко са организирали самите джуджета в комбина с елфите. Че сами нарочно са се избивали взаимно, за да очернят хората.

Сред гласовете на сериозните учени съвсем се е изгубила смелата теория на един млад и ексцентричен магистър, който — докато не го накарали да мълкне — твърдял, че събитията в Ривия не са били следствие на заговор, а на съвсем обикновени и много разпространени качества на местното население: омраза, ксенофобия, брутална жестокост и крайно оскотяване.

А после историята омръзнала на всички и изобщо престанали да се занимават с нея.

* * *

— В зимника! — повтори вещерът, неспокойно вслушвайки се в бързо приближаващия се рев и виковете на тълпата. — Джуджетата — в зимника! Без глупаво геройство!

— Вещерю — простена Золтан, стиснал брадвата. — Не мога... Там загиват мои братя...

— В зимника. Помисли за Еудора Брекекес. Искаш ли да овдовее още преди сватбата?

Аргументът подейства. Джуджетата слязоя в зимника. Гералт и Лютичето прикриха входа със сламената рогозка. Вирсинг, който обикновено беше блед, сега беше бял. Като извара.

— Видях погрома в Марибор — въздъхна той, гледайки входа към зимника. — Ако ги намерят там...

— Връщай се в кухнята.

Лютичето също беше блед. Гералт не беше много учуден от това. В нечленоразделния и монолитен допреди малко рев, достигащ до тях, започнаха да звучат отделни ноти. Такива, при звука на които косите се изправяха.

— Гералт — простена поетът, — аз малко приличам на елф...

— Не ставай глупав.

Над покривите разцъфнаха облаци дим. А на улицата изскочиха бегълци. Джуджета. И от двата пола.

Двама от тях, без да се замислят, скочиха във водата и заплуваха напред, рязко порейки водата. Останалите се разбягаха. Част от тях завиха към кръчмата.

От улицата изскочи тълпа. Тя бягаше по-бързо от джуджетата. Жаждата за кръв надделяваше.

Виковете на умиращите пробождаха ушите, оцветените стъклата на кръчмата се разтресоха. Гералт почувства, че ръцете му започват да треперят.

Едното джудже буквально го разкъсаха на части. Друго, повалено на земята, за няколко секунди беше превърнато в окървавено месо.

Набодоха една жена с вили и копия, а дете, което тя защитаваше до самия край, просто стъпкаха и го размазаха с ударите на токовете си.

Трима — джудже и две жени — бягаха право към кръчмата. Ревящата тълпа се понесе подир тях.

Гералт дълбоко въздъхна. Изправи се. Чувствайки върху себе си изпълнените с ужас погледи на Лютичето и Вирсинг, свали от камината сихила — меча, изкован в Махакам, в ковачницата на самия Рундурин.

— Гералт... — застена сърцераздирателно поетът.

— Добре — каза вещерът, насочвайки се към изхода. — Но това е за последен път! Да пукна, ако не е за последен път!

Излезе на верандата и скочи напред, с бърз замах разсичайки бияч с дрехите на зидар, който замахваше към една от жените с мистрията си. На следващия отсече ръката, вкопчила се в косите на другата жена. С два резки удара повали двамата, ритащи падналото на земята джудже.

И тръгна към тълпата. Бързо, въртейки се в полуобороти. Нарочно удряше широко, на пръв поглед безпорядъчно, знаейки, че такива удари са особено кървави и зрелищни. Не искаше да ги убива. Искаше само здравата да ги осакати.

— Елф! Елф! — разнесе се див глас от тълпата. — Убийте елфа!

„Преувеличение — помисли си той. — Лютичето може и да мине за елф, но аз — ни най-малко.“

Погледна към този, който викаше — това, изглежда, беше войник, защото беше с ризница и високи ботуши. Вещерът се впусна в тълпата като змиорка. Войникът се предпази с копието си, което държеше с двете си ръце. Гералт замахна покрай дървото и му отсече пръстите. Завъртя се, поредният широк удар предизвика вик на болка и фонтани от кръв.

— Милост! — Разрошен юноша с обезумели очи падна на колене пред него. — Смилете се!

Гералт се смили, задържа ръката си, а предназначената за удара инерция използва, за да се завърти. С крайчеца на окото си видя как юношата скача, видя какво държи в ръката си. Гералт спря въртенето си, за да направи обратен блок. Но се удари в тълпата. Само за секунда се бълсна в тълпата.

И можеше само да наблюдава как тризъбецът на вилата лети към него.

* * *

Огънят в огромната камина угасна, в гостната притъмня. Надигналият се откъм планините вятър подухваше през процепите, промъкващо се през неупълнените капаци на прозорците в Каер Морхен, седалището на вещерите.

— По дяволите! — Ескел не издържа, стана и отвори шкафа. — „Чайка“ или водка?

— Водка — отвърнаха в един глас Коен и Гералт.

— Естествено — отвърна седящият в сенките Весемир. — Естествено, разбира се! Удавете своята глупост в долнокачествена водка! Проклети идиоти!

— Беше нещастен случай... — избухна Ламберт. — Тя вече се спрявяше добре на гребена...

— Мълкни, глупако! Не искам да чувам гласа ти! Казвам ти, че ако с момичето се беше случило нещо...

— Тя се чувства отлично — прекъсна го Коен с мек глас. — Спи спокойно. Дълбоко и здраво. Ще се събуди малко понатъртена и това е. Изобщо няма да си спомня за транса и за онова, което се случи.

— Дано поне вие го помните — изсумтя Весемир. — Дървени глави! Налей и на мен, Ескел.

Мълчаха дълго, заслушани във воя на бурята.

— Трябва да извикаме някого — каза най-накрая Ескел. — Трябва да поканим някоя магичка. Онова, което се случва с момичето, не е нормално.

— Това е вече трети транс.

— Но първия път говореше членоразделно...

— Повторете ми още веднъж какво каза — заповядда Весемир, пресушавайки чашата си на един дъх. — Дума по дума.

— Дума по дума няма да стане — рече Гералт, намествайки се въгъла. — В смисъл, че ако въобще си струва да се търси смисъл в думите ѝ, то той е следният: аз и Коен ще умрем. Ще умрем от зъби. Той от два, аз от три.

— Напълно е възможно — промърмори Ламберт, — да ни изядат. Всеки от нас по всяко време може да бъде погубен. Но ако предсказанието наистина е пророческо, то вас двамата ще ви убият никакви странни беззъби чудовища.

— Или гнойна гангрена от гнили зъби — поклати глава Ескел, запазвайки сериозно изражение на лицето. — Само че работата е там, че нашите зъби не гният.

— Аз бих изчакал, преди да започна с подигравките — каза Весемир.

Вещерите мълчаха.

Бурята виеше и свистеше в процепите по стените на Каер Морхен.

* * *

Сякаш уплашил се от деянието си, рошавият юноша изпусна пръта от ръцете си, вещерът изрева от болка и се преви на две, дръжката на забитата в корема му тризъба вила натежа, а когато той падна на колене, зъбците се измъкнаха и издрънчаха върху паважа. Кръвта бликна с шум и плясък, достойни за водопад.

Гералт понечи да се изправи. Вместо това падна настрани.

Заобикалящите го звуци ставаха все по-силни и тътнещи, той ги чуваше така, сякаш главата му беше под вода. Вече не виждаше ясно, перспективата му беше нарушенa, геометрията на обкръжаващото го пространство — фалшива.

Но той видя как тълпата се отдръпва назад. Видя, как отстъпва пред онези, които му се притичваха на помощ: Золтан и Ярпен с брадвите си, Вирсинг със сатъра за мясо, и Лютичето, въоръжен с метла.

„Почекайте — искаше да извика той. — Къде хукнахте! Достатъчно е и това, че аз винаги пикая срещу вятъра!“

Но не успя да извика. Задави се от бликналата от гърлото му кръв.

* * *

Вече приближаваше обяд, когато магьосничките се добраха до Ривия и долу в ниското, покрай главния път, проблесна като огледало повърхността на езерото Лок Ескалот, пламнаха червените покриви на замъка и града.

— Е, пристигнахме — отбеляза Йенефер. — Ривия! Странно как се преплитат съдбите.

Цири, която от доста време беше ужасно възбудена, накара Келпи да се разиграе, потропвайки ситно с копита. Трис Мериголд въздъхна незабележимо. Или поне на нея ѝ се струваше, че е незабележимо.

— Хайде, хайде — погледна я Йенефер. — Какви са тези странни звуци, които излизат от девствената ти гръд, Трис? Цири, тръгвай напред и провери какво става там.

Трис се извърна, изпълнена с решителност да не провокира никого и да не позволява да я провокират. Всъщност не разчиташе на голям ефект. От доста време усещаше в Йенефер злоба и агресия, които се засилваха с приближаването им към Ривия.

— Трис — обади се заядливо Йенефер, — не се изчервявай, не въздишай, не пръскай слюнки и не върти задник в седлото. Защо мислиш, че приех молбата ти, че се съгласих да дойдеш с нас? За да се насладя на прекрасната ти среща с някогашния ти любовник? Цири, нали те помолих — върви напред. Остави ни да поговорим!

— Това е монолог, а не разговор — отвърна дръзко Цири, но веднага капитулира под страшния поглед на Йенефер, подсвирна на Келпи и препусна в галоп по пътя.

— Ти не отиваш на среща с любовника си, Трис — продължи Йенефер. — Не съм толкова благородна и толкова глупава, че да ти предоставя такава възможност, а на него — такова изкушение. Освен веднъж, днес, а след това ще се погрижа и за двама ви да няма нито изкушения, нито възможности. Но днес няма да си откажа това сладко и извратено удоволствие. Той знае за ролята ти във всичко това. И ще ти благодари с прочутия си поглед. А аз ще гледам треперещите ти устни и ръце, ще слушам неловките ти извинения и оправдания. И знаеш ли какво, Трис? Ще се разтапям от удоволствие.

— Знаех си — измърмори Трис, — че няма да го забравиш, че ще си отмъстиш. Реших да го направя, защото наистина съм виновна. Но трябва да ти кажа само едно нещо, Йенефер. Не разчитай на това, че ще се разтопиш от удоволствие! Той умее да прощава.

— За онова, което му е било причинено, да — присви очи Йенефер. — Но никога няма да ти прости за онова, което причинихте на Цири. И на мен.

— Може би — преглътна Трис. — Може и да не ми прости. Особено ако ти му помогнеш. Но няма и да се подиграва. Няма да падне чак толкова ниско.

Йенефер плесна с камшик коня си. Той зацвили, изправи се на задните си крака и затанцува така, че магьосницата се олюля на седлото.

— Да приключваме разговора — процеди тя. — И бъди посмирена, аrogантна уличнице! Този мъж е мой и само мой! Разбираш ли? Спри да говориш за него, спри да мислиш за него, спри да се възхищаваш на благородния му характер... Още сега, веднага! Ох, как ми се иска да те хвана за червените коси...

— Само се опитай! — извика Трис. — Само се опитай, маймуно, и ще ти издера очите! Аз...

Двете мъкнаха, щом забелязаха, че Цири препуска към тях сред облак прах. И още преди да се приближи до тях, разбраха, че нещо не е наред.

Над къщичките в най-близките покрайнини на града се извиваха огнени езици, надигаха се кълба от дим. До магьосничките долетя далечен вик, бучене, наподобяващо бръмченето на досадни мухи, жуженето на ядосани пчели. Викът се усили и се разпадна на отделни силни крясъци.

— Какво става там, по дяволите? — Йенефер се надигна на стремената. — Нападение? Пожар?

— Гералт... — изведнъж простена Цири, пребледняла като хартия. — Гералт!

— Цири! Какво ти става?

Цири вдигна ръка и магьосничките видяха кръвта, която се стичаше по дланта ѝ, по линията на живота.

— Кръгът се затвори — прошепна девойката, затварящи очи. — Мен ме убоде игла от роза от Шаеравед и змията Уробос заби зъби в собствената си опашка. Идвам, Гералт! Идвам при теб! Няма да те оставя сам!

Преди магьосничките да успеят да се възпротивят, момичето обърна Келпи и препусна в галоп.

Те проявиха достатъчно разум, за да препуснат веднага след нея. Но конете им не можеха да се мерят с Келпи.

— Какво има?! — извика Йенефер, борейки се с вятъра. — Какво става?

— Знаеш много добре! — проплака Трис, която препускаше до нея. — По-бързо, Йенефер!

Още преди да влетят в тесните улички на предградията, преди да подминат първите бягащи насреща им паникъсани жители на града, Йенефер вече съвсем ясно осъзнаваше какво се случва пред нея, знаеше, че в Ривия не гори пожар, знаеше, че Ривия не е нападната от вражески войски. Не! Тя знаеше, че в Ривия се вихри погром. Разбра също какво е усетила Цири, накъде — и към кого — препуска така. Освен това Йенефер знаеше, че няма да успее да я настигне. Изключено беше. Келпи просто прескочи бълскащата се паникъсана маса народ, пред която двете с Трис бяха принудени рязко да спрат конете си, за да не бъдат прегазени.

— Цири, спри!

Сами не забелязаха как се озоваха в лабиринта от улички, запълнени с бълскаща се, виеща тълпа. От настървения си кон Йенефер виждаше търкалящите се в канавките тела, виждаше убитите, провесени за краката по стълбовете и гредите. Видя гърчещо се на земята джудже, което ритаха и биеха със сопи, видя и друго, което обезобразяваха със счупени бутилки. Чу рева на измъчваните, виковете и воя на изтезаваните. Видя как тълпата се струпа върху изхвърлена от прозореца жена, как в ръцете на обезумелите, изгубили човешкия си облик хора се замяркаха колове.

Тълпата нарастваше, ревът се засилваше. На магьосничките им се стори, че разстоянието между тях и Цири намалява. Поредната преграда пред Келпи се оказа група объркани алебардисти, които враната кобила взе за ограда и прескочи, събаряйки от главата на единния плоската му шапка. Останалите седнаха на земята от страх.

Без да намаляват скоростта си, магьосничките влетяха на площада. Той беше почернял от хора. И дим. Йенефер разбра, че безпогрешно водена от пророческия инстинкт, Цири се отправя към самия център, към водовъртежа на събитията. В самото ядро на пожарите, там, където буйстваха и бушуваха убийствата.

На улицата, в която бяха свили, се водеше яростен бой. Джуджета и елфи защитаваха струпана набързо барикада, отбраняваха обречените си позиции, падаха и загиваха под наплива на нахвърлящата се върху тях виеща тълпа. Цири извила и се притисна към шията на коня. Келпи скочи и прелетя над барикадата като гигантска черна птица.

Йенефер се вряза в тълпата и рязко спря коня си, събаряйки няколко души. Свалиха я от седлото, преди да успее да извила. Получи удар по гърба, в кръста, по тила. Падайки на колене, тя забеляза един дългокос тип с обущарска престилка, който се канеше да я ритне.

На Йенефер ѝ беше писнalo от такива, които ритат.

От разперените ѝ пръсти бликна син съскащ огън и премина като бич по лицата, телата и ръцете на обкръжаващите я хора. Замириса на изгоряло място, за миг във всеобщия рев и суматоха се разнесоха викове на болка.

— Вещица! Елфическа вещица! Магьосница!

Втори мъж скочи към нея с вдигната брадва. Йенефер го удари с пламъка право в лицето, очите му ябълки се пръснаха, закипяха и със съскане се стекоха по бузите му.

Тълпата опредя. Някой я хвана за ръката, тя се дръпна, готова да гори и да пали, но видя, че това е Трис.

— Да бягаме оттук... Йена... Да... бягаме...

„Вече съм я чувала, чувала съм този глас — помисли си Йенефер. — Думи, произнесени от вдървени устни, които не са овлажнени дори от капка слюнка. Устни, парализирани от страх, треперещи от паника.

Чувала съм гласа ѝ. На Соденския хълм.

Когато тя умираше от страх.

Сега тя също умира от страх. До края на живота си ще умира от страх. Защото онзи, който веднъж не е преоборил страха у себе си, ще умира от страх до края на дните си.“

Пръстите на Трис, които се бяха вкопчили в ръкава ѝ, бяха като от стомана. Йенефер успя да се освободи от тях с огромно усилие.

— Щом искаш — бягай! — извила тя. — Скрий се зад полите на твоята Ложа! Аз имам какво да защитавам! Няма да оставя Цири сама! И Гералт! Махайте се от пътя ми, нищожества, махайте се, ако ви е мил животът!

Тълпата, разделяща Йенефер от коня ѝ, се пръсна пред мълниите, които излитаха от очите и ръцете ѝ. Йенефер тръсна глава, разпиля черните си къдрици. Превърна се във фурия, в отмъстителен ангел на смъртта с огнен меч.

— Махайте се от пътя ми, измет! — изкреша тя и изплюща върху тълпата с огнения си бич. — Марш оттук! Ще ви опека като говеда!

— Това е само една вещица, хора! — разнесе се от тълпата звучен металически глас. — Само една полуудяла елфическа вещица!

— Тя е сама! Втората избяга! Хайде, момчета, грабвайте камъните!

— Смърт на нечовеците! Бой по магьосницата!

— Убийте я!

Първият камък иззвистя покрай ухото ѝ. Вторият я удари по ръката. Йенефер залитна. Третият я улучи право в лицето. Болката пламна като огън в очите ѝ и потопи всичко в черна мъгла.

* * *

Тя се свести и застена от болка. Боляха я раменете и китките на ръцете. Пресегна се и напипа дебел пласт бинт. Отново застена — глухо, отчаяно. От усещането, че това не е сън. И от усещането, че нищо не се е получило.

— Не се получи — каза седящата до леглото Тисая де Врие.

Йенефер искаше да пие. Ужасно ѝ се искаше някой да навлажни устните ѝ, покрити с лепкав налеп. Но не се помоли. Гордостта не ѝ позволи.

— Не се получи — повтори Тисая де Врие. — Но не защото ти не се постара. Срязала си ги добре и надълбоко. Затова сега седя до теб. Ако всичко беше просто някакъв театър, глупава демонстрация, щях просто да те презирям. Но ти си рязала надълбоко. На сериозно.

Йенефер гледаше тъпо в тавана.

— Ще се заема с теб, момиче. Струва ми се, че си заслужава. Но ще се наложи добре да поработя над теб. Не само трябва да ти оправя раменете и лопatkите, но да ти излекувам и ръцете. Когато си рязала кръвоносните съдове, си срязала и сухожилията. А ръцете на магьосницата са сериозен инструмент, Йенефер.

Влага върху устните. Вода.

— Ще живееш. — Гласът на Тисая е делови, сериозен, даже суров. — Още не ти е дошло времето. Когато дойде, ще си спомниш този ден.

Йенефер жадно изсмукваше влагата от обвитите с мокър бинт пръсти.

— Ще се заема с теб — повтори Тисая де Врие и я докосна нежно по косата. — А сега... Тук сме сами. Без свидетели. Никой няма да види, а и аз на никого няма да кажа. Поплачи си, момиче. Наплачи се. Наплачи се за последен път. Защото повече не бива да плачеш. Няма по-жалко зрелище от плачеща магьосница.

* * *

Тя се свести, разкашля се, изхрачи се и изплю кръв. Някой я влачеше по земята. Трис. Позна я по аромата на парфюма. Наблизо по паважа зазвъняха подкови, завибрира нечий кряськ. Йенефер видя конник с доспехи и бяла пелерина с червен шеврон, който от височината на седлото си налагаше тълпата с бич. Хвърляните по него камъни отскачаха безсилно от бронята и шлема му. Конят цвилеше и се дърпаше.

Йенефер усети огромна буца на мястото на горната си устна. Поне един горен зъб беше счупен или избит, езикът беше болезнено сцепен.

— Трис... — едва успя да проговори тя. — Телепортирай ни оттук!

— Не, Йенефер. — Гласът на Трис беше много спокоен. И много студен.

— Ще ни убият...

— Не, Йенефер. Няма да избягам. Няма да се скрия зад полите на Ложата. И не се притеснявай, няма да припадна от страх както на Соден. Ще го преодолея. Вече го преодолях!

Близо до началото на уличката, под обраслите с мъх стени, беше натрупана голяма купчина оборски тор и отпадъци. Купчината беше грамадна. Дори можеше да се нарече хълм.

Тълпата най-после успя да притисне и да обездвижи рицаря и коня му. Повалиха го със страшен грохот на земята и го полазиха като въшки, образувайки пъплеща покривка върху него.

Влечейки след себе си Йенефер, Трис се изкачи на купчината отпадъци и протегна ръце към небето. Изкрещя едно заклинание, изкрещя го с истинска ярост. Толкова пронизващо, че тълпата долу за секунда замря и утихна.

— Ще ни убият. — Йенефер изплю кръв. — Със сигурност...

— Помогни ми! — бързо я прекъсна Трис. — Помогни ми, Йенефер. Да им пуснем Перун Алзур...

„И ще убием петима или шестима — помисли си Йенефер. — А останалите ще ни разкъсат на парченца. Но добре, Трис, както искаш. Щом ти не искаш да бягаш — и мен няма да ме видиш да бягам.“

И тя се присъедини към Трис. Сега вече викаха и двете.

Няколко мига тълпата се пулеше изненадано в тях, но бързо дойде на себе си. Към магьосничките отново полетяха камъни. Съвсем близо край слепоочието на Трис прелетя счупено копие. Тя дори не помръдна.

„Това изобщо не действа — помисли си Йенефер. — Магиите ни не действат. Нямаме шанс да успеем да изречем нещо толкова сложно като Перун Алзур. Казват, че Алзур имал глас като камбана и ораторска дарба. А ние пищим и ломотим, объркваме ритмиката и думите...“

Тя беше готова да спре, да концентрира силите си върху някакво друго заклинание, способно или да телепортира и двете някъде, или да нагости напиращата сган — дори само за миг — с нещо не особено приятно. Но се оказа, че няма нужда.

Небето внезапно притъмня, над града се струпаха облаци. Стана дяволски тъмно. И повя хлад.

— Хей — простена Йенефер, — май го направихме.

* * *

— Унищожителната градушка на Мериголд — повтори Нимуе.
— По принцип това е неофициалното ѝ име, тази магия никога не е била регистрирана официално, защото след Трис никой друг не е успял да я повтори. По много прозаична причина. Тогава устните на Трис са

били наранени и тя е произнасяла неясно думите. Освен това злите езици твърдят, че езикът ѝ се е бил вцепенел от страх.

— В това е малко трудно да се повярва — нацупи устни Кондвирамурс. — Примерите за смелостта и саможертвата на почената Трис са повече от достатъчно. Някои хроники дори я наричат Безстрашната. Но аз искам да попитам за нещо друго. В една от версията на легендата се казва, че Трис не е била сама на Ривийския хълм. Че с нея е била и Йенефер.

Нимуе погледна към акварела, изобразяваща черен, стръмен, остър като нож хълм на фона на леко осветени тъмносини облаци. На върха на хълма стоеше стройна женска фигура с протегнати ръце и разтягващи се коси.

От забуленото в мъгла езеро долетя ритмичното поскръцване на веслата на лодката на Краля Рибар.

— Ако с Трис там е имало и някой друг — изрече Господарката на езерото, — той не е останал във видението на художника.

* * *

— Ох, май го направихме — повтори Йенефер. — Повнимателно, Трис!

От кълбящите се над Ривия гъсти облаци над града се изсипа градушка — големи, ледени топчета с размера на кокошче яйце. Градушката биеше толкова силно, че събaryaше с грохот керемидите от покривите на къщите. Сипеше се толкова нагъсто, че площадът мигновено беше покрит с пълтен слой лед. Тълпата закипя, хората започнаха да падат, закриваха главите си, пълзяха един под друг, бягаха, въртяха се, блъскаха се под козирките над портите и входовете на къщите, свиваха се край стените. Но не всички успяваха. Някои останаха на площада да се мятаят като риби върху оцветения от тъмната кръв лед.

Градушката валеше така, че дори магическият щит над главите им, който Йенефер успя да измагьоса в последния момент, трепереше и беше готов всеки момент да се разпадне. Тя дори не се опита да изкреши никакви други заклинания. Знаеше, че сътвореното не може

да бъде спряно от тях, че съвсем случайно бяха събудили стихия, която трябваше да спре сама и скоро щеше да го направи.

Поне така се надяваше Йенефер.

Просветна и прогърмя. Продължително, тътнещо. С такава сила, че земята се разтресе. Градушката потропваше по покривите и паважа, наоколо летяха късчета от натрошението й зърна.

Небето леко започна да се прояснява. Един слънчев лъч проби облаците ишибна града като камшик. От устата на Трис не се чу нито стон, нито хлипане.

Градушката продължаваше да барабани по паважа, покривайки го с пътен слой ледени топчета, които блестяха като диаманти. Но градът вече се сипеше не толкова пътно и значително по-бавно. Йенефер го усети по това как се промени звукът от ударите по магическия щит. После градушката спря. Изведнъж. Все едно не е била. На площада се изсипаха въоръжени хора, по леда захрущащи подкови. Тълпата с рев хукна да бяга, подкарана от камшиците,шибана е дръжките на пиките и удряна с плоската страна на мечовете.

— Браво, Трис — изхриптя Йенефер. — Не знам какво беше това... Но добре се получи.

— Имаше какво да защитавам — изхриптя Трис Мериголд. Героинята от хълма.

— Винаги има какво да се защитава. Да бягаме, Трис. Може би това все още не е краят.

* * *

Само че това беше краят. Градушката, доведена от магьосничките над града, охлади горещите глави. Охлади ги до такава степен, че армията се осмели да нападне и да въведе ред. До този момент войниците се страхуваха. Те знаеха какво ги очаква, ако нападнат озверялата сган,upoена от кръв, небояща се от нищо и неотстъпваща пред нищо. Само намесата на неукротимата стихия усмири чудовищната стоглава хидра, а армията довърши останалото.

Градушката нанесе на града ужасни щети. Хора, допреди малко убивали жени-джуджета и децата им, сега плачеха при вида на онова, което бе останало от къщите им.

В Ривия се възцари мир и спокойствие. Ако не бяха почти двестата осакатени трупа и няколкото изгорени къщи. Можеше да се каже, че нищо не се е случило. В района „Брестово“, до самото езеро Лок Ескалот, над което небето се беше оцветило в изумителна дъга, плачещите върби се отразяваха живописно в гладката като огледало водна повърхност. Пееха птици, миришеше на влажни листа. Тук всичко изглеждаше съвсем идилично.

Дори лежащият в локва кръв вещер, над който, паднала на колене, се беше навела Цири.

* * *

Бял като тебешир, Гералт лежеше неподвижно в безсъзнание, но когато те се спряха до него, той започна да кашля, да хрипти, да плюе кръв. Започна да го тресе и се разтрепери така, че Цири не можеше да го удържа. Йенефер се отпусна на земята до нея. Трис видя, че потърква с ръце очите си. Самата тя се почувства като слабо детенце, пред очите ѝ притъмня. Някой я подхвани и не ѝ позволи да падне. Тя позна Лютичето.

— Въобще не му действа — чу се пълният с отчаяние глас на Цири. — Твоята магия въобще не го лекува, Йенефер.

— Пристигнахме... — Йенефер с усилие помръдваше устните си. — Пристигнахме твърде късно...

— Магията ти не действа — повтори Цири, все едно не я чуваше.
— Каква е ползата от цялата ви магия?

„Права си, Цири — помисли си Трис, усещайки как гърлото ѝ се свива. — Можем да призовем градушка, но не можем да прогоним смъртта. Въпреки че второто може да изглежда по-лесно.“

— Пратихме да повикат лекар — изхриптя застаналото до Лютичето джудже. — Но нещо не го виждам...

— Късно е да викате лекар — каза Трис, изненадана от спокойния си глас. — Той умира.

Гералт отново потрепери, изплю кръв, изпъна се и замря. Лютичето, все още подкрепящ Трис, въздъхна отчаяно, джуджето започна да ругае. Йенефер застена, изражението на лицето ѝ изведнъж се измени, намръщи се и стана ужасно грозно.

— Няма по-ужасна картина от плачеща магьосница — рязко отсече Цири. — Ти сама си ме учила на това. Но сега си наистина жалка, Йенефер. Ти и твоята магия, която не става за нищо.

Йенефер не отговори. С двете си ръце придържаше отпуснатата, изпълзваща се глава на Гералт и с треперещ глас повтаряше заклинанията. По дланите ѝ, по бузите, по челото на вешера проблясваха синкави пламъчета и проблясваха искри. Трис знаеше каква енергия е необходима за тези заклинания. Знаеше също, че те няма да помогнат в този случай. Беше повече от уверена, че тук нямаше да помогнат дори заклинанията на специализиралите се в това лечителки. Беше твърде късно. Магиите на Йенефер само я изтощаваха. Трис дори се изненада, че чернокосата магьосница издържа толкова много.

Тя спря да се изненадва, когато Йенефер замъркна по средата на поредната магическа формула и се отпусна на паважа до вешера.

Едното от джуджетата отново изруга. Другото стоеше с наведена глава. Лютичето, който все още подкрепяше Трис, подсмърчаше.

Изведнъж рязко притъмня. Повърхността на езерото се замъгли, като вешерски котел, и се забули в изпарения. Над водата започнаха да се трупат кълба от мъгла и на вълни да настъпват към брега, покривайки всичко с гъста белота, в която всички звуци се изгубваха и утихваха, изчезваха контурите, размиваха се формите.

— А аз — рече бавно Цири, без да се изправя от окървавения паваж, — някога се отказах от силата си. Ако не се бях отказала, сега щях да го предпазя. Да го излекувам, сигурна съм. Но вече е твърде късно. Отказах се и нищо не мога да направя. Получава се така, сякаш именно аз съм го убила.

Тишината беше разкъсана от гръмкото цвилене на Келпи. После от глухото възклицание на Лютичето.

Всички се вцепениха.

* * *

От мъглата изникна един бял еднорог. Той тичаше леко, въздушно, безшумно, вдигнал изящно красивата си глава. В това нямаше нищо необичайно, всички знаеха легендите, които

единодушно твърдяха, че енорозите тичат леко, въздушно и безшумно, и държат главите си вдигнати с присъщото им изящество. Въпреки че беше странно как така енорогът тича по повърхността на езерото, а водата дори не се набръчква.

Лютичето изстена, този път от изненада. Трис усети как я обхваща вълнение. Еуфория.

Енорогът затропа с копита по паважа. Тръсна грива и зацвили противично, мелодично.

— Ихуараквакс — каза Цири. — Толкова се надявах, че ще се появиш.

Енорогът се приближи, отново зацвили, вдигна копитце и силно тропна по паважа. Наведе глава. Стърчащият от изпъкналото му чело рог неочеквано засия с ярка светлина, блъсък, който веднага разсея мъглата.

Цири докосна рога.

Трис извика приглушено, когато видя как в очите на момичето се разгаря млечен пламък, как я обгръща огнен ореол. Цири не я чуваше, тя не чуваше никого. С едната си ръка се хвани за рога на Ихуараквакс, а другата насочи към неподвижния вещер. От пръстите ѝ заструи лъч блещукаща, гореща като лава светлина.

* * *

Никой не можеше да каже със сигурност колко дълго продължи това. Защото беше нереално.

Като сън.

* * *

Енорогът, почти разтварящ се в сгъстяващата се мъгла, зацвили, удари с копито, поклати няколко пъти глава, сякаш искаше да покаже нещо с рога си. Трис погледна. Под балдахина на висящите над езерото върбови клони тя забеляза във водата тъмна сянка. Лодка.

Енорогът отново я посочи с рога си. И започна бързо да се топи в мъглата.

— Келпи — каза Цири. — Върви с него.

Келпи изпръхтя. Закима с глава. Пое послушно след еднорога. Няколко минути подковите звъняха по паважа. След това звукът изведнъж изчезна. Сякаш кобилата беше излетяла, изчезнала, сякаш се бе дематериализирала. Лодката стоеше до брега. В тези минути, докато мъглата се разсейваше, Трис ясно я видя. Това беше примитивна плоскодънна лодка, тромава и ъгловата, като голямо корито за свине.

— Помогнете ми — каза Цири. Гласът ѝ беше уверен и решителен.

Отначало никой не разбираше за какво говори, каква помощ очаква. Първи се усети Лютичето. Може би защото знаеше легендата, някога беше чел една от поетизираните ѝ версии. Той вдигна на ръце изпадналата в безсъзнание Йенефер. И се изненада колко е малка и лекичка. Можеше да се закълне, че някой му помага да носи магьосницата. Можеше да се закълне, че до ръката си усещаше рамото на Кахир. С крайчеца на окото си улови проблясъка на светлата коса на Милва. Когато оставяше магьосницата в лодката, можеше да се закълне, че вижда придържащата борда ръка на Ангулеме.

Джуджетата повдигнаха вещера. Помагаше им Трис, придържайки главата му. Ярпен Зигрин даже примирил, защото за няколко секунди зърна братята Далберг. Золтан Чивай можеше да се закълне, че при поставянето на вещера в лодката му помага Калеб Стратън. Трис Мериголд можеше да заложи главата си, че усеща аромата на парфюма на Лити Нейд, по прякор Корал. А за няколко удара на сърцето си зърна в гъстите изпарения жълто-зелените очи на Коен от Каер Морхен.

Такива неща прави със сетивата мъглата, гъстата мъгла над езерото Ескалот.

— Готово, Цири — рече глухо магьосницата. — Лодката ти те чака.

Цири отметна коси от челото си и подсмъръкна.

— Извини ме пред дамите от Монтекалво, Трис — каза тя. — Но няма как иначе. Не мога да остана тук, щом Гералт и Йенефер си тръгват. Просто не мога. Дамите от Ложата трябва да го разберат.

— Трябва.

— Сбогом, Трис Мериголд. Всичко хубаво, Лютиче. Всичко хубаво на всички.

— Цири — прошепна Трис. — Сестричке... Позволи ми да отплавам с вас...

— Сама не знаеш за какво молиш, Трис.

— Дали някой ден пак...

— Сигурно — прекъсна я Цири.

Тя се качи в лодката, която се разклати и веднага отплава. Разтвори се в мъглата. Останалите на брега не чуха нито един плясък, не видяха нито една вълна, нито движение на водата. Сякаш това не беше лодка, а призрак.

Съвсем за кратко след това можеха да видят малката въздушна фигурка на Цири, виждаха как се отгласква с дълъг прът от дъното, как гони и без това бързо плаващата лодка.

След това остана само мъглата.

„Тя ме изльга — помисли си Трис. — Повече няма да я видя. Никога. Няма да я видя, защото *Vaesse deireadh aer eigean*. Нещо приключва...“

— Нещо приключва — обади се с променен глас Лютичето.

— Нещо започва — отговори му Ярпен Зигрин.

Някъде от края на града се разнесе силно кукуригане на петел.

Мъглата започна бързо да се разсейва.

* * *

Гералт отвори очи. През затворените му клепачи го беше подразнила играта на светлини и сенки. Видя над себе си листа, калейдоскоп от блещукащи на слънцето листа. Видя натежал от ябълки клон.

На челото и бузите си усещаше леко докосване на пръсти. Пръсти, които познаваше. Които обичаше до божа.

Болеше го коремът, боляха го ребрата, а стегнатият бандаж убедително подсказваше, че град Ривия и тризъбата вила изобщо не са били среднощен кошмар.

— Лежи спокойно, любими — каза меко Йенефер. — Лежи спокойно. Не мърдай.

— Къде се намираме, Йен?

— Нима е важно това? Нали сме заедно. Ти и аз.

Пееха птички. Миришеше на трева и цветя, на ябълки.

— Къде е Цири?

— Отиде си.

Тя промени позата си, леко извади ръката си изпод главата му и легна до него на тревата, за да види очите му. Гледаше го жадно, така, сякаш искаше да му се насити, сякаш искаше да се нагледа за цяла вечност. Той също я гледаше, а тъгата го стягаше за гърлото.

— Ние бяхме заедно е Цири в лодката — спомни си той. — На езерото. После по реката. По реката с бързото течение. В мъглата...

Пръстите ѝ намериха ръката му и стиснаха силно.

— Лежи спокойно, любими. Лежи си спокойно. Аз съм тук. Не е важно какво се е случило, не е важно къде сме били. Сега съм с теб. И повече никога няма да те изоставя. Никога.

— Обичам те, Йен.

— Знам.

— Но въпреки това — въздъхна той, — бих искал да знам къде се намираме.

— Аз също — рече Йенефер тихо и след известно време.

* * *

— И това е краят на историята? — попита след малко Галахад.

— Откъде накъде! — възрази Цири, като триеше крак в крак и изтръскуваше изсъхналия пясък, който беше полепнал по пръстите и стъпалата ѝ. — Ти така ли искаш да свърши историята? Аз не бих искала!

— И как е продължила нататък?

— Нормално — разсмя се тя. — Оженили се.

— Разкажи ми.

— Че какво има да му се разказва? Била голяма сватба. Всички дошли: Лютичето, майка Ненеке, Йола и Еурнейд, Ярпен Зигрин, Весемир, Ескел... Коен, Милва, Ангулеме... И моята Мистле... И аз бях там, пих вино и медовина. А те, тоест Гералт и Йенефер, се сдобили със собствен дом и били щастливи. Много, много щастливи. Също като в приказките. Разбиращ ли?

— Защо плачеш, Господарке на езерото?

— Изобщо не плача. Просто очите ми сълзят от вята и това е!

Мълчаха дълго, гледайки как нагряното до червено слънце докосва планинските върхове.

— Наистина беше странна тази история — наруши най-накрая мълчанието Галахад. — Много странна. От необикновен свят си дошла, госпожице Цири.

Цири силно подсмъръкна.

— Да-а-а — продължи Галахад, след като се прокашля, леко обезкуражен от мълчанието ѝ. — Но и тук, при нас, също се случват необичайни истории. Например онази, която се случи със сър Гауейн и Зеления рицар... Или с моя дядо, сър Борс, и сър Тристан... Разбиращ ли, госпожице Цири, сър Борс и сър Тристан тръгнали веднъж на запад, към Тинтагел... Пътят им минавал през диви и опасни гори. Пътуват си значи те, пътуват и гледат — стои бяла кошута, а до нея — дама, облечена в черно, но такова черно и в съня си не можеш да видиш. И била толкова красива, че по целия свят не може да се намери по-красива, освен може би само кралица Гуиневра... Дамата видяла двамата рицари, махнала им с ръка и се обърнала към тях със следните думи...

— Галахад...

— Да?

— Мълкни.

Той се изкашля и мълкна. Двамата мълчаха, гледайки към слънцето. Мълчаха много дълго.

— Господарке на езерото...

— Помолих те да не ме наричаш така.

— Госпожице Цири...

— Слушам те.

— Защо не дойдеш с мен в Камелот, госпожице Цири? Ще видиш, че крал Артур ще те посрещне с уважение и почести... А аз... Винаги ще те обичам и почитам...

— Веднага се изправи! Или не. Като си коленичил там долу, вземи ми разтрий стъпалата. Страшно са изтръгнали. Благодаря. Много си мил. Казах — стъпалата! Стъпалата свършват при глезните!

— Госпожице Цири...

— Тук съм.

— Слънцето залязва...

— Вярно. — Цири завърза обувките си и стана. — Да оседлаваме конете, Галахад. Има ли наблизо някое място, където да можем да пренощуваме? О, по лицето ти съдя, че познаваш тукашните места не по-добре от мен. Няма страшно, ще тръгнем, ако се наложи да спим под открито небе, нека да е някъде по-далеч, в гората. От езерото навява хлад... Какво ме гледаш така? Аха — досети се тя, забелязвайки го как се изчервява. — Представяш си нощувка под орехово дърво, на килим от мъх? В обятията на магьосница? Чуй ме, момче, нямам ни най-малкото желание...

Гласът ѝ секна, щом видя руменината му и пламтящите му очи. Върху съвсем нелошото лице. Коремът и областта под него я присви. Но не от глад.

„Какво ми става? — помисли си тя. — Какво ми става?“

— Не се мотай! — почти изкрешя тя. — Оседлавай коня!

Когато вече бяха върху седлата, тя го погледна и силно се разсмя. Той я погледна с изненадан и въпросителен поглед.

— Не, не, нищо... — отвърна тя. — Просто ми мина една мисъл през главата. Да тръгваме, Галахад.

„Килим от мъх — помисли си тя, сдържайки смеха си. — Под орехово дърво. И аз — в ролята на магьосница. Хе, хе...“

— Госпожице Цири...

— Да?

— Ще дойдеш ли с мен в Камелот?

Тя му протегна ръката си. Той ѝ подаде своята. Хванаха се за ръце и потеглиха един до друг.

„По дяволите — помисли си тя. — Защо не? Все ще има за какво да се бия — в този свят сигурно също ще се намери работа за вещерка. Защото не може да има свят, в който да няма работа за вещерка.“

— Госпожице Цири...

— Дай да не говорим сега за това. Да тръгваме.

Те поеха право към залеза. Зад тях остана тъмнеещата долина. Зад тях остана езерото, омагьосаното езеро, синьо и гладко като шлифован сапфир. Зад тях останаха камъните на езерния бряг. Боровете по склоновете.

Това остана зад тях.

А пред тях беше всичко.

Издание:

Анджей Сапковски. Вещерът: Господарката на езерото. Том 2

Превод: Васил Велчев

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Ангелина Вълчева

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

ИК „ИнфоДар“ — София, 2010 г.

ISBN: 978-954-761-469-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.